

I
SAMKLANG
MED
EVIGHEDEN

Ralph Waldo Trine

København, forlagt af V.PIOS BOGHANDEL, T.BRANNER, 1908

RALP WALDO THRINE:
I SAMKLANG MED EVIGHEDEN

København, forlagt af V.PIOS BOGHANDEL, T.BRANNER, 1908
Sally B.Salmons Bogtrykkeri.

I sin bekendte Fremstilling af "de Sjælekarskes Religion", som William James har givet i sin Bog "Religiøse Erfaringer", henviser han gentagne Gange til RW *Thrine's* Bog "*In Tune with the Infinite*", som dengang allerede var udkommet i mangfoldige Oplag og må betragtes som et af de ejendommeligste Udtryk for den i Amerika nu så udbredte Sjælehelsebevægelse. Men den har intet af den verdsligsindede Hygiejnemoral i sig, hvortil denne livsmodige Retning så ofte forfalder. R. W. Trine er ligeså fintfølelse som han er frejdig, han søger sin Frelse lige så meget i stille Selvfordybelse som i mandig Dåd og munter Virkelyst. Uden det første vil det sidste ikke lykkes. R. W. Trine er en Mystiker i moderne Forstand. Han søger det uendelige Liv og lukker sig op for dets guddommelige Indstrømning, men ikke for at smægte og sygne deri som Mystikerne fra fordum. Han søger Livet for at komme til at leve. "I samme Grad som vor Enhed med den uendelige Ånd bliver til Virkelighed for os, vil Ulyst forvandle sig til Lyst, Mislyd til Vellyd, Lidelse og Smerte til et Overmål af Sundhed og Styrke. At erkende vor inderlige Forbindelse med Altet, det er at knytte vore Hjuls Drivremme til Universets Maskin.

FORORD

*Der er en gylden Tråd, som går gennem enhver Religion i Verden. Der er en gylden Tråd, som går gennem Liv og Lære hos alle Profeter, Seere, Vismænd og Frelser i Verdens Historie, gennem alle Mænds og Kvinders Liv af sand Storhed og varig Indflydelse. Alt hvad de nogen Sinde har gjort og opnået, er gjort i fuld Overensstemmelse med Love. Hvad **En** har gjort, kan derfor **alle** gøre.*

Denne gyldne Tråd må ledes ind i alle deres Liv, som i vor Tid, i denne vor travle Arbejdsverden, ønsker at udveksle Afmagt med Magt, Svaghed og Lidelse med svulmende Helbred og Kraft, Smerte og Rastløshed med fuldkommen Fred, alskens Fattigdom med Fylde og Velstand.

Hver Mand bygger sin egen Verden. På én Gang bygger vi indefra og tiltrækker udefra. Tanken er den Kraft, hvormed vi bygger; thi Tanker er Kræfter. Lige bygger Lige, og Lige tiltrækker Lige. I Forhold til som Tanken bliver åndeliggjort, bliver den mere fin og mægtig i sin Virken. Denne Åndeliggørelse foregår efter Love og står derfor i alles Magt.

*Enhver Ting bliver først forarbejdet i det usynlige, før den kommer for Dagen i det synlige; i Idéen, før den vinder Skikkelse, i Virkeligheden; i det åndelige, før den fremtræder i Stoffet. **Det usynliges Rige er Årsagens Rige. Det synlige Rige er Virkningens Rige.** Virkningens Natur er altid bestemt og betinget af dens Årsags Natur.*

Det er Forfatterens Formål at udpege de store Kendsgerninger, der hænger sammen med, og de store Love, der ligger til Grund for de indre, åndelige Tankekrafters Virksomhed, og at udpege dem så enfoldigt og klart, at selv et Barn kan forstå det. At udpege dem så enfoldigt og klart, at alle kan fatte dem, tilegne sig dem og indføre dem i Hverdagslivet for at udforme dette i alle dets Enkeltheder som de skulde ønske det, dette er Forfatterens Hensigt. At Livet kan udformes således af dem, er ikke en blot Spekulation og Teori hos Forfatteren; det er en Sag, han har positiv Kundskab om.

Der er en guddommelig Sammenhæng, som strækker sig gennem hele Universet. I, over og under den menneskelige Vilje arbejder uophørlig den guddommelige Vilje. At komme i Harmoni med denne og derved med alle de højere Love og Kræfter, at gå i Pagt med disse og arbejde sammen med dem, for at de kan arbejde i Pagt og sammen med os, det er at komme ind i hin underfuld Sammenhængs Kæde. Dette er Hemmeligheden ved al Fremgang og Lykke. Dette er at komme i Besiddelse af ukendte Rigdomme og ind i Oplevelsen af uanede Kræfter.

R. W. T.

INDHOLD

I.	FORSPIL
II.	DEN HØJESTE VIRKELIGHED I UNIVERSET .
III.	DEN HØJESTE VIRKELIGHED I MENNESKE LIVET
IV.	FYLDE AF Liv - LEGEMLIG HELBRED OG KRAFT
V.	KÆRLIGHEDENS HEMMELIGHED, KRAFT OG VIRKNINGER
VI.	VISDOM OG INDRE OPLYSNING
VII.	VIRKELIGGØRELSEN AF FULDKOMMEN FRED.
VIII	IND I MAGTENS FYLDE
IX	FULDT OP AF ALLE TING - LYKKENS Lov
X.	HVORDAN MENNESKER ER BLEVEN PROFETER,
XI.	GRUNDPRINCIPPET I ALLE RELIGIONER – DEN UNIVERSELLE RELIGION
XII.	IND I VIRKELIGGØRELSEN AF DE HØJESTE RIGDOMME

merk; illustrasjoner brukt her i denne web-utg. er ikke fra den opprinnelig bok fra 1908

FRED OG KRAFT OG HERLIGHED

FORSPIL

Optimisten har Ret. Pessimisten har Ret. De er så forskellige som Lys og Mørke. Dog har begge Ret. Hver af dem har Ret fra sit eget, særlige Synspunkt, og dette Synspunkt er den bestemmende Faktor i enhver Liv. Det bestemmer, hvorvidt det er et Liv i Kraft eller i Afmagt, i Fred eller i Pine, i Held eller i Vanheld.

Optimisten har Kraften til at se Tingene i deres Helhed og i deres rette Forhold. Pessimisten betragter dem fra et begrænset og ensidigt Synspunkt. Den ene har sin Forstand oplyst af Visdom, den andens Forstand er formørket af Uvidenhed. Hver af dem bygger sig sin Verden indefra, og Resultatet af Bygningen er forud bestemt ved enhver Synspunkt. Optimisten skaber sig sin egen Himmel ved sin højere Visdom og Indsigt; og i Forhold til som han skaber sin egen Himmel, hjælper han med til at skabe en Himmel også for den øvrige Verden. Pessimisten skaber sig sit eget Helvede i Kraft af sine Begrænsninger; og i Forhold til som han skaber sit eget Helvede, hjælper han med til at skabe et Helvede for hele Menneskeslægten.

Du og jeg har enten Optimistens fremherskende Ejendommeligheder eller vi har Pessimistens fremherskende Ejendommeligheder. **Vi skaber således Time for Time vor egen Himmel eller vort eget Helvede; og i Forhold til som vi skaber det ene eller det andet for os selv, hjælper vi med til at skabe det også for hele Verden.**

Ordet Himmel vil sige Harmoni. Ordet Helvede kommer af det gamle engelske "hell", der betyder at bygge en Mur rundt om, at afsondre; at blive "helled" var at blive afskåret fra. Hvis der nu altså er noget sådant som Harmoni, så må der også være noget at stå i de rette Forhold til; thi at stå i de rette Forhold til noget er at være i Harmoni med det. Og ligeledes, hvis der noget sådant som at blive "hel-led", afskåret fra, afsondret fra, må der være noget, hvorfra man bliver udelukket, afskåret eller afsondret.

DEN HØJESTE VIRKELIGHED I UNIVERSET.

Den store, centrale Virkelighed i Universet er hin Allivets og Almagts Ånd, som er bagved alt, levendegør alt og åbenbarer sig i og gennem alt; hint Livets selvbestående Princip, hvorfra alt er kommet, og ikke blot er kommet, men stadig kommer. Hvis der er et individuelt Liv, må der nødvendigvis være en uendelig Livets Kilde, hvorfra det kommer. Hvis der er noget, som hedder Kærlighed med dens Væsen og Kraft, må der nødvendigvis være en uendelig Kærlighedens Kilde, hvorfra den kommer. Hvis der er Visdom, må der være en Alvisdommens Kilde bagved den, hvorfra den har sit Udspring. Det samme gælder med Hensyn til Fred og med Hensyn til Kraft. Og det samme gælder med Hensyn til det, vi kalder materielle Ting.

Der er altså denne Allivets og Almagts Ånd bagved alle Ting, som er alle Tings Kilde. Denne uendelige Magt skaber, virker og styrer ved Hjælp af store, uforanderlige Love og Kræfter, som strækker sig gennem hele Universet og omringer os på alle Sider. Enhver Handling i vort daglige Liv beherskes af disse samme store Love og Kræfter. Enhver

Blomst, der vokser ved Vejkanten, spirer frem, vokser, blomstrer og visner i Følge visse store, uforanderlige Love. Ethvert Snefnug, som flagrer mellem Himmel og Jord, formes, falder og smelter i Følge visse, uforanderlige Love.

I en vis Forstand består hele det store Univers kun af Love. Hvis dette er rigtigt, må der nødvendigvis være en Kraft bagved det altsammen, som skaber disse Love og er større end de Love, den har skabt. Denne Allivets og Almagtens Ånd, som er bagved alt, er hvad jeg kalder Gud. Jeg bryder mig ikke om, hvad Udtryk du måske bruger, ”det gode Lys”, ”Forsynet”, ”Oversjælen”, ”Almagten”, eller hvad Udtryk der kan være mest passende. Jeg bryder mig ikke om, hvad Udtrykket bliver, så længe vi er enige med Hensyn til selve den store, centrale Virkelighed.

Gud altså er denne uendelige Ånd, som fylder hele Universet med sig selv alene, så at alt er fra Ham og i Ham og der er intet, som falder udenfor Ham. Det er da virkelig Sandhed, at i Ham lever, røres og er vi til. Han er vort Livs Liv, selve vort Liv. Vi har modtaget og vi modtager uafbrudt vort Liv fra Ham. Vi er meddelagtige i Guds Liv; og skønt vi adskiller os fra Ham ved at være individualiserede

Ånder, medens han er den uendelige Ånd, der omfatter os såvel som alt andet, *er dog Guds Liv og Menneskets Liv væsentlig et og det samme og er således et.* De er ikke forskellige i Væsen og Beskaffenhed, de er kun forskellige i Grad.

Der har været og er højt oplyste Ånder, som tror, at vi modtager vort Liv fra Gud ligesom gennem en guddommelig Indflyden. Og ligeledes har der været og er der dem, der tror, at vort Liv er et med Guds Liv og at således Gud og Mennesket er et. Hvilket er rigtigt? Begge Dele er rigtige. Begge Dele er rigtige, når det forstås rigtigt.

Hvad det første angår: hvis Gud er det uendelige Livets Ånd bagved alt, hvorfra alt kommer, da kommer åbenbart vort Liv som individualiserede Ånder stadig fra denne uendelige Kilde gennem denne guddommelige Indflyden. På den anden Måde, hvis vort Liv som individualiserede Ånder stammer direkte fra og er Dele af denne uendelige Livets Ånd, da må den Grad af den uendelige Ånd, som åbenbares i hver enkelts Liv, være af samme Beskaffenhed som hin Kilde, ligesom en Vanddråbe fra Oceanet er af samme Natur og Beskaffenhed som det Ocean, som er dets Kilde. Hvordan kan det vel være anderledes? Tilbøjeligheden til Misforståelse i det sidste Tilfælde ligger imidlertid heri, at skønt Guds Liv og Menneskets Liv efter sit Væsen er et og det samme, så overgår dog Guds Liv for så vidt det individuelle Liv, som det omfatter også alt andet. Med andre Ord:

hvad Livets Kvalitet angår, er de væsentlig det samme, men hvad Livets Grad angår, er de mægtig forskellige.

Når Sagen ses i dette Lys, er det da ikke klart, at begge Opfattelser er sande? ja, at de kommer ud på et? De kan fremstilles ved et og samme Billede.

Der er et Vandbassin i en Dal, som får sin Forsyning fra et udtømmeligt Vandbassin på Bjergsiden. Det forholder sig da rigtigt nok, at Bassinet i Dalen får sin Forsyning af Vand ved Hjælp af Vandets Indflyden fra det store Bassin på Bjergsiden. Og det er også rigtigt, at Vandet i det mindre Bassin, hvad Natur, Beskaffenhed og Egenskaber angår, er identisk med det i det store Bassin, som er dets Kilde. Forskellen er imidlertid denne: Bassinet på Bjergsiden Overgår, hvad Vandets *Mængde* angår, Bassinet i Dalen så meget, at det kan forsyne et utalligt Antal af slige Bassiner og endda ikke være udtømt.

Således er det også med Menneskelivet. Hvis vi, om vi end skulde være uenige om andre Ting, dog, som jeg tænker, nu er enige om, at der er denne uendelige Livets Ånd bagved alt, Allivet, hvorfra alt kommer, da må det individuelle Menneskeliv, dit og mit Liv, komme ved en guddommelig Indflyden fra denne uendelige Kilde. Og hvis dette virkelig er sandt, da må det Liv, der kommer til Mennesket ved denne guddommelige Indflyden, nødvendigvis være

af samme Væsen som denne uendelige Livets Ånd. Der er en Forskel. Men det er ikke en Væsensforskel. Det er en Gradsforskel.

Hvis dette er sandt, følger det da ikke heraf, at i samme Forhold som Mennesket åbner sig for denne guddommelige Indflyden, vil det nærme sig Gud? I så Fald følger da videre med Nødvendighed heraf, at, i samme Forhold som det nærmer sig til Gud, bliver det iført Gudskræfterne. Og hvis Gudskræfterne er uden Grænse, bliver det da ikke Følgen, at de eneste Grænser for Mennesket er dem, det sætter sig selv, på Grund af at det ikke kender sig selv?

DEN HØJESTE VIRKELIGHED I MENNESKELIVET.

Fra den store, centrale Virkelighed i Universet, om hvilken vi nu er bleven enige, nemlig denne Allivets Ånd, som er bag alt og hvorfra alt kommer, føres vi nu til Spørgsmålet om, hvad der er den store, centrale Virkelighed i Menneskelivet. Spørgsmålet besvarer næsten sig selv ud fra det foregående.

Den store, centrale Virkelighed, hvorom det drejer sig i Menneskelivet, i dit og i mit Liv, er at komme ind i bevidst, livskraftig Oplevelse af vor Enhed med dette uendelige Liv, og at oplade os fuldtud for denne guddommelige Indfyden. Dette er den store, centrale Virkelighed i Menneskelivet; thi i denne er alt andet indbefattet og alt andet følger i dens Spor. Netop i samme Grad som vi kommer ind i bevidst Oplevelse af vor Enhed med det uendelige Liv og oplader os for denne guddommelige Indflyden, vil vi virkeliggøre det uendelige Livs Egenskaber og Kræfter i os selv.

Og hvad vil dette sige? Det vil simpelthen sige dette: at vi erkender vor sande Identitet, at vi bringer vort Liv i Harmoni med de samme store Love og Kræfter og således oplader os for de samme store Inspirationer, som alle Profeter, Seere, Vise og Frelserne i Verdens Historie har kendt, alle Mænd af virkelig stor og mægtig Kraft. **Thi i samme Grad som vi kommer ind i denne Oplevelse og forbinder os med denne uendelige Kilde, gør vi det muligt for de højere Kræfter at trænge ind, virke og åbenbare sig gennem os.** Vi kan holde os lukket overfor denne guddommelige Indflyden og disse højere Kræfter og Magter af Uvidenhed, som de fleste af os gør, og således vanskeliggøre, ja forhindre deres Åbenbarelse gennem os. Eller vi kan med Forsæt udelukke os fra deres Indvirken og således berøve os selv de Kræfter, som vi efter selve vort Væsens Natur er retmæssige Arvinger til. Omvendt kan vi komme ind i en så livs-kraftig Oplevelse af vort virkelige Livs Enhed med dette uendelige Liv og oplade os så fuldtud for denne guddommelige Indflyden og derved for disse højere Kræfters, Inspirationers og Magters Virken, så vi virkelig og i Sandhed kan blive, hvad vi helt vel kan kalde Gud-Mennesker.

Og hvad er et Gud-Menneske? En, i hvem Guds Kræfter åbenbarer sig, skønt alligevel et Menneske. Ingen kan sætte Grænser for en Mand eller en Kvinde af denne Type; thi der findes ikke andre Grænser for dem, end dem, de sætter sig selv. Det er først og fremmest Uvidenheden, der sætter Grænser hos Flertallet af Menneske-slægten; og derfor vedbliver det store Flertal af Folk at leve deres lille forkrøblede og afstumpede Liv, simpelthen fordi de ikke virkeliggør sig det større Liv, hvortil de er Arvinger. De er endnu aldrig trængt ind i Kundskaben om deres sande Selvs Væsensbeskaffenhed.

Det er endnu ikke gået op for Menneske-slægten, at dens virkelige Selv er et med Guds Liv. På Grund af dens Uvidenhed har den endnu ikke opladt sig for den guddommelige Ind-

flyden og har derfor ikke gjort sig til en Kanal, gennem hvilken de uendelige Magter og Kræfter kan åbenbare sig. Sålænge vi kun kender os selv som Mennesker, lever vi derefter og har kun Menneskekræfter. Men når vi bliver klår over denne Virkelighed, at vi er Gud-Mennesker, da lever vi også derefter og har Gud-Menneskets Kræfter. *I samme Forhold som vi oplader os for denne guddommelige Indflyden, forvandles vi fra blotte Mennesker til Gud-Mennesker.*

Der er en Ven, som har en smuk Lotuspark. Et naturligt Bassin på hans Gods - sin Gård, som han kalder det - får Tilløb af Vand fra en Vandbeholder et Stykke borte ved Foden af Højdedraget. En Sluse regulerer Indstrømningen af Vandet fra Ledningen, som fører det fra Bjergbassinet til Parken. Det er en henrivende Plet. I de dejlige Sommerdage ligger Lotusblomsterne og svømmer fuldtudfoldede på det klare, gennemsigtige Vand. Vilde Roser og Blomster vokser stadig på Bredderne. Fuglene kommer for at drikke og bade sig, og fra Gry til Kvæld hører man deres Kvidren og Sang. Bierne har travlt i denne Have med de vilde Blomster. En smuk Dal, bevokset med Hindbær, Brombær og alle Slags Breguer, strækker sig bagved Parken, så langt Øjet kan nå.

Vor Ven er ikke blot et Menneske, men et Gud-Menneske; hans Hjerter er fuldt af Kærlighed. Derfor findes der ingen sådanne Opslag som "Privat" eller "Uvedkommende forbydes Adgang" på hans Ejendom. Men ved Begyndelsen til en smuk Gang, som fører gennem Skoven til denne fortryllende Plet, står der et Opslag sålydende: "Alle er velkomne til Lotusparken". Vor Ven er elsket af alle. Hvorfor? De kan ikke andet. Han elsker dem, og hvad der er hans, er også deres.

Her kan man ofte træffe muntre Flokke af legende Børn. Her kommer også mangan en Gang trætte og bekymrede Mænd og Kvinder, og når de går bort igen, er der et andet Udtryk i deres Ansigt - Byrden er ligesom lettet for dem. Og jævnlig har jeg set dem ved Bortgangen bevæge Læberne og hviske noget hen for sig selv, ligesom en Velsignelse, måske denne:

"Gud velsigne vor Ven og Broder". Mange kalder denne Plet for "Guds Have". Min Ven kalder den sin "Sjælehave", og han tilbringer mangan stille Stund her. Ofte har jeg set ham vandre omkring, når de andre var gået, eller sidde stille i det klare Måneskin på en gammel, tarvelig Bænk, inddrikkende de vilde Blomsters Aroma. Han er et Menneske med en skøn, enfoldig Natur. Han siger, at her kommer selve Livet til ham, og her er hans største og lykkeligste Planer opgåede for ham, ofte ligesom ved et Inspirationens Glimt.

Alt i Omegnen synes at ånde Godhed, Trøst, Venlighed og Opmuntring. Selv Kvæget og Fårene synes at fornøje sig over Stedet ligesom Menneskene, når de kommer ud til det gamle Stengærde, der hegner for Dalen, og ser over mod den smukke Plet. Ja, det er næsten, som om de smiler af Glæde og Velvære; eller måske det er et Genskin af Smilet på den menneskelige Tilskuers Ansigt, når han iagttager Dyrenes åbenbare Tilfredshed og Velvære.

Parkens Sluse holdes altid så meget åben, at der strømmer Vand nok ind til, at Parken stadig kan flyde over og nære en Bæk, der løber gennem Markerne nedenfor og giver de græs-sende Får- og Kvæghjorde at drikke af det klare Bjergvand. Og Bækken risler videre gennem Naboernes Marker.

For ikke længe siden var vor Ven bortrejst for et Års Tid. Under sin Fraværelse havde han bortlejet sin Ejendom til en Mand af et mere "praktisk" Tankesæt, som man siger. Denne Mand havde ikke Tid til at passe andet, end hvad der gav ham direkte "praktisk" Udbytte. Slusen blev lukket, og det krystalklare Bjergvand fik ikke mere Lejlighed til at føde Parken, så den holdtes frisk og kunde flyde over. Vor Vens Opslag: "Alle er velkomne til Lotusparken" blev også fjernet; og nu sås ikke mere de glade Børneflokkene eller de betyngede Mænd og Kvinder ved Parken. Alt forandredes. Af Mangel på det livgivende Vand visnede Parkens Blomster og de lange Stængler lå henstrakte i Dyndet på Bunden. Fiskene, som før legede i det klare Vand, døde snart og udsendte en styg Lugt til alle, som nærmede sig. Også fra

Bredderne forsvandt Blomsterne. Fuglene kom heller ikke mere for at drikke og bade sig. Der hørtes ingen Summen af Bier. Ja, og Bækken, som strømmede gennem de lavere Marker, tørrede hen, så Kvæg og Får ikke mere fik deres Forsyning af frisk Bjergvand.

Forskellen mellem Stedets Tilstand nu og i den Tid vor Ven havde Omsorg for Parken var, som vi straks forstår, forårsaget ved, at Slusen var bleven lukket, hvorved Vandet oppe fra Beholderen forhindredes i at strømme til; thi den var Parkens Livskilde. Og da der blev lukket af for denne Livskilde, forandredes ikke blot Lotusparkens Udseende fuldstændig, men også de omliggende Marker berøvedes den Bæk, ved hvis Bredder Får og Kvæg kom for at drikke. (s12 i bog)

Ser vi ikke heri en fuldstændig Parallel til det menneskelige Liv? I samme Grad som vi erkender vor Enhed med og vor Forbindelse med den uendelige Ånd, som er alle Tings Liv, og i samme Grad som vi oplader os for denne guddommelige Indflyden, vil vi komme i Harmoni med det højeste, det skønneste og det mægtigste alle Vegne. Og i samme Grad som vi gør dette, flyder vi over, så at alle, som kommer i Berøring med os, modtager Virkningen af denne vor Oplevelse. Dette er vor Vens Lotuspark, han som elsker alt, hvad der er sandt og godt i Universet. Men i samme Grad som vi undlader at erkende vor Enhed med denne uendelige Kilde og således aflukker os selv fra denne guddommelige Indflyden, vil vi komme ind i den Tilstand, hvor der ikke synes at være noget godt, smukt og stærkt ved os; og de, som kommer i Berøring med os, modtager intet godt, men kun Fortrød. Dette er Lotusparken, mens Gården var i Forpagterens Hænder.

Der er en Forskel mellem Lotusparken og dit og mit Liv. Hin har det ikke selv i sin Magt at åbne Slusen for Vandets Indflyden fra den Beholder, som er dens Kilde. Overfor dette er den hjælpeløs og afhængig af et ydre Middel. Men du og jeg har Magt, den indre Magt, til at oplade os for og udelukke os fra denne guddommelige Indflyden, ganske som vi selv vælger. Denne Magt har vi gennem vort Indre, gennem Tankens Virksomhed.

Her er Sjælelivet, direkte fra Gud. Det er det, som sætter os i Forhold til det Uendelige. Og der er det fysiske Liv. Det sætter os i Forhold til det materielle Univers omkring os. Tankelivet sammenknytter det ene med det andet. Det er det, som spiller mellem dem begge.

Lad os, før vi går videre, ganske kort betragte Tankens Natur. Tanken er ikke, som man ofte formoder, en blot ubestemt Abstraktion eller noget lignende. Den er tværtimod en virksom, levende Kraft, den virksomste, fineste og uimodståeligste Kraft, som findes i Universet.

Gennem selve vore Eksperimenter på Laboratoriet er vi i Færd med at godtgøre den store Kendsgerning, at Tanker er Kræfter. De har Form, Kvalitet og Substans og Kraft, og vi er på Sporet efter noget sådant som *Tankevidenskab*. Vi begynder også at opdage, at vi ved Hjælp af vore Tankekræfter har en skabende Magt, ikke blot i figurlig Forstand, men en virkelig skabende Magt.

Hvad som helst der findes i det materielle Unisers omkring os, og hvad som helst Universet nogen Sinde har kendt, det har haft sin første Oprindelse i Tanken. Fra denne har det fået sin Form. Ethvert Slot, enhver Statue, ethvert Maleri, ethvert Stykke Mekanisme - alt har haft sin Fødsel og sin Oprindelse fra først af i dens Indre, der formede det, før det fik sit materielle Udtryk og sin Legemliggørelse. Selve Universet, hvori vi lever, er Resultatet af Tanke-kræfterne hos Gud, den uendelige Ånd, som er bagved alt. Og hvis det er rigtigt, som vi har fundet, at vi i vort sande Selv er af samme Væsen som denne uendelige Ånds Liv og i denne Forstand et dermed, ser vi da ikke, at i samme Grad, som vi kommer ind i en virkelig Oplevelse af denne forbavsende Kendsgerning, *har vi også på samme Vis skabende Magt gennem vore indre, åndelige Tanke kræfters Virksomhed?*

Alt er til i det usynlige, før det åbenbares og virkeliggøres i det synlige, og i denne Forstand er det sandt, at de usynlige Ting er de virkelige, medens de Ting, som ses, er

uvirkelige. De usynlige Ting er *Årsag*, de synlige Ting er *Virkning*. De usynlige Ting er det evige; de synlige Ting er det foranderlige og det omskiftelige.

”Ordets Magt” er bogstavelig en videnskabelig Kendsgerning. Gennem vore Tankekræfters Virksomhed har vi skabende Magt. Det talte Ord er hverken mer eller mindre end det udvortes, Udtryk for disse indre Kræfters Virken. Det talte Ord er altså på en Måde det Middel, hvorved Tankekræfterne samles og gives Retning efter en særlig Linje. Og denne Koncentration og dette Sigte må nødvendigvis gå forud, før den ydre og materielle Åbenbarelse af deres Magt kan lægge sig for Dagen.

Der er talt meget om ”at bygge Luftkasteller”, og man ser ikke altid med gunstige Øjne på den, der driver denne Sport. Men Kasteller i Luften er altid nødvendige, før vi kan få Kasteller på Jorden og før vi kan få Kasteller at bo i. Det forkerte ved den, der giver sig af med at bygge Luftkasteller, er ikke, at han bygger dem i Luften, men at han ikke går videre og virkeliggør dem i Livet, i Karakteren og i den materielle Form. Han gør en Del af Arbejdet og en meget nødvendig Del, men den anden ligeså nødvendige Del forbliver ugjort.

I Forbindelse med Tankekræfterne er der noget, som vi kan kalde Sindets tiltrækkende Magt; og den store Lov, som er i Virksomhed her, falder sammen med Universets store Lov, at Lige tiltrækker Lige. Vi drager uafbrudt Kræfter og Betingelser til os både fra den synlige og den usynlige Side af Livet, sådanne som er mest beslægtede med vore egne Tankers.

Denne Lov virker uafbrudt, enten vi er os det bevidst eller ej. Vi lever alle så at sige i et mægtigt Tankeocean, og selve Atmosfæren omkring os er uafbrudt fyldt med Tankekræfter, som stadig bliver sendt ud eller stadig går ud i Form af Tankebølger. Vi påvirkes alle mer eller mindre af disse Tankekræfter, enten bevidst eller ubevidst, og det i Forhold til som vi er mer eller mindre følsomt organiserede, eller i Forhold til som vi er negative og altså åbne for ydre Indflydelser, snarere end positive, der selv bestemmer, hvilke Indflydelser der skal have Adgang til vort Tankerige og derigennem til vort Liv.

Der er dem iblandt os, som er meget mere følsomt organiserede end andre. Som Organisme betragtet er deres Legemer mere fint og mere følsomt konstruerede. Dette er gennemsnitlig Folk, som altid påvirkes mer eller mindre af de Folks Sindstilstande, med hvem de kommer i Berøring eller i hvis Selskab de er. En Bekendt af mig - Udgiveren af et stort Blad - er så følsomt organiseret, at det er umuligt for ham at overvære en Sammenkomst, hvor man taler og veksler Håndtryk med en Mængde Mennesker i Aftenens Løb, uden at han i større eller mindre Udstrækning indoptager deres forskellige sjælelige og fysiske Tilstande. Disse tager så stærkt på ham, at han næppe er sig selv og i sin bedste arbejdskraft før flere Dage efter.

Nogle anser det for uheldigt at være følsomt organiseret. Tværtimod! Det er noget godt; thi således er man mere åben og modtagelig for de højere Impulser fra Sjælen indvendig og for alle højere Kræfter og Indflydelser udefra. Det kan imidlertid være uheldigt og yderst ubekvemmt at være således organiseret, når man ikke forstår og har Magt til at lukke af for sig selv og gøre sig positiv overfor alle skadelige og uvelkomne Indflydelser. Denne Magt kan imidlertid enhver erhverve sig, hvor følsomt han så også er organiseret.

Han kan erhverve sig den gennem sit Indres Virksomhed. Og ydermere, der er ingen mere værdifuld Øvelse for nogen, hvad enten han er følsomt eller mindre følsomt organiseret, end ved Lejlighed at indtage og stadig holde sig i denne Sindets Stilling: jeg lukker mig selv af, jeg gør mig positiv overfor alle Ting hernede og gør mig åben og modtagelig for alle højere Indflydelser, for alle Ting ovenfra. Når man nu og da med Bevidsthed indtager denne Sindets Stilling, bliver det snart en Vane; og hvis man gør dyb Alvor deraf, bliver der sat stille, men fine og mægtige Indflydelser i Virksomhed, som fremkalder de forønskede Resultater. Ad denne Vej udelukkes alle de lavere og uvelkomne Indflydelser både fra Livets synlige og usynlige Side, medens alle højere Indflydelser indbydes; og alt som de indbydes, vil de også

melde sig.

Og hvad mener vi med Livets usynlige Side? For det første de Tankekrafter, de Betingelser for Tanke- og Føleleselivet i Atmosfæren omkring os, som er frembragt af dem der virker på det fysiske Plan igennem fysiske Legemer. **For det andet de samme Kræfter, frembragt af dem, der har aflagt det fysiske Legeme eller er bleven det berøvet og som nu virker gennem Legemer af en anden Natur.**

”Menneskets individuelle Eksistens *begynder* på Sansernes Plan i den fysiske Verden, men hæver sig gennem suksessive Trin følger af æteriske og himmelske Sfærer, svarende til Udfoldelsen af det guddommelige Liv og dets Kræfter, til en Tilværelse af usigelig Højhed og Herlighed. Indeni og ovenover enhver fysisk Planet er der en tilsvarende æterisk Planet eller Sjæleverden, ligesom der indeni og over enhver fysisk Organisme er en tilsvarende æterisk Organisme eller et Sjælelegeme, hvoraf det fysiske kun er det udvortes Billede og materialiserede Udtryk. Fra denne æteriske Planet eller Sjæleplanet, som er den opstandne Menneskeslægts umiddelbare Hjem, hæver eller uddyber der sig i uendelig Trinfølge, Sfærer indeni og ovenover til himmelske Højder af åndeliggjort Eksistens, som er aldeles ufattelig for det sanselige Menneske. *Der er altså en dobbelt Legemspåtagelse*, idet det fysiske Legeme kun er det foreløbige Hylster, så at sige, i og ved hvilket den virkelige og blivende æteriske Organisme bliver individualiseret og fuldkommet, i Lighed med som Kornet modnes i Akset, der derefter har udsuppet sin Rolle. Ved Hjælp af dette uforkrænkelige, æteriske Legeme og de tilsvarende omgivende æteriske Sfærer med det sociale Liv og dets Forbindelser i Sfærerne bliver Individualiteten og det personlige Liv bevaret for bestandig.”

Livet er en Virkelighed og vedvarer, selv om Formen forandres. Liv er Universets eneste evige Princip og vedvarer derfor altid, selv om det Redskab, hvorigennem det åbenbarer sig, skifter Form. ”I min Faders Hus er der mange Boliger.” Og fordi Individet har aflagt og er gået ud af det fysiske Legeme, er der virkelig slet intet Bevis for, at Livet ikke fortsættes videre ganske som før, ikke begyndende - thi der er intet Ophør - men begyndende i en anden Form nøjagtig hvor det slap her; thi alt Liv er en stadig Udvikling, Skridt for Skridt, her er hverken Hop eller Spring.

I *den anden Form* er der da Sindstilstande og altså Liv af alle Grader og Indflydelser, ligesom der er i den fysiske Form. Hvis da den store Lov, at Lige tiltrækker Lige, stadig er i Virksomhed, vil vi uafbrudt fra denne Side af Livet drage sådanne Indflydelser og Betingelser til os, som er mest beslægtede med vore egne Tanker og Liv. En uhyggelig Tanke - vil nogen sige - at vi skulde være under sådanne Indflydelser. Ingenlunde. Alt Liv er et; vi er alle sammen-knyttede i det ene fælles og universelle Liv. Og så meget mindre, når vi tager den Ting i Betragtning, at vi har det aldeles i vor egen Hånd at bestemme, hvad Slags Tanker vi sysler med og altså hvad Slags Indflydelser vi tiltrækker; vi er ikke prisgivne Tilfældet, med mindre vi selv vælger dette.

I vort indre Liv kan vi enten gribe fat om Roret og således nøjagtig bestemme, hvad Kurs vi vil tage og hvilke Punkter vi vil berøre, eller vi kan undlade at gøre dette, og med det samme er vi i Drift og blæses hid og did af enhver forbi-farende Vind. Vi skulde derfor tvertimod hilse den Tanke velkommen; thi på den Måde kan vi tiltrække os Indflydelse og Hjælp fra de største, ædleste og bedste Ånder, som har levet på Jorden til enhver Tid og på ethvert Sted.

Vi kan fornuftigvis ikke tro andet, end at de, som har arbejdet i Kærlighed og med opdragende Kraft her, fremdeles arbejder på samme Måde, og efter al Sandsynlighed med alvorligere Iver og endnu større Kraft.

”Og Elisa bad og sagde: , Herre, jeg beder dig, oplad hans Øjne, at han må se!. Og Herren

oplod den unge Mands Øjne. Og han så og se Bjerget var fuldt af Heste og Vogne af Ild rundt om Elisa”.

Da jeg kørte en Tur sammen med en Ven for få Dage siden', talte vi sammen, om den Interesse Folk rundtomkring føler for de egentlige Livsværdier, den Iver, hvormed de søger efter Kundskab om de indre Kræfter og deres stadig voksende Higen efter at kende sig selv og deres virkelige Forhold til det Uendelige. Og som vi talte om den store åndelige Vækkelse, der så hurtigt er brudt frem over hele Verden, hvis Begyndelse vi har set så tydelig i de sidste År af det svundne Århundrede og hvis stadig tiltagende Vækst vi er Vidne til i dette nye Århundrede, sagde jeg: ”Hvor skønt, om Emerson, den højt oplyste, der var så langt forud for sin Tid og arbejdede så trofast og uforfærdet for at berede Vilkår ene herfor, hvor skønt, om han var hos os i Dag og var Vidne til det altsammen! hvor han vilde fryde sig!” ”Hvoraf ved vi”, lød Svaret, ”at han ikke er Vidne til det altsammen? ja, at han ikke endogså har en Hånd med i det altsammen - måske endda en større Hånd, end da vi sås' ham her.” ”Tak min Ven for denne Påmindelse. Ja sikkert er de alle tjenende Ånder, udsendt til hjælp for dem, der skal arve Salighed”.

Videnskaben. beviser jo så overflødig i vor Tid, at de Ting, som vi ser, kun er et meget lille brudstykke af de Ting, som er til. De virkelige levende Kræfter, som er i Virksomhed i vort eget Liv og i Verden omkring os, ses ikke af det almindelige fysiske Øje. Og dog er det de virkelige årsager, hvoraf alle de synlige Ting kun er Virkningerne. Tanker er Kræfter. Lige bygger Lige, og Lige tiltrækker Lige. At beherske sin tænkning er altså at bestemme sit Liv.

En, som har dyb Indsigt i Tingenes Natur, siger: ”Loven om Korrespondancen mellem sanselige og materielle Ting arbejder mærkværdig nøjagtig. Folk, som beherskes af et mørkt sind, trækker mørke Ting til sig. Folk som altid r forsagte og nedslagne, har ikke Fremgang i noget og lever kun til Byrde for andre. Det håbefulde, tillidsfulde og frejdige Sind tiltrækker Lykkens Elementer. En Mands Forhave kundgør os hans fremherskende Temperament efter den Måde, hvorpå den er holdt. Kvindens Dragt i Hjemmet viser os hendes sindstilstand. En Sjuske fortæller om Håbløshed, Ligegyldighed og Planløshed. Pjalter, Laser og Snavs er altid i det Indre, før det kommer på legemet. Den Tanke, vi sysler mest med, får sit tilsvarende synlige Element til at krystalisere sig omkring os lige så sikkert og bogstaveligt, som den synlige Stump Kobber i en Opløsning tiltrækker det usynlige Kobber i denne Opløsning. Et Sind, som altid er håbefuldt, tillidsfuldt, modigt, planbevidst og standhaftigt i sin Plan, drager sådanne Ting og Kræfter til sig fra Elementerne, som er gunstige for denne Plan.

”Enhver af dine Tanker har en bogstavelig Værdi for dig på enhver mulig Måde. Dit Legems Styrke, dit Sinds Styrke, din Fremgang i Forretning og den Fornøjelse, dit Selskab volder andre, afhænger af dine Tankers Natur.

Hvordan du så stemmer dit Sind, så vil din Ånd modtage Tilskud fra en usynlig Substans svarende til din Sindstilstand. Det er lige så meget, en kemisk Lov som en åndelig Lov. Kemien er ikke indskrænket til de Elementer, som vi ser. De for det fysiske Øje usynlige Elementer er 'ti Tusind Gange' flere end dem, vi ser. Kristi Formaning: *’Gør godt mod dem, som hader Eder’*, hviler på en videnskabelig Kendsgerning og en naturlig Lov. At gøre godt er at tilføre os selv alle mægtige og gode Elementer i Naturen. At gøre ondt er at fremkalde de fjendtlige, nedbrydende Elementer. **Når vore Øjne åbnes, vil Selvopholdelsen blive slik at den får os til at standse enhver ond Tanke.** De som lever af Had, vil dø af Had, eller de som drager Sværdet, vil omkomme ved Sværdet. Enhver ond Tanke er et Sværd, som drages mod den Person, på hvem Tanken er rettet. Hvis et Sværd drages til Gengæld, så meget des værre for begge Parter.”

Og der er en anden, som siger og fuldt vel ved, hvorom han taler: ”Tiltrækningsloven virker universelt på ethvert *Handlings* Område, og vi tiltrækker alt, hvad vi ønsker og venter.

Hvis vi ønsker en Ting og venter en anden, bliver vi som huse, der er splidagtige i sig selv, hvilke hurtig går til Grunde. Beslut dig resolut til kun at vente hvad du ønsker, da vil du kun tiltrække det, som din Hug står til... Omgås med hvad tanke du vil - sålænge du fastholder den, vil du, bevidst eller ubevidst, uophørlig tiltrække dig, hvad der nøjagtig svarer til din egen herskende tankes Beskaffenhed og kun dette, hvormeget du også strejfer om til Lands og til Vands. tanker er vor private Ejendom, og vi kan regulere dem til ganske at passe med vor Smag, når vi stadig er klar over vor Evne til at gøre dette."

Vi har just talt om Sindets dragende Magt. Troen er hverken mer eller mindre end *Tankekræfternes* Virksomhed i Skikkelse af et inderligt begær parret med Forventning om dets Opfyldelse. Og i samme Grad som Troen, det inderligt udgående Begær, stadig fastholdes og vanes med fast Forventning, just i samme Grad vil en enten drage det til sig, som den er rettet på. Her omsætte det fra det usynlige i det synlige, fra det åndelige i det materielle.

Lad Tvivlens eller Frygtens Element få Indpas, da vil det, som ellers var en mægtig Kraft, blive således neutraliseret, at det ikke når sin Virkeliggørelse. Stadig fastholdt og stadig vandet med fast Forventning bliver Troen en Styrke, en dragende Magt, som er uimodståelig og absolut i direkte Forhold til som den selv er absolut.

Vi vil finde, således som vor Tid begynder mer og mer at finde, at de store Ting, som er sagt med Hensyn til Troen, og de store Forjættelser, der er knyttet til den, ikke er tågede Sentimentaliteter, men at det altsammen er store, videnskabelige Virkeligheder og hviler på store, uforanderlige Love. Endogså i selve vore Laboratorie-eksperimenter begynder vi at opdage de Love, som ligger til Grund for og styrer disse Kræfter. Vi begynder nu - nogle i det mindste - at bruge dem med Forstand og ikke i Blinde, som det så ofte og så længe har været Tilfældet.

Der er sagt meget i vor Tid med Hensyn til Viljen. Den er ofte omtalt, som var den en Kraft i sig selv. Men Viljen er kun for så vidt en Kraft og en Magt, som den er en særlig Form for Tankekræfternes Fremtræden; thi *det er ved den såkaldt "Vilje", at Tanken koncentrerer og får sin særlige Retning*, og i Forhold til som Tanken således samles og rettes mod et bestemt Punkt, bliver den virkedygtig i den Gerning, den sendes ud for at fuldbyrde.

På en Måde er der to Slags Viljer - den menneskelige og den guddommelige. **Den menneskelige Vilje kan vi for Bekvemmeligheds skyld kalde det lavere Selvs Vilje.** Det er den vilje, som blot finder sit Liv i det sjæleliges og let fysiskes Rige - Sanseviljen. Det er dette menneskes Vilje, som endnu ikke er vågen overfor den Kendsgerning, at der er et Liv, som ligger højt over den blotte Forstands og de fysiske Sansers Liv, og som, når det bliver virkeliggjort og levet, ingenlunde ophæver eller formindsker Forstand og Sanser, men tvertimod hjælper dem frem til deres højeste Fuldkommenhed og styrker dem til at yde deres yderste. Den guddommelige Vilje er det højere Selvs Vilje. Det Menneskes Vilje, som er klar over sin Enhed med det guddommelige og som følgelig lader sin Vilje arbejde i Harmoni og Forbindelse med den guddommelige Vilje. "Herren din Gud i *din side* er mægtig."

Den menneskelige Vilje har sine Begrænsninger. Hertil og ikke videre siger Loven. Den guddommelige Vilje har ingen Begrænsninger; den er ophøjet over alt. Alle Ting er dig tilgængelige og underlagte, siger Loven, og derfor bliver også den menneskelige Vilje, altsom den omsættes i den guddommelige Vilje og kommer Harmoni med og i Samarbejde med den, ophøjet over alt. Da er det, at "du skal beslutte en ting og den skal lykkes for dig." Livets og kraftens store Hemmelighed består da i at oprette og bevare sin bevidste Forbindelse med denne uendelige Kilde.

Kraften i ethvert Liv, ja selve Livet, bestemmes ved, hvad det sætter sig selv i Forhold til. Gud er immanent såvel som transcendent. Han skaber, virker og styrer i Universet den Dag i

Dag, i dit og i mit Liv, ganske som i gamle Dage. Vi er for tilbøjelige til at se Ham i Skikkelse af et Herskab, der er rejst udenlands, og har sat Kræfterne i dette store Univers i Virksomhed, før han drog sig tilbage.

I Forhold til som vi erkender, at han er i os såvelsom over os, vil vi blive i Stand til at få Del i hans Liv og Kraft. Thi alt som vi erkender Ham som Livets og Kraftens uendelige Ånd, der i Dag, i selve dette øjeblik, arbejder og åbenbarer sig i og gennem alt, og dernæst i Forhold til som vi kommer ind i Oplevelsen af vor Enhed med dette Liv, vil vi blive delagtige i hans Livs Egenskaber og således kunne virkeliggøre dem i os selv. *I samme Forhold som vi oplader os selv for dette immanente og transcendent Livs indflydende Strøm, vil vi gøre os til Kanaler, gennem hvilke den uendelige Fornuft og Kraft kan virke.*

Det er gennem Tænkeevnen, at vi er sat i Stand til at sammenknytte det virkelige Sjæleliv med det fysiske Liv og således sætte Sjælelivet i Stand til at åbenbare sig og virke gennem det fysiske Liv. Tankelivet trænger til uafbrudt at blive oplyst indvendig fra. Denne Oplysning kan komme i selv samme Grad, som vi ved Hjælp af Tanken *erkender vor Enhed med det guddommelige, hvoraf enhver Sjæl er en individuel Udtryksform.*

Dette giver os den indre Vejledning, vi kalder Intuition (Skuen). **”Intuitionen er praktisk taget det samme for den åndelige Natur og Forstand som Sanseropfattelsen er for den sanselige Natur og Forstand.** *Det er en indre, åndelig Sans, gennem hvilken Mennesket er opladt for Guds direkte Åbenbarelse og Kundskab, for Naturens og Livets Hemmeligheder, og gennem hvilken han bliver bragt i bevidst Enhed og Samfund med Gud og kan virkeliggøre sin egen guddommelige Natur og Væsenshøjhed som Guds Søn.* Den åndelige Højhed og Oplysning, som således vindes gennem Intuitionens Udvikling og Fuldkommengørelse under guddommelig Inspiration, giver det fuldkomne indre Syn og en umiddelbar Indsigt i alle de Tings Karakter, Ejendommeligheder og Hensigt, hvorpå Opmærksomheden og Interessen rettes.

Det er - vi gentager det - en åndelig Sans, der åbner sig indad, ligesom de fysiske Sanser åbner sig udad. Og fordi den har Evne til at iagttage, begribe og kende Sandheden på første Hånd, uafhængig af alle ydre Meddelelseskilder, kalder vi den Intuition. Al inspireret Lære og alle åndelige Åbenbarelser grunder sig på Erkendelsen af denne åndelige Sjæleevne og Sjælens Magt til at tilegne sig dem .

Menneskets bevidste Enhed i Ånd og Formål med Faderen, født ud af Sjælens dybeste Begær og Tro, åbner Sjælen gennem denne indre Sans for en umiddelbar Inspiration og Oplysning fra den guddommelige Alvidenhed og for den guddommelige Almagts samvirkende Kraft, under hvilket der fremstår en Seer og en Mester.

”På dette højere Plan af virkeliggjort åndeligt Liv i Kødet indtager Menneskets Indre den upersonlige Stilling og handler med ubunden Frihed og uhildet Syn, gribende Sandheden på første Hånd, uafhængig af alle ydre Oplysningskilder. Det nærmer sig Alt og Alle fra den guddommelige Side, så det ses i Lyset af den guddommelige Alvidenhed. Guds Plan dermed og Sandheden, som den hviler i Guds Sind, afsløres således ved en direkte Oplysning fra det guddommelige Sind, hvortil Sjælen indvortes er opladt gennem denne åndelige Sans, som vi kalder Intuition.”

Nogle kalder den Sjælens Stemme; andre kalder den Guds Stemme, andre den sjette Sans. Det er vor indre åndelige Sans.

Alt som vi kommer til Erkendelse af vort eget *sande* Selv og til Virkeliggørelse af vort Livs Enhed med det uendelige Liv, og alt som vi oplader os for denne guddommelige Indflyden, vil denne Intuitionens Stemme, denne Sjælens Stemme, denne Guds Stemme tale klart. **Og alt som vi erkender den, lytter til og adlyder den, vil den vokse i Klarhed, indtil der efter Hånden kommer den Tid, da den er ufejlbar, absolut ufejlbar, i sin Vejledning.**

FYLDE AF LIV - LEGEMLIG HELBRED OG KRAFT

Gud er det uendelige Livs Ånd. Dersom vi har Del i dette Liv og har Magt til at oplade os fuldtud for dets guddommelige Indflyden, betyder det mere, end vi fra først af måske tænker os, selv hvad det fysiske Liv angår. Thi det er jo ganske klart, at dette den uendelige Ånds Liv efter selve sin Natur ikke tilsteder nogen Sygdom. Og hvis dette er rigtigt, kan der heller ikke bestå nogen Sygdom i *det Legeme*, som det har fri Adgang til og flyder frit igennem.

Lad os til at begynde med være klar over, at hvad det fysiske Liv angår; *alt Liv er indefra udefter*. Der er en uforanderlig Lov, som siger:

”Som inde, så ude; Årsag, Virkning.” Med andre Ord: Tankekræfterne, de forskellige indre Tilstande og Rørelser, alle har de i Tidens Løb deres Indvirkning på det fysiske Legeme.

Der er nogen, som siger: ”Der tales en hel Del i vore Dage om Sindets Indflydelse på Legemet; men jeg ved ikke rigtig, om man skal fæste synderlig Lid til dette.” Ikke?

Der kommer en overraskende Efterretning til dig. Du blegner, du skælver, måske du falder i Besvimelse. Det er jo dog gennem dit Indres Kanal, at Efterretningen er bleven dig til Del.

- En Ven siger noget til dig, måske ved Bordet, noget, som forekommer dig meget uvenligt. Du føler dig såret, som man siger. I Forvejen nød du rigtig Middagen; men fra det øjeblik er din Appetit borte. Men hvad der blev sagt, nåede jo ind til dig og berørte dig gennem dit Indres Kanal.

Se der! en ung Mand går hist henne med slæbende Fjed, snublende over den mindste Forhindring på Vejen. Hvad fejler han? Han er simpelthen svagsindet, Idiot. Med andre Ord: *når Sindet svigter, svigter Legemet*. Et fast Sind giver en fast Fod; det usikre Sind giver den usikre Gang.

Fremdeles, der bliver pludselig Nød på Færde. Du står bange, skælvende og svag. Hvorfor formår du ikke at røre dig? Hvorfor skælver du? Og dog tror du, at Sindet kun har ringe Indflydelse på Legemet. Du er et øjeblik i Vredens Vold. Nogle Timer efter klager du over en voldsom Hovedpine. Og dog synes du ikke at være klar over, at Tankerne og Sindsbevægelserne har Indflydelse på Legemet.

For et Par Dage siden, da jeg samtalede med en Bekendt, kom vi til at tale om Bekymring. ”Min Fader lider meget af Bekymring”, sagde han. ”Deres Fader er ingen rask Mand”, bemærkede jeg. ”Han er ikke stærk, kraftig og virksom.” Jeg gav mig da til mere indgående at beskrive hans Faders Tilstand og de Besværligheder, han led af. Han så overrasket på mig og sagde: ”Men De kender jo ikke min Fader?” ”Nej”, svarede jeg. ”Hvor kan De da så nøjagtigt beskrive hans lidende Tilstand?” ”De har lige fortalt mig, at Deres Fader lider meget af Bekymring. Da De fortalte mig dette, angav De mig en Årsag. Ved at beskrive Deres Faders Tilstand, har jeg simpelthen sammen-knyttet Årsagen med dens egne ejendommelige Virkninger.”

Frygt og Bekymring har den Virkning, at de lukker til for Legemets Kanaler, så at Livskræfterne flyder langsomt og dovent. Håb og Sindsro åbner Legemets Kanaler, så at Livskræfterne strømmer muntert gennem det på sådan en Måde, at Sygdom sjældent kan finde Fodfæste.

For ikke længe siden talte en Dame til en Ven af mig om en slem fysisk Lidelse. Min Ven vidste tilfældigvis Besked med, at der ikke herskede det bedste Forhold mellem denne Dame og hendes Søster. Han lyttede opmærksomt til hendes Beskrivelse af sine Besværligheder og derpå sagde han, idet han så hende lige ind i Ansigtet: ”Tilgiv Deres Søster.” Damen betragtede ham overrasket og sagde: ”Jeg kan ikke tilgive min Søster.”

”Meget vel”, sagde han, ”så behold Deres Leddegigt og de andre reumatiske Plager.”

Nogle Uger senere traf han hende igen. Med lette Skridt kom hun ham i Møde og sagde: ”Jeg fulgte Deres Råd. Jeg gik til min Søster og tilgav hende. Vi er bleven gode Venner igen, og hvordan det nu kan være, fra den selvsamme Dag jeg husker vi blev forligt, synes mine Smertes at være aftagne, og i Dag er der ikke Spor tilbage af de gamle Besværigheder, og min Søster og jeg er virkelig bleven så gode Venner, at vi dårlig kan være fra hinanden.”

Her har vi atter Årsag og Virkning.

Vi har adskillige vel stadfæstede Tilfælde af følgende Natur: En Moder beherskedes nogle få øjeblikke af en heftig, lidenskabelig Vrede, så Barnet ved hendes Bryst døde inden en Times Forløb, så forgiftet var Modermælken blevet under Påvirkning af Systemets giftige Afsondringer, mens det heftige Vredesanfald stod på. I andre Tilfælde er der indtrådt alvorlig Sygdom og Kramper.

Følgende Eksperiment er forsøgt mange Gange af en vel bekendt Videnskabsmand: Forskellige Mænd er bleven anbragt i et stærkt ophedet Værelse. Enhver af dem er en Overgang bragt i en heftig Sindsbevægelse af en eller anden Slags; en er bragt i heftig Ophidselse af Vrede og en anden på en anden Måde. Videnskabsmanden har da taget en Dråbe Sved fra hver af dem, og ved en omhyggelig, kemisk Analyse har han kunnet bestemme den særlige Sindsbevægelse, hvoraf enhver har været behersket. De samme Resultater viste sig ved en kemisk Analyse af deres Spyt.

En anset amerikansk Forfatter, en dygtig Kandidat fra en af vore største, medicinske Skoler og som har forsket dybt i de Kræfter, som opbygger og nedbryder Legemet, siger: ”Menneskets Indre er hans Legemes naturlige Beskytter Enhver Tanke søger at reproducere sig selv, og stygge Fantasibilleder af Sygdom, Sanselighed og Laster af alle Slags frembringer Svulster og Udslet i Sjælen, som reproducerer dem i Legemet. Vrede forandrer Spyttets kemiske Beskaffenhed, så det bliver livsfarlig Gift. Det er vel kendt, at pludselige og heftige Sindsbevægelser ikke blot har svækket Hjertet i Løbet af nogle få Timer, men har forårsaget Død og Sindssyge. Det er blevet opdaget af Videnskabsmænd, at der er en kemisk Forskel mellem den pludselige, kolde Udsvedning hos et Menneske, som er under en dyb Skyldfølelse, og så den almindelige Sved; og en Forbryders Sindstilstand kan somme Tider bestemmes ved en kemisk Analyse af hans Sved, som frembringer en udpræget lyserød Farve, når den bringes i Berøring med Selénsyre. Det er vel kendt, at Frygten har dræbt Tusinder af sine Ofre, medens på den anden Side; Mod er en stor Kraftgiver.

”Vreden hos en Moder kan forgifte et diende Barn. Rarey, den berømte Hestetæmmer, sagde, at et vredt Ord somme Tider kunde forhøje Pulsen hos en Hest med ti Slag i Minuttet. Hvis dette gælder et Dyr, hvad skal vi så sige om dens Magt over menneskelige Væsener, især over et Barn? Stærke Sindsbevægelser forårsager ofte Opkastning. Heftig Vrede eller Skræk kan fremkalde Gulsot. Et voldsomt Raseri har forårsaget Apopleksi og Død. I mer end et Tilfælde har i Virkeligheden en enkelt Nats Sindsbevægelse nedbrudt et Liv. Sorg, vedholdende Jalousi, stadig Bekymring og tærende Angst ender somme Tider med at fremkalde Sindssyge. Syge Tanker og oprevne Sind er en naturlig Atmosfære for Sygdom, og Forbrydelse avles og trives i Sindets Smitstof.”

Fra alt dette uddrager vi den store Kendsgerning, som bliver videnskabelig godtgjort i vor Tid, at de forskellige, indre Tilstande, Rørelser og Sindsbevægelser har deres forskellige, ejendommelige Virkninger på Legemet, og enhver af dem fremkalder igen sine egne særlige Sygdomsformer, hvis den får Råderum i nogen stor Udstrækning, og disse bliver i Tidens Løb kroniske.

Blot et Ord eller to med Hensyn til deres Virkemåde. Hvis et Menneske beherskes en Overgang lad os sige af et heftigt Vredesanfald, opstår der, hvad vi med Rette kan kalde *en*

legemlig Tordenstorm i den fysiske Organisme, og denne har den Virkning, at den gør de normale, sunde og livgivende Afsondringer i Legemet sure eller snarere tærer på dem, så at de bliver giftige og nedbrydende i Stedet for at udføre deres naturlige Funktioner. Og hvis dette går på i større Udstrækning, opsummeres Virkningerne, og det fremkalder en særlig Form af Sygdom, som så kan blive kronisk. Og således bidrager også de modsatte Følelser, nemlig Venlighed, Kærlighed, Godhed, Sympati o. l. til at anspore en sund, rensende og livgivende Strøm af alle de legemlige Afsondringer. Alle Legemets Kanaler synes fri og åbne; Livskræfterne strømmer muntert gennem dem. Og selve disse Kræfter i denne sprudlende Bevægelse vil i Tidens Løb modarbejde de giftige og sygdomssvangre Virkninger af deres Modsætninger.

En Læge besøger en Patient. Han giver ingen Medicin den Morgen. Dog føler Patienten sig bedre, blot fordi Lægen har været der. Han har bragt Sundhedens Åndepust med sig; han kom med en frisk Tone og Stemning; han bragte Håb ind i Sygekammeret, og han efterlod det der. I Virkeligheden har selve Håbet og det gode Humør, han bragte med sig, grebet Patientens Sind og øvet en skjult, men mægtig Indflydelse derpå. Og denne fra Lægen overførte Sindstilstand har igen sine Virkninger på Patientens Legeme, og således skrider Helbredelsen frem gennem denne Overførelse ad Sindets Vej.

Vid da, at alt hvad lyst og klart der støtter
En Sjæl, det støtter Legemet tillige.
Derfor er *Håbet*, Støvets Livsens Kraft,
Nyt Blod og Lægebalsam for en Sjæl.

Vi hører somme Tider en svagelig Person sige til en anden: ”Jeg føler mig altid bedre, når du kommer.” Der ligger en dyb, videnskabelig Grund bagved dette Udsagn. ”Den Visers Tunge er Lægedom.”

Suggestionens (Tankeoverførelsens) Magt, for det menneskelige Sinds Vedkommende, er et højst forunderligt og interessant Studiefelt. Højst forunderlige og mægtige Kræfter kan sættes i Virksomhed ad denne Vej. En af Verdens mest ansete Videnskabsmænd, overalt anerkendt som en af de mest fremragende, nulevende Anatomer, fortæller os, at han gennem Laboratorieeksperimenter har godtgjort, at den menneskelige Struktur kan blive fuldstændig forandret og gjort om i mindre end et År, og at nogle Dele deraf kan blive aldeles fornyede i Løbet af nogle få Uger.

”Er det din Mening”, hører jeg nogen spørge, ”at et Legeme kan omskifte en sygelig Tilstand sned en sund gennem de indre Kræfters Virksomhed?” Aldeles sikkert! ja, dette er endogså den naturlige Helbredelsesmetode. Den Metode, der arbejder med Apotekervarer, Mediciner og udvortes Midler, er den kunstige Metode. Det eneste, som den Slags Ting kan gøre, er blot at fjerne Forhindringer, så Livskræfterne bedre kan komme til at gøre deres Gerning. Men den virkelige, lægende Proces må udføres ved de indre Livskræfters Virksomhed. En verdensberømt Læge afgav nylig følgende Erklæring til sine medicinske Arbejdsfæller: ”I de svundne Slægtled har det, der dog spiller den allerstørste Rolle for Ernæringen, nemlig selve Livsprincipet, været et Element, som ikke blev taget i Betragtning indenfor det medicinske Fag. Interessen i Studiet og Læge -behandlingen drejede sig næsten udelukkende om Stoffets Indvirkning på Sindet. Dette har været en alvorlig Forhindring for Lægernes egen Udviklingsdrift, og som Følge heraf er den psykiske Faktor i Faget endnu i en rudimentær og forholdsvis uudviklet Tilstand. Men et nyt Århundredes Daggry er brudt frem, og nu har Menneskeslægtens Fremmarsj gennemgående taget Retning mod de skjulte Naturkræfter. Lægerne er nu tvungne til at tage Plads blandt dem, der studerer Psykologi, og lade sig vejlede ind på Sjæle-Terapeutikens bredere Felter. Der er ikke Tid til at nøle eller til

Skepticisme, Tvivl og Betænkning. *Den som tøver, er fortabt; thi hele Slægten er med i Bevægelsen.*”

Jeg ved nok Besked med, at der i de sidste, få År har været en hel Del Tåbeligheder med i Spillet i den Sag, vi her drøfter. Mange tåbelige og tossede Ting er bleven påståede og udførte; men dette vidner ikke imod og har absolut intet at gøre med selve de store til Grund liggende Love. Således er det også gået i tidligere Tider med ethvert Moral-, Filosofi- og Religionssystem, som Verden har kendt. Men i Tidens Løb faldt disse tossede og tåbelige Ting bort af sig selv, medens de store, evige Principper blev stående tilbage i stedse klarere Bestemthed.

Jeg ved personlig Besked med mange Tilfælde, hvor en fuldstændig og blivende Helbredelse er kommen i Stand gennem disse Kræfters Virksomhed, somme Tider i en mærkværdig kort Tid. Nogle af Tilfældene var fuldstændig opgivne af den sædvanlige Praksis, med Medikamenter. Vi har talrige Beretninger om sådanne Tilfælde fra alle Tider og i Forbindelse med alle Religioner. Og hvorfor skulde ikke Kraften til at udføre sådanne Kure findes iblandt os nu til Dags?

Kraften lindes, og den vil træde i Virksomhed, alt eftersom vi erkender de samme store Love, som blev erkendt i svundne Tider.

Den ene kan udrette overmåde meget overfor den andens Helbredelse; men der forudsættes næsten uforanderligt, at den Part, som bliver behandlet, selv skal være medvirkende. Ved de Helbredelser, som Kristus udførte, behøvede Han næsten altid en Medvirkning fra dens Side, som henvendte sig til Ham. Hans Spørgsmål lød næsten uforanderligt: ”Tror du”

Han ansprede således de livgivende Kræfter til at sætte sig i Virksomhed i den, der søgte Helbredelse. Hvis nogen er i en meget svag Tilstand, eller hvis hans nervøse System er svækket, eller hvis hans Sind under Sygdommens Indflydelse ikke kan virke stærkt nok, kan det være godt for ham for en Tid at søge en andens Hjælp og Bistand. Men det vilde være langt bedre for en sådan, hvis hans egne indre Kræfters Almagt kunde blive en levende Virkelighed for ham.

Den ene kan helbrede den anden; men for at blive *varig helbredet*, må man gøre det selv. **Hertil kan en anden være højst værdifuld som en Lærer, ved at bringe den anden til klart at virkeliggøre sig sine indre Kræfters Magt.** Men i hvert Tilfælde for at opnå en varig Helbredelse er Selvets Virksomhed nødvendig. Kristi Ord lød næsten uforanderligt: ”Gå og synd ikke mere”, eller: ”dine Synder er dig forladte”, idet Han således gjorde opmærksom på den ene evige og uomskiftelige Kendsgerning - ***at al Sygdom og dens medfølgende Lidelse er et direkte eller indirekte Resultat af Lovens Krænkelser, enten bevidst eller ubevidst, enten med Forsæt eller uforsætligt.***

Lidelsen er kun bestemt til at vare så længe som Synden varer, om ikke Synd i den strengt teologiske Betydning, så altid i den filosofiske Betydning, dog ofte i begge Betydninger. I det øjeblik Lovens Krænkelser ophører og vi kommer i fuldkommen Harmoni med Loven, ophører også Årsagen til Lidelsen. Og selv om der kan være en Levning tilbage fra den tidligere Krænkelser opsamlede Virkninger, er dog Årsagen fjernet, og følgelig kan der ikke komme flere Tillægsvirkninger; og selv den sygelige Tilstand, som er opstået af den tidligere Krænkelser, vil begynde at forsvinde, så snart som de rette Kræfter sættes i Virksomhed.

Der er intet, som hurtigere og fuldstændigere vil bringe os i Harmoni med de Love, under hvilke vi lever, end denne levende Virkeliggørelse af vor Enhed med den uendelige Ånd, som er alt Livs Liv. I denne kan der ikke være nogen Sygdom, og intet vil bedre fjerne de Forhindringer fra Organismen, som har samlet sig der, eller med andre Ord, Sygdommen, som har sat sig fast der, end denne fulde Virkeliggørelse og den fuldstændige Opladelse af Selvet for denne guddommelige Indflyden. ”Jeg vil give min Ånd i eder og I skal leve.”

Så snart et Menneske lader sin Enhed med den uendelige Ånd træde i Kraft, erkender han sig selv som et åndeligt Væsen og ikke mere som et blot fysisk, materielt Væsen. Han begår da ikke længere den Fejltagelse at betragte sig selv som Legeme, der er underlagt Sygdomme og Svagheder, men han er klar over den Virkelighed, at han/hun er Ånd, og hverken vil eller kan blive mere Ånd, end han allerede nu er, og at han er Legemets Bygmester og altså dets Herre.

Herre over Huset, i hvilket han bor.

Og i det øjeblik han således erkender sin Magt som Herren, tillader han ikke mere Legemet på nogen Vis at herske over sig. Han frygter ikke mere Elementerne eller nogen af de Kræfter, som han for Tiden i sin Uvidenhed giver Lov til at besætte og plage Legemet. I det øjeblik han er klar over sin egen Overhøjhed, lærer han nu at elske dem, i Stedet for at frygte dem, som han gjorde, da han ikke var i Harmoni med dem. Således kommer han i Harmoni med dem; eller snarere, han regulerer dem således, at de kommer i Harmoni med ham. Han, som før var Slaven, bliver nu Herren. Så snart vi begynder forstå dettes Natur, at der opnås mere gennem Virkeliggørelsens Proces, end ved blot at få det forsikret og bekræftet, endskønt nogen Bekræftelse kan blive en Hjælp, en Bistand til Virkeliggørelsen.

Imidlertid, i samme Forhold som du kommer ind i en livskraftig Virkeliggørelse af din Enhed med Livets uendelige Ånd, hvorfra alt Liv i individuel Skikkelse er kommen, og stadig kommer, og i samme Forhold som du gennem denne Virkeliggørelse oplader dig for dets guddommelige Indflyden, vil du sætte Kræfter i Virksomhed, som før eller senere bringer også det fysiske Legeme ind i en Tilstand af svulmende Sundhed og Kraft. Thi ved at gøre dig det klart, at denne uendelige Livets Ånd efter selve sin Natur ikke kan give Rum for nogen Sygdom, og **ved at gøre dig det klart, at denne altså er Livet i dig**, idet du er et med den, kan du åbne dig således for dens overflødige Indstrømmen, så de sygelige, legemlige Tilstande - Virkningerne - vil bøje sig for indflydelsen af dens altformående Magt, hvad enten det nu sker hurtigt eller mere langsomt, hvad ganske afhænger af dig selv.

Der har været dem, der har været i Stand til at åbne sig så fuldt for denne Virkeliggørelse, at Helbredelsen har været øjeblikkelig og varig. Jo inderligere Virkeliggørelsen bliver, des hurtigere går det. *Det må imidlertid være en stille rolig og forventningsfuld inderlighed, fremfor en bange, ængstelig Inderlighed - uden Forventning.* Så er der også andre, som er kommen til denne Virkeliggørelse lidt efter lidt.

Mange vil modtage stor Hjælp og mange vil blive fuldstændig helbredte ved at foretage en øvelse omtrent af følgende Beskaffenhed: Gå ind i dit eget Indres Stilhed, med et Sind, som udvider sig i Kærlighed mod alle, og grib og fasthold den Tanke: Jeg er et med den uendelige Livets Ånd, mit Livs Liv. Idet jeg altså er en Ånd, idet jeg er et åndeligt Væsen, kan jeg ikke tilstede nogen Sygdom i min egen, virkelige Natur. Jeg oplader nu mit Legeme, i hvilket Sygdommen har fået Fodfæste, jeg åbner det fuldtud for dette uendelige Livs indflydende Strøm; og nu, ja lige nu, strømmer det ind og gennemstrømmer mit Legeme, og Helbredelsens Proces er i Gang.

-Virkeliggør dig dette så fuldtud, at du begynder at føle en oplivende og varmende Glød fra Livskræfterne i Legemet. Tro, at Helbredelsens Proces er i Gang. **Tro det, og hold stadig fast ved denne Tro.** Mange Mennesker ønsker inderligt en bestemt Ting, men de venter noget andet, De har større Tro på det ondes Magt end på det godes Magt, og derfor bliver de ved at være syge.

Hvis nogen vil hengive sig til denne Betragtning, Virkeliggørelse, Behandling, eller hvad Udtryk man helst vil bruge, til bestemte Tider, så ofte som han vil vælge, og da *holde sig stadig i den samme indre Stilling* og således tillade Kraften at virke stadig, vil han blive overrasket over, hvor stadig Legemet vil omskifte Tilstande af Sygdom og Uorden med Tilstande af Sundhed og Harmoni. Der er imidlertid ingen særlig Grund til denne Overraskelse; thi på denne Måde tilsteder han blot Almagten at gøre Arbejdet, den, som i hvert Tilfælde vil have at gøre det, når det kommer til Stykket.

Hvis der er en lokal Besværlighed og nogen ønsker at oplade denne særlige Del foruden det svage Legeme for det indflydende Liv, kan han fastholde denne særlige Del i Tanken; thi at fæste Tanken på denne Måde ved en særlig Del af Legemet, ansporer og forstærker

Tilstrømningen af Livskræfterne til denne Del. Det må imidlertid altid erindres, at hvilken Helbredelse der end således fuldbyrdes, Virkningerne vil dog ikke helt og holdent ophøre, før Årsagerne er bleven fjernede. Med andre Ord: *så længe der er Krænkelse af Loven, så længe vil Sygdom og Lidelse blive Resultatet.*

Denne Virkeliggørelse, som er Genstand for vor Betragtning, vil ikke blot øve Indflydelse, hvor der er en sygelig Tilstand i Legemet; men også hvor en sådan ikke findes, vil den fremkalde forøget legemligt Liv, Styrke og Kraft.

Vi har haft mange Tilfælde af Helbredelse til alle Tider og i alle Lande gennem de indre Kræfters Virksomhed, ganske uafhængig af ydre Midler. Metoderne har været forskellige, eller rettere, de Navne, man har givet dem; men den store til Grund liggende Lov for dem alle er en og samme, og er det den Dag i Dag.

Da Mesteren sendte sine Disciple ud, gav Han dem Befaling til at helbrede de syge og lidende, såvel som til at undervise Folket. De gamle Kirkefædre havde Helbredelsens Kraft, kort sagt, den var en Del af deres Gerning.

Og hvorfor skulde vi ikke have den samme Magt i Dag, som de havde den Gang? Er Lovene forskellige? Ganske de samme! Hvorfor da ikke? Simpelthen fordi vi, på få sjældne Undtagelser nær her og der, ikke er i Stand til at komme bagved Lovens Bogstav ind i dens virkelige, levende Ånd og Kraft. Det er Bogstaven, som ihjelslår, det er Ånden, som giver Liv og Kraft. Enhver Sjæl, som bliver således individualiseret, at han bryder igennem det blotte Bogstav og trænger ind i den virkelige, levende Ånd, *vil have Kraften*, ligesom alle de, der er gået i Forvejen; og når han har fået Kraften, vil han også blive Midlet til at meddele den til andre; thi han vil blive en af dem, som vil optræde og tale med Myndighed.

Vi er for Tiden stærkt i Gang med at finde og vi skal finde det mer og mer, som Tiden går - at i Virkeligheden al Sygdom, med dens sammenhængende Lidelse, har sin Oprindelse i forventede Tilstande og Forhold i Tanke- og Følelseslivet. *Den indre Stilling" vi indtager overfor noget" bestemmer i større eller mindre Udstrækning dets Virkning på os.* Dersom vi frygter det eller er fjendtlige imod det, er der Sandsynlighed for, at det vil have skadelige eller endog skæbnesvangre Virkninger på os. Hvis vi kommer i Harmoni med det ved roligt at virkeliggøre os og indvendig forvise os om vor Overlegenhed over det - i samme Grad som det lykkes os at gøre dette, i samme Grad vil det ingen Fortræd volde os.

Ingen Sygdom kan komme ind i vort Legeme og sætte sig fast der, med mindre det mulig-gøres ved, at den finder noget tilsvarende til sig selv derinde. Og på samme Måde, ingen ond eller uvelkommen Tilstand af nogen Slags kan komme ind i vort Liv, med mindre der allerede er det derinde, som indbyder den og således gør det muligt for den at komme. Jo før vi begynder at vende Blikket ind i os selv for der at finde Grunden til alt, hvad der kommer til os, des bedre vil det være; thi des før vil vi begynde på at tilvejebringe sådanne Betingelser inde i os selv, at kun *det gode* kan finde Indgang.

Vi, som efter selve vor Natur skulde være Herre over alle Betingelser, bliver på Grund af vor Uvidenhed beherskede af næsten talløse Betingelser af enhver Art.

Er jeg bange for Træk? Der er intet i Træk - en Smule rensende Strøm af Guds rene Luft - der skal gøre mig urolig og påføre mig en Forkølelse, eller måske en Sygdom. Trækken kan kun påvirke mig i Forhold til som *jeg selv* gør det muligt, kun i Forhold til som jeg selv tilsteder den at påvirke mig. Vi må skælne mellem Årsager og blotte Anledninger. **Trækken er ikke Årsag eller fører Årsag med sig.**

To Personer sidder i samme Træk. Den ene bliver skadelig påvirket af den, den anden mærker ikke en Gang noget Ubehag, måske han endog nyder den. Den ene er et Produkt af Omstændigheder; han frygter Træk, krymper sig derved, tænker stadig på den Skade, den

volder ham. Med andre Ord, han åbner enhver Adgang for den til at komme ind og få fat på ham, og således bringer den ham - skønt uskadelig og velgørende i sig selv - netop, hvad han selv har givet den Magt til at bringe. Den anden erkender sig selv som Herre over Omstændighederne og ikke et Produkt af dem. Han bryder sig ikke om Trækken. Han sætter sig i Harmoni med den og gør sig positiv overfor den; og i Stedet for at erfare nogen Utilpashed, nyder han den; og foruden at gøre ham en Tjeneste ved at bringe den rene Luft udefra ind til ham, gør den ham end yderligere en Tjeneste ved at hærde ham endnu mere overfor fremtidige Betingelser af lignede Natur. Men hvis Trækken var Årsagen, vilde den bringe de samme Resultater til dem begge. Den Kendsgerning, at den ikke gør dette, viser, at den ikke er en Årsag, men en Betingelse; og den bringer de Virkninger til hver især, som svarer til de Betingelser, den finder inde i hver især.

Stakkels Træk! Hvor mange Tusinde, ja Millioner af Gange er den ikke gjort til Syndebuk af dem, der er for uvidende eller for uærlige til at se deres egen Svaghed lige i øjnene, og som, i Stedet for at blive kongelige Herrer, vedbliver at være krybende Slaver. Tænk over, hvad det vil sige! Et Menneske, skabt i den evige Guds Billede, delagtig i hans Liv og Kraft, født til at øve Herredømme, tænk dig ham frygtende, rystende, krympende sig for en Smule Træk-vind af ren livgivende Luft. Men Syndebukke er nogle bekvemme Tingester, selv om det eneste, de gør for os, er at hjælpe os med vore stadige Bestræbelser for Selvbedrag.

Den bedste Vej til at afvæbne en Trækvind de slemme Virkninger, den har plejet at bringe os, er for det første at tilvejebringe rene og sunde Betingelser indvendig, og derpå at forandre vor indre Stilling til den. Bliv klar over den Kendsgerning, at den i sig selv ikke har nogen Magt; den har kun den Magt, du selv udstyrer den med. Således vil du bringe dig selv i Harmoni med den og vil ikke mere sidde og være bange for den. Sæt dig derpå i Træk nogle få Gange og hård dig mod den, hvad enhver på en skønsom Måde let kan gøre.

”Men sæt, at man har et svageligt Helbred, eller er særlig modtagelig for Træk?” Så vær simpelthen lidt skønsom til at begynde med. Søg ikke den stærkeste Træk, som kan findes, især hvis du endnu ikke føler dig den voksen i dit Indre; thi hvis du ikke gør dette, betyder det, at du endnu frygter. Her, som alle Vegne, må der bruges ”common sense”, hin øverste Regulator af alt Liv.

Hvis vi er født til at herske - og at vi er dette, fremgår af, at nogle er nået dertil; og hvad *En har* nået, *kan alle* før eller senere nå - så er det ikke nødvendigt at lade sig beherske af noget fysisk Forhold. I samme Forhold som vi erkender vore egne, indre Kræfter, er vi Herskere og i Stand til at byde. I Forhold til som vi undlader at erkende dem, er vi Slaver og under Kommando. Vi bygger selv alting op indeni os, og vi tiltrækker selv alt, hvad der kommer til os - alt i Følge åndelige Love; thi alle naturlige Love er åndelige Love.

Det hele Menneskeliv er Årsag og Virkning; der er ikke noget ”Tilfælde” der, sålidt som overhovedet i det hele, vide Univers. Er vi ikke tilfreds med det, der kommer ind i vort Liv?

Det, der er at gøre, er da, ikke at spille Tid med at knurre mod den indbildte ”Skæbne”, som er vort eget Værk, men at kaste Blikket indad og forandre de Årsager, som er i Arbejde der, for at der kan komme noget nyt frem af en anden Natur; thi der vil nøjagtig komme det, som vi selv forårsager.

Dette gælder ikke blot det fysiske Legeme, men også alle Livets Faser og Tilstande. Vi har indbudt det, som kommer; og indbød vi det ikke, bevidst eller ubevidst, hverken vilde eller kunde det komme. Dette vil uden Tvivl til at begynde med falde nogle svært at tro eller blot

at se. Men i Forhold til som man betragter Sagen uhildet og oprigtigt og efter-forsker Tankekræfternes tavse, men fine og så at sige almægtige Virken, og også sporer deres Virkninger i og omkring sig selv, vil det blive indlysende klart og let at forstå.

Alt, hvad der kommer til os, afhænger da, hvad dets Virkninger på os angår, helt og holdent af den indre Stilling, vi indtager til det. Volder denne eller hin Hændelse eller dette eller hint Forhold dig Besvær? Meget vel; det volder dig Besvær, og forstyrrer således din Fred, alene fordi du selv tilsteder det. Du er født til at have absolut Kontrol over dit eget Område; men hvis du, om end kun for en lille Stund, frivillig overdrager denne Magt til nogen anden eller noget andet, da bliver du naturligvis Genstanden, den kontrollerede.

For at kunne leve uforstyrret af de skiftende Hændelser må du først finde dit eget Centrum. Du må derpå blive fast i dit eget Centrum og således styre Verden indefra. Den, som ikke selv betinger Omstændighederne, tillader Processen at blive omvendt; han bliver selv en betinget Omstændighed. Find dit Centrum og lev i det.

Overgiv det ikke til nogen eller noget. I Forhold til som du gør dette, vil du mærke, at du vinder mer og mer Styrke i det. Og hvordan kan man finde sit Centrum? *Ved at virkeliggøre sig sin Enhed med den uendelige Magt og ved stadig at leve i denne Virkeliggørelse.*

Men hvis du ikke hersker ud fra dit eget Centrum, hvis du overdrager dette eller hint, Magten til at volde dig Besvær, Ondt eller Fortræd, da tag, hvad der følger på, men hold op med at knurre imod alle Tings evige Godhed og Gavn-lighed.

*”Der skal forvist ej fattes Jorden noget For den, som intet fattes i sig selv.
Mezi knudret Jorden alle Dage er, Så længe i os selv vi knudret er.”*

Hvis din Sjæls Vinduer er snavsede, plettede og bedækkede med fremmede Bestanddele, så vil også Verden, når du betragter den gennem dem, synes dig snavsset, plettet og i Uorden. Hold imidlertid op med dine Beklagelser, hold din Pessimisme, dit ”jeg Stakkel” for dig selv, for at du ikke skal røbe Sagen, at dine Vinduer trænger slemt til noget vist. Men vid, at din Ven, som holder sine Vinduer rene, så den evige Sol kan bestråle alt derinde og gøre alt derude synligt, - vid, at han lever i en Verden, der er helt forskellig fra din.

Gå så og vask dine Vinduer; og i Stedet for at længes efter en anden Verden, vil du opdage denne Verdens forunderlige Skønheder. Og hvis du ikke finder ophøjede Skønheder på hver Hånd her, er der al Sandsynlighed for, at du aldrig vil finde dem noget Steds.

*”Digtet hænger på Poppel og Pil
Når de står ved Digterens Sti.
Og hele Gaden er Skuespil
Når Shakspeare går forbi.”*

Denne samme Shakspeare, som skaber hele dette Røre blot ved at passere gennem en Gade, lægger også disse Ord i Munden på en af sine Figurer: ”Fejlen, kære Brutus, ligger ikke i vore Stjerner, men i os selv, fordi vi er Undermålere”. Og hans eget store Livsværk er et udmærket Bevis på, at han fuldt ud var klar over Sandheden af de Ting, vi drøfter. Også følgende Ord af ham udtaler en stor Sandhed og falder i Tråd hermed:

”Vor Tvivl er en Forræder, Og raner os, hvad tit vi kunde vinde, Ved at indgyde Frygt for at forsøge.”

Der er vistnok intet, som er os en større Hindring i at få vore ønsker opfyldte, end Frygten.

Vi burde intet frygte; og det vil vi ikke heller, om vi blot fuldtud lærer os selv at kende. Et gammelt fransk Mundheld lyder:

”Du mangel en bitter Sorg forvandt, Og selv den mørkeste Sky forsvandt, Men ak, hvor har du dog pint dit Sind Med Frygt for noget, som aldrig traf ind.”

Frygt går Hånd i Hånd med liden Tro. Det ene fødes af det andet. Sig mig, hvormeget et Menneske frygter, og jeg skal sige dig, hvor lidt han tror. Frygt er den kostbareste Gæst at huse, såvelsom Bekymring. De er så kostbare, at ingen har Råd til at låne dem Hus. *Vi indbyder det” som vi frygter” ligesom vi” i den modsatte Sindstilstand” indbyder og tiltrækker de Virkninger og Betingelser” som vi attrår.* Det Sind, som beherskes af Frygt, åbner Døren for selve de Tilstande, det frygter for.

”Hvor skal du hen ?” spurgte en østerlandsk Pilegrim en Dag Pesten, da han mødte den.

”Jeg skal til Bagdad os slå fem Tusinde Mennesker ihjel”, var Svaret. Nogle Dage senere mødtes de igen, da Pesten var på Tilbagevejen. ”Du sagde, du gik til Bagdad for at slå fem Tusinde Mennesker ihjel”, sagde Pilegrimmen, ”men i Stedet dræbte du halvtredsindstyve Tusinde”.

”Nej”, sagde Pesten, ”*jeg dræbte kun fem Tusinde*” som jeg sagde, jeg vilde; *de andre døde af Frygt*”.

Frygten kan lamme hver Muskel i Legemet. Frygten påvirker Blodets Løb, såvelsom den normale, sunde Virksomhed af alle Livskræfterne. Frygten kan gøre Legemet stift, ubevægeligt og magtesløst til at røre sig.

Ikke blot tiltrækker vi os selv de Ting, vi frygter for; men vi bidrager også til at tiltrække andre de Tilstande, som vi på deres Vegne omfatter med frygtsomme Tanker. Dette gør vi i Forhold til vor Tankes Styrke, og i Forhold til som de andre er følsomt organiserede og altså let påvirkelige af vor Tanke, og det, selv om det er ubevidst for begge Parters Vedkommende.

Børn er i al Almindelighed, og da især, når de er meget unge, mere følsomme for de omgivende Indflydelser end voksne Mennesker. Nogle Børn er virkelige, små, følsomme Plader, der nøjagtig optager de omgivende Indflydelser for så at legemliggøre dem, altsom de vokser. Hvor omhyggelige for deres fremherskende Sindstilstande burde derfor ikke de være, hvem Børn er betroet, og især da en Moder, i den Tid hun bærer Barnet under sit Hjerte, da enhver Tanke, enhver Sindstilstand og Stemning har sin direkte Indflydelse på det ufødte Barns Liv. Lad Forældrene give Agt på, hvorledes de gør deres Børn til Genstand for frygtsomme Tanker, yngre eller ældre. Dette gøres meget ofte uvitterligt af Bekymring; men somme Tider er det på Grund af alt for megen Omsorg, der er fuld så slem som for liden Omsorg.

Jeg kender en Mængde Eksempler på, at et Barn har været så stadig omfattet med frygtsomme Tanker for dette eller hint, at selve de befrygtede Ting pådroges Barnet, hvilket ellers sandsynligvis aldrig vilde være hændet. Ofte har der slet ikke været noget tilsvarende Grundlag for Frygten. Forsåvidt der måtte være et Grundlag, er det dog langt forstandigere at indtage nøjagtig den modsatte Stilling for at neutralisere den Kraft, som er i Virksomhed, og så omfatte Barnet med vise og stærke Tanker, at det kan blive i Stand til at møde Omstændighederne og herske over dem, i Stedet for at blive behersket af dem.

Blot for et Par Dage siden fortalte en Ven mig om en Erfaring fra hans eget Liv i denne Sammenhæng. På en Tid, da han havde en skrækkelig Kamp med en vis Vane, - og hans Forlovelses Deklaration var gjort afhængig af, at han inden en bestemt Frist havde godtgjort sin Sejr - omfattedes han med sådanne Frygt-tanker af sin Moder og den unge Pige, at han, der var meget følsomt organiseret, *stadig* følte de nedtrykkende og svækkende Virkninger af deres negative Tanker. Han kunde altid nøjagtig sige, hvordan de følte overfor ham; han blev stadig påvirket og svækket af deres Frygt, af deres Spørgsmål, af deres Mistanke, hvilket

altsammen havde den Virkning, at det formindskede Følelsen af hans egen Kraft og stadig søgte at lamme ham. I Stedet for altså at indgyde ham Mod og Styrke, bragte de ham til mere end før at tænke på sin egen Svaghed og føle Kampen næsten som unyttig.

Her var der altså to, som elskede ham inderligt og som vilde have gjort alt muligt for at hjælpe ham til at vinde Sejr, men som så, i deres Uvidenhed om Tankekræfternes tavse, fine, stadig arbejdende og stadig virkende Magt, i Stedet for at forøge hans Kraft, afførte ham denne og føjede en ny Svaghed til udefra. På den Måde blev Kampen gjort ham trefoldig hårdere.

Frygt, Bekymring og alle den Slags Sindstilstande er for kostbare Gæster at huse og imødekomme for noget Menneske, Mand, Kvinde eller Barn. *Frygten lammer de sunde Funktioner, Bekymringen tærer på Organismen og trykker den og vil tilsidst ødelægge den.* Der er intet at vinde derved, men alt at tabe. Langvarig Sorg over et eller andet Tab vil gøre det samme. Hver især påfører sin særlige Form af Lidelse. En ubehersket Vindesyge, et påholdende, pengepugende Sind vil have beslægtede Virkninger. Vrede, Skinsyge, Ondskabsfuldhed, Kritiksyge, kødelig Lyst har hver sin ejendommelige tærende, svækkende, nedbrydende Virkning.

Vi vil erfare, at ikke blot Held og Lykke, men også legemlig Sundhed er Følgesvende af Retfærdighed, af et Liv i Harmoni med de højere Love. Den store Hebræiske Seer udtalte en mærkelig Livets Kemi, da han sagde: ”Den som står fast i Retfærdighed, ham bliver det til Liv; men den, som jager efter ondt, gør det sig selv til Død”, og ”På Retfærds Sti er Liv og dens Vej fører ikke til Døden”. Den Tid vil komme, da det vil blive forstået, at dette indeholder langt mere, end de fleste endnu blot tør tænke sig. ”Det står til Mennesket at bestemme, om hans Sjæl skal bo til Huse i en statelig Bygning af stedse voksende Pragt og Skønhed, eller i et Skur, som han selv er Mester for - et Skur, der tilsidst synker sammen og priggives Under-gang.”

Hvem kan tælle de Legemer, der, på Grund af et ensidigt og ustadigt Liv og svækket af de nævnte Indflydelser, hvert År styrter sammen langs Vej en længe før deres Tid. Stakkels, stakkels Huse! Bestemt til at være skønne Templer, men lagt øde af deres uvidende, ligegyldige, bedragne Beboere. Stakkels Huse!

En nøje Iagttagelse og en omhyggelig Forsker af Tankekræfternes Magt vil snart være i Stand til af Stemmen, Bevægelserne og Ansigtstrækkene at aflæse de deri indskrevne Virkninger af fremherskende Sindstilstande og Forhold. Eller hvis man fortæller ham de fremherskende Sinds-tilstande og Forhold, kan han beskrive Stemmen, Bevægelserne og Trækkene, såvel som i al Almindelighed de særlige fysiske Lidelser, som deres Ejermand er Indehaver af.

Der siges efter god Avtoritet, at et Studium af det menneskelige Legeme, dets Struktur, og den Tid, det tager for det at nå Modenhed, når det sammenholdes med den Tid, det tager for forskellige Dyrelegemer at nå Modenhed, og deres tilsvarende Levetids Længde, afslører den Kendsgerning, at Menneskelegemets naturlige Alder burde nærme sig mere til et Hundrede og tyve År, end vi plejer at finde det i vor Tid. Men tænk på Mængden af alle dem rundt omkring os, hvis Legemer ældes, svækkes og nedbrydes, så de må forlade dem, længe før de når den Midalder, der, om den var stærk og kraftig, ordentligvis vilde strække sig gennem en lang Periode.

Når da den naturlige Livslængde bliver således forkortet, danner der sig en Tro, som vi kunde kalde en Slægtstro, at denne forkortede Periode er den naturlige Periode. Og Følgen heraf bliver, at mange, når de nærmer sig en vis Alder, og ser, at Folk som Regel ved den Tid begynder at vise Tegn på Alderdom, knækkes og gå ned ad Bakke, som vi siger, tror, at det samme naturligvis må blive Tilfældet med dem selv; og idet de indtager denne Sindsstilling, påfører de sig mangan en Gang disse Tilstande, længe før det var nødvendigt. Fine og

mægtige er Sindets Indflydelser på Legemets Bygning og Restavration. Alt som vi forstår dette bedre, kan det blive Sædvane for Mennesker at se fremad med Fornøjelse mod deres andet Århundredes Ungdomstid.

Jeg kommer her til at mindes en Bekendt, en Dame godt på Vej mod de firs (80). En gammel Dame vil vel nogle, eller i Virkeligheden de fleste, kalde hende, især de, der måler Alderen efter de År, der kom og svandt siden Fødselen. Men at kalde vor Veninde gammel vilde være at kalde sort hvidt. Hun er ikke ældre end en Pige på fem og tyve; nej hun er yngre, er jeg glad ved - eller bedrøvet ved - at sige, alt efter Synspunktet, end *mangen* en fem og tyveårig Pige. Hun ser efter det gode hos alle Mennesker og i alle Ting, og derfor finder hun det gode alle Vegne. Det lyse Sind og den klare Stemme, som hun har den Dag i Dag, og som drager alle til hende og gør hende så tiltrækkende og smuk for alle Mennesker, har karakteriseret hende gennem hele Livet. Det har igen bragt Lys og Håb, Mod og Styrke til Hundreder, ja Tusinder af Mennesker gennem alle disse År og vil tilsyneladende vedblive at gøre det gennem mange År fremdeles.

Ingen Frygt, ingen Bekymring, intet Had, ingen Misundelse, ingen Sørgen og Klagen, ingen smudsig Gramsen efter ulovlig Vinding har fundet Indgang i hendes Tankeverden. Som Følge heraf har hendes Sind, fri for disse abnorme Tilstande og Forhold, ikke afpræget de forskellige fysiske Lidelser i hendes Legeme, som det store Flertal af Mennesker slæber omkring på, idet de i deres Uvidenhed tror, at de er naturlige, og at det er ganske overensstemmede med "Tingenes evige Orden", at de skal have dem. Hendes Liv har haft skiftende Skæbner, så at alle disse Ting let kunde have fået Indgang i hendes Tankeverden og derved i hendes Liv, hvis hun havde været uvidende nok til at tilstede dem Indgang. Hun har derimod været forstandig nok til at virkeliggøre sig den Kendsgerning, at hun var Selvhersker i det mindste i eet Rige - det indre Rige, og at det stod til hende selv at byde over, hvad der skulde komme ind i hende og hvad ikke. Hun ved endogså, at idet hun bestemmer dette, bestemmer hun alle sit Livs Vilkår. Det er i Sandhed en Fornøjelse såvelsom en Beåndelse at se hende, som hun går her og der, at se hendes Solskinshumør og ungdommelige Gang, og at høre hendes glade Latter. Ja i Sandhed, Shakspeare vidste, hvad han talte om, da han sagde: "Det er det Indre, som gør Legemet rigt."

Det var mig en stor Fornøjelse at lægge Mærke til hende for ganske nylig, således som hun spadserede ned gennem Gaden, standsende ved en Flok Børn, som legede, for at have et Ord med i Legen og i Børnenes Liv, skyndende sig videre for at veksle Ord med en Vaskerkone, der tumlede med sit Tøj, standsende igen til en lille Passiar med en Arbejdsmand, der vendte hjem fra Arbejdet med sin Madspand i Hånden, gengældende en Hilsen fra en forbikørende Dame, og under alt dette uddelende noget af sit eget, rige Liv til alle dem, hun kom i Berøring med.

Og Skæbnen vilde, at netop som jeg iagttog hende, passerede en gammel Kvinde hende - en virkelig gammel Kvinde, skønt i det mindste ti eller femten År yngre, hvis man talte efter År. Alligevel var hendes Skikkelse bøjet, og tilsyneladende var hun stiv i Led og Muskler. Tavs og indesluttet sad hun der med et langt, bedrøveligt Ansigt, hvis Tristhed yderligere forhøjedes af en sort Hovedpynt med et om muligt endnu mere gravagtigt, omfangsrigt, tungt Slør. Hele hendes Dragt svarede hertil. Ved denne halvbarbariske Dragt i Forbindelse med hendes Stemning og Udtryk fortalte hun uafbrudt Verden to Ting - sine egne, personlige Sorger og Bedrøveligheder, som hun på denne Måde stadig opfriskede i sit eget Sind, samt sin Mangel på Tro på Tingenes evige Godhed og sin Mangel på Tro på den uendelige Faders Kærlighed og evige Godhed.

Indhyllet i Tankerne om sine egne Lidelser, Sorger og Bedrøveligheder hverken modtog eller meddelte hun nogen Glæde, noget Håb, noget Mod, noget af Værði til dem, hvem hun passerede eller kom i Berøring med. Tvertimod indgød hun alle Mennesker de

Sindsstemninger, som er kun altfor fremherskende i Menneskelivet, og bidrog til at forstærke dem hos mange. Og som hun passerede vor Veninde, kunde man bemærke en let Drejning af hendes Hoved, der, sammenlagt med hendes Ansigts Udtryk, syntes at sige så meget som så: Din Dragt og Din Opførsel stemmer ikke ganske med dine År. Nej, Gud være lovet, det gjorde de ikke. Og måtte Han i sin store Godhed og Kærlighed sende os mange,

mange af denne sjældne Type; og måtte de leve tusinde År til at velsigne Menneskeslægten og meddele de utallige rundt omkring os, som har det så meget behov, noget af deres eget kongelige Livs livgivende Indflydelser.

Ønsker du at holde dig altid ung og tage al Ungdommens Glæde og Munterhed med ind i den modnere Alder? Så giv Agt på en eneste Ting: hvordan du lever i din Tankeverden. Dette vil afgøre alt. Det var den beåndede Gautama, Buddha, som sagde: "Sindet er alt; hvad du tænker, det bliver du". Og det samme havde Ruskin for øje, da han sagde: "Byg dig Reder af gode Tanker. Ingen af os forstår endnu rigtig - thi vi har ikke fået det lært i vor tidligere Ungdom - hvilke Paladser vi kan bygge af smukke Tanker - sikre mod al Modgang". Og ønsker du at beholde al Ungdommens Elasticitet, Styrke og Skønhed i dit Legeme? Så lev disse Ting i dit Sind og giv ikke Rum for nogen uren Tanke, og du vil udtrykke dem i dit Legeme. Altsom du holder dig ung i Tanken, vil du holde dig ung i Legemet. Og du vil erfare, at dit Legeme til Gengæld vil hjælpe dit Sind; thi Legemet hjælper Sindet, ligesom Sindet bygger Legemet.

Du bygger uafbrudt og synliggør i dit Legeme (le Tilstande, som er mest beslægtede med de Tanker og Følelser, du nærer. Og ikke blot bygger du således indvendig fra, men du tiltrækker også uafbrudt udefra de Kræfter, som er af en' beslægtet Natur. Din særlige Tænkemåde sætter dig i Forbindelse med en lignende Tankerække udefra. Hvis den er lys, håbefuld og munter, sætter du dig i Forbindelse med en Tankestrøm af denne Natur. Hvis den er bedrøvelig, frygtsom og nedtrykt, da bliver det den Tankerække, du forbinder dig med.

Hvis det sidste er dit Tankesæt, da har du måske ubevidst og lidt efter lidt forbundet dig selv dermed. Du trænger da til at gå tilbage og opsamle påny en Del af din barnlige Natur med dens sorgfri og muntre Tankesæt. "En Flok legende Børns Sind er ubevidst optaget af at drage en Strøm af spøgefulde Tanker til deres Legemer. Stil et Barn for sig selv og berøv det dets Kammerater, og snart vil det hænge med Hovedet og blive sløvt. Det er afskåret fra hin særlige Tankestrøm og, bogstavelig talt, ude af sit Element.'

"Du trænger til igen at tilføre dig denne Strøm af legende Tanker, fra hvilken du efter Hånden er bleven vendt bort. Du er for alvorlig eller trist eller opslugt af Livets alvorlige Forretninger., Du kan godt være spøgeful og munter, uden at blive barnagtig og pjanket. Du kan passe dine Sager så meget desbedre, når du er i munter Stemning, mens din Tanke er fri for din Forretning. Der kommer ikke andet end Fortræd af et stadigt trist og tungt Sind - et Sind, der hos mange er blevet så tilvant, at det virkelig falder dem svært blot at smile.

"Ved atten eller tyve Års Alderen begyndte du at vokse bort fra den tidligere Ungdoms lettere Sindsstemning. Du tog fat på Livets' mere alvorlige Side. Du blev Forretningsmenneske. Du indvikledes mer og mer i Livets Bekymringer, Vanskeligheder og Ansvar. Eller du kom som Mand eller Kvinde ind i Livsforhold, der medførte Bekymring og Besvær. Eller du blev optaget af en Spekulation, som mindre og mindre levede dig Tid til Spøg. Og efterhånden som du slog dig sammen med ældre Folk, tilegnede du dig deres gammelagtige Ideer', deres mekaniske Tænkemåde, deres kritikløse Antagelse af fejlagtige Anskuelser. Ved alt dette oplod dit Sind sig for en tung, bekymret Strøm af Tanker. Du gled ubevidst ind i denne. Denne Tanke-strøm blev Kød og Blod hos dig. Dit Legemes Muskulatur er et Bundfald eller en Krystallisation af det usynlige Element, der uafbrudt til-flyder dit Legeme fra dit Sind. Årene går, og du mærker, at dine Bevægelser er stive og besværlige, at du kun vanskelig kan klatre op i et Træ, som da du var fjorten År. Dit Sind har i al denne Tid tilsendt dit Legeme

disse tunge, uelastiske Elementer, som har gjort dit Legeme til hvad det nu er.

”Din Forandring til det bedre må komme gradvis og kan kun fremkaldes ved at lade en Tankestrøm af en alsidig, symmetrisk Styrke virke på dit Legeme ved at bede den højeste Magt om at lede dig på den bedste Måde, og 'ved at bortvende dit Sind fra de mange usunde Tanker, som har haft Vane til uden dit Vidende at flyde derind, til sundere Tanker . .

”Det er gået med Menneskeslægtens Legemer ligesom med Dyrene; de er i den forbigangne Tid bleven svækkede og forringede. Således vil det ikke blive ved at gå. En voksende åndelig Indsigt vil vise os Årsagen til dette Forfald, og vil også vise os, hvordan vi skal drage Fordel af en Lov eller en Kraft til at bygge os op igen, stadig forny vort Legeme og give det større og større Styrke i Stedet for som i Fortiden at omgå hin Lov eller Kraft i Blinde til at svække og tilsidst ødelægge vore Legeme?.”

Fuld, rig og svulmende Sundhed er den normale og naturlige Livstilstand. Alt andet er en abnorm Tilstand, og abnorme Tilstande stammer som Regel fra Misbrug. Gud har aldrig skabt Sygdom, Lidelse og Svaghed; det er Menneskets egne Skabninger. De kommer fra hans Krænkelser af de Love, under hvilke han lever.

Så vante er vi til at se dem, at vi efterhånden er komne til at betragte dem som uundgåelige, selv om vi ikke anser dem for naturlige.

Den Tid vil komme, da Lægens Arbejde ikke vil bestå i at behandle Legemet og forsøge at helbrede det, men i at helbrede Sindet, hvilket så til Gengæld vil helbrede Legemet. Med andre Ord: den sande Læge vil blive en Lærer; hans Gerning vil blive at bevare Folk raske, i Stedet for at forsøge at gøre dem raske, når de har pådraget sig Sygdom og Lidelse. Og endnu længere fremme vil der komme en Tid, da hver Mand vil være sin egen Læge. I Forhold til som vi lever i Overensstemmelse med vort Væsens højere Love, og i Forhold til som vi således bliver bedre bekendt med vort Sinds og vor Ånds Kræfter, vil vi tage mindre Notits af Legemet - uden derfor at have mindre *Omhu* for det.

Tusinders Legemer vilde for Tiden have meget bedre Kår, hvis deres Ejermænd skænkede dem færre Tanker og mindre Opmærksomhed. Som Regel nyder de, der tænker mindst på deres Legemer, det bedste Helbred. Mange holdes i stadig Ildebefindende ved den urimelige Opmærksomhed, de henvender på deres legemlige Befindende.

Giv Legemet Næring, Bevægelse, frisk Luft og Solskin, som det behøver; hold det rent - og tænk så lidt på det som muligt. *Dvæl aldrig i dine Tanker og i din Konversation ved den negative Side. Tal ikke om Sygdom og Svaghed.* Når du taler herom, gør du dig selv Fortræd og dem der lytter til dig. Tal om sådanne Ting, som vil gøre Folk bedre, når de hører på dig. Således vil du smitte dem med din Sundhed og Kraft, i Stedet for med Sygdom og Svaghed.

At dvæle ved den negative Side er altid nedbrydende. Dette gælder Legemet såvel som alle andre Ting. Følgende Udtalelse fra en Mand, hvis grundige Lægeuddannelse er bleven suppleret med et udstrakt Studium og omfattende Iagttagelse af de indre Kræfters Magtområde, er af særlig Betydning og Værdi i denne Sammenhæng: ”Vi kan aldrig vinde Helbred ved at betragte Sygdom, lige så lidt som vi kan nå Fuldkommenhed og Harmoni ved at dvæle ved Ufuldkommenhed og Disharmoni. Vi burde altid have et højt Ideal af Sundhed og Harmoni for øje...

”Fortæl eller gentag aldrig noget angående dit Helbred, som du ikke ønsker skulde blive virkeligt. ***Dvæl ikke ved dine Svagheder og studer ikke Symptomerne. Giv aldrig Rum for den Overbevisning, at du ikke skulde være fuldstændig Herre over dig selv.*** Hævd tappert din Overhøjhed over legemlige Ildebefindende, og erkend dig ikke som Slave af en lavere Kraft.

Jeg vilde lære Børn tidlig at bygge en stærk Vold mellem dem og Sygdom ved sunde Tanke-vaner, høj Tænkemåde, og et rent Liv. Jeg vilde lære dem at bortvise alle Tanker om Død, alle Sygdomsbilleder, alle disharmoniske Sinds-bevægelser som Had, Ondskabsfuldhed,

Hævn, Misundelse og Sanselighed, ligesåvel som de banlyser en Fristelse til at gøre ondt. Jeg vilde lære dem, at slet Blod skaber slet Muskelvæv, og slet Kød skaber slette Sæder. Jeg vilde lære dem, at sunde Tanker er lige så væsentlige for sunde Legemer som rene Tanker for et rent Liv. Jeg vilde lære dem at elske en stærk Viljekraft og at hærde sig selv mod Livets Fjender på enhver mulig Måde. Jeg vilde lære den syge at fatte Håb og være ved godt Mod. Vore Tanker og Forestillinger er de eneste virkelige Grænser for vore Muligheder. Intet Menneskes Held og Helsen vil nogen Sinde nå ud over hans egen Fortrøstning; som Regel rejser vi os selv vore Skranker.

”Lige frembringer Lige gennem hele Universet. Had, Misundelse, Ondskab, Skinsyge og Hævn - alle har de Børn. Enhver ond Tanke avler andre onde Tanker, og hver af dem går videre og videre og frembringer stadig sig selv, indtil vor Verden er opfyldt af deres Afkom.

Den sande Fremtidens Læge og Fader vil ikke så meget kurere Legemet med Medikamenter som Sindet med Principer. Den kommende moder vil lære sit Barn at stille Vredens, Hadets og Ondskabens Feber med Verdens store Universallægemedel - Kærligheden. Den kommende Læge vil lære Mennesker at opelske Munterhed, Velvilje og ædel Dåd som et Styrke-middel for Helbredet såvel som for Hjertet, og at et glad Hjerte er den bedste Medicin.”

Dit Legems Sundhed såvel som dit Sinds Sundhed og Kraft afhænger af, hvad du forbinder dig selv med Den uendelige Livets Ånd, alt Livs Kilde, kan efter selve sin Natur, som vi har fundet, *ikke* give Rum for Svaghed eller Sygdom. Kom altså ind i fuld, bevidst, livskraftig **Virkeliggørelse** af din Enhed med dette uendelige Liv, oplad dig for dets rigeligere Indflyden, og du vil komme i Besiddelse af fuld legemlig Sundhed og Kraft, som stadig vil forny sig selv.

”Ondt overvindes kan med godt
Og Sundhed drive Sygdom ud,
Alt som du tænker, så du er
Op da!og tænk med Gud.”

Det hele kan samles i dette: ”Gud har det godt og det har du også”. Du må vågne op til at kende dit virkelige Væsen. Når denne Opvågningen kommer, vil du have - og vil du se, at du har - Magt til at bestemme, hvilke Tilstande der skal vinde Skikkelse i dit Legeme. Du må erkende og virkeliggøre din Enhed med den uendelige Ånd. Guds Vilje er da din Vilje; din Vilje er Guds Vilje og ”med Gud er alle Ting mulige”. Når vi kommer dertil, at vi er færdige med al Følelse af at være skilt fra Gud, idet vi stadig lever i Virkeliggørelsen af vor Enhed med Ham, vil ikke blot vore legemlige Onder og Svagheder, men alle Begrænsninger i alle Retninger forsvinde.

”Forlyst dig da i Herren, og Han skal give dig dit Hjertes Begær”. Da vil du udbryde hele Dagen lang: ”Snorene faldt mig på liflige Steder, ja, en dejlig Arv er tilfalden mig”. Lad din Tro på gode Ting og lykkelige Begivenheder i *Fremtiden* fare for *nu straks* at gå ind i det virkelige Liv og tilegne dig dem og virkeliggøre dem *nu*. Husk på, at kun det bedste er godt nok for den, der har så kongelig en Arv som du.

”Vi får Aske for Brød,
Vi får blandet Vin,
Giv mig den sande -
Hvis brede Blade og slyngende Tråde
På Himlens forklarede Høje
Læskes af evige Vande.”

KÆRLIGHEDENS HEMMELIGHED, KRAFT OG VIRKNINGER

Dette er den uendelige Kærligheds Ånd. I det øjeblik vi erkender os selv som et med den, bliver vi fyldt således med Kærlighed, at vi kun ser det gode hos alle. Og når det bliver en Virkelighed for os, at vi alle er et med denne uendelige Ånd, da bliver det også en Virkelighed, at vi i en vis Forstand alle er et med hverandre. Når vi kommer til Klarhed over denne Virkelighed, kan vi ikke gøre Nogen eller Noget Fortræd. *Vi finder, at vi alle er Lemmer på det ene, store Legeme, og at ingen Del af Legemet kan lide ondt, uden at alle de andre Dele lider derved.*

Når vi fuldtud virkeliggør os den store Kendsgerning med alt Livs Enhed - at alt får sit Liv fra denne ene, uendelige Kilde, så at der er det samme Liv i hver enkelt, da forsvinder Fordomme og Hadet ophører. Kærligheden vokser og hersker enevældigt. Da vil vi, hvoromhelst vi går og hvemsomhelst af vore Medskabninger vi kommer i Berøring med, kunne erkende Gud i dem. Vi ser således kun efter det gode; og vi finder det. Det betaler sig altid.

Der ligger en dyb, videnskabelig Kendsgerning bagved den store Sandhed: "Den som griber Sværdet, skal omkomme ved Sværdet". Såsnart vi kommer ind i Virkeliggørelsen af Tankekræfternes fine Indflydelser, kan vi hurtig se, at i det øjeblik vi nærer hadefulde Tanker mod en anden, modtager han Virkningen af disse diaboliske Kræfter, som udgår fra os, og får de samme Hadstanker vakt i sig selv, hvorfra de til Gengæld sendes tilbage til Afsenderen. Når vi da forstår Virkningerne af sådanne Lidenskaber som Had eller Vrede endogså på det fysiske Legeme, kan vi indse, hvor skadeligt og kostbart dette er. Det samme gælder med Hensyn til alle beslægtede Tanker eller Lidenskaber:

Misundelse, Kritik, Skinsyge, Foragt. Når det kommer til Stykket, vil vi finde, at vi, ved at nære den Slags Følelser mod en anden, altid vil lide langt mere selv end den, mod hvem de rettes.

Og når vi da bliver fuldt klare over den Kendsgerning, at Selviskhed ligger ved Roden af al Vildfarelse, Synd og Forbrydelse, og at Uvidenhed er Grundvolden for al Selviskhed, med hvilken Barmhjertighed må vi da ikke se på alles Handlinger. **Det er det uvidende Menneske, som søger sin egen Fordel på det store Heles Bekostning. Det er altså det uvidende Menneske, som er det selviske Menneske. Den sande Vise er aldrig selvisk. Han er en Seer og erkender den Kendsgerning, at han, et enkelt Lem på det ene, store Legeme, trives netop i samme Grad som hele Legemet trives; og derfor søger han intet for sig selv, som han ikke i lige Grad vilde søge for hele Menneskeslægten.**

Hvis Selviskhed er på Bunden af al Vildfarelse, Synd og Forbrydelse, og Uvidenhed er Grundvolden for al Selviskhed, da vil vi, når vi ser et Udslag af disse Ting, hvis vi ellers er tro mod det højeste i os selv, se efter og søge efter at fremkalde det gode hos enhver, som vi kommer i Berøring med. Når Gud taler til Gud, da svarer Gud og viser sig som Gud. Men når Djævel taler til Djævel, da svarer Djævelen, og der må altid bødes til Djævelen.

Jeg hører somme Tider nogen sige: "Jeg kan ikke se noget godt hos ham". Ikke? Da er du ingen Seer. Se dybere, og du vil finde Gud selv i enhver menneskelig Sjæl. Men husk på, der skal en Gud til at kende en Gud. Kristus talte altid til det højeste, sandeste og bedste i Menneskene. Han kendte og erkendte Gud i enhver, fordi Han først havde virkeliggjort Gud i sig selv. Han åd med Syndere og Toldere. Afskyeligt! sagde Skriftkloge og Farisæer. De var

så indsvøbte i deres egen Indbildskhed og Selv-godhed, at de i denne deres Uvidenhed aldrig havde fundet Gud i sig selv og derfor heller aldrig drømte om, at Gud var endogså Tolderes og Synderes virkelige Liv.

I samme Forhold, som vi i vore Tanker sigter en anden for Ondt eller Vildfarelse, indskyder vi ham Ondt eller Vildfarelse. I Forhold til som han er følsomt organiseret eller ikke stærkt individualiseret og altså udsat for Tankekræfternes Indskydelser fra andre, vil han blive påvirket; og på denne Måde kan vi altså blive delagtige i selve den Misgerning, vi i vore Tanker sigter den anden for. På samme Måde, dersom vi i vore Tanker tillægger en Person, hvad der er ret, godt og sandt, indgyder vi ham Retfærdighed, Godhed og Sandhed, og således har vi en højst heldbringende Indflydelse på hans Liv og Opførsel. Hvis vore Hjerter udvider sig i Kærlighed mod alle, med hvem vi kommer i Berøring, indånder vi dem Kærlighed; og den samme forædlende og varmende Indflydelse vender altid tilbage til os selv fra dem, hvem vi indånder den. Der ligger et dybt videnskabeligt Princip bagved Forskriften: Hvis du vil have hele Verden til at elske dig, må du først elske hele Verden.

I samme Grad, som vi elsker, vil vi blive elsket. Tanke er Kræfter. Enhver Tanke skaber Tanker af sin egen Art. Enhver Tanke kommer tilbage, ladet med en Virkning, som svarer til den selv, og som den selv er Årsag til.

”Lad dine skjulte Tanker gå
På rene Stier; thi de stå
Med Ord og Skæbner stærkt i Pagt
Guds Vej er såre sindrig lagt.”

Jeg kender ingen bedre øvelse end hin Vens, der stadig bevarer sit Sind i en sådan Stilling, at han sender sin Kærlighed ud i Form af denne Tanke: ”Kære Allesammen, jeg elsker jer.” Og når vi gør os den Kendsgerning klar, at en Tanke uforanderlig øver sin Virkning, før den vender tilbage eller før den ophører, kan vi se, hvorledes denne Ven uafslædig udånder en Velsignelse, ikke blot på alle, med hvem han kommer i Berøring, men på hele Verden. Desuden vil disse samme Kærlighedstanker uafslædig komme tilbage til ham selv fra alle Sider i forskellige Skikkelser.

Selv Dyr føler Virkningerne af disse Kræfter. Nogle Dyr er meget mere følsomt organiserede end mange Mennesker og følgelig påvirkes de meget virksommere end mange Mennesker af vore Tanker, Sindstilstande og Stemninger. Når vi derfor møder et Dyr, kan vi gøre det godt ved at sende disse Kærlighedstanker ud imod det. Det vil mærke Virkningerne, hvadenten vi blot føler dem eller lader dem komme til Orde. Og det er ofte interessant at lægge Mærke til, hvor hurtigt Dyret besvarer det og hvor villigt det er til at lægge sin Påskønnelse af denne vor Kærlighed og Betænkksomhed for Dagen.

Hvilken Gunst og Glæde vilde det ikke være at leve i en Verden, hvor vi kun mødte Guder! I sådan en Verden kan du leve. I sådan en Verden kan jeg leve. Thi i samme Grad, som vi kommer ind i denne højere Virkeliggørelse, vil vi kun se Gud i enhver menneskelig Sjæl; og når vi således formår at se Ham i enhver, vi møder, lever vi i en sådan Verden.

Og når vi således erkender Gud i enhver, hjælper vi ved denne Erkendelse til at virkeliggøre dette mer og mer. Hvilket Fortrin! Og det tilhører både dig og mig. Denne stygge Dømmen af en anden er altså noget, hvormed vi ikke kan have at gøre; thi vi har Magt til at se bagved det Selv, der endnu er i Udvikling, forandrer sig og farer vild, ind til det virkelige, uforanderlige, evige Selv, som efterhånden vil træde frem i Hellighedens fulde Smykke. Vi er da også rummelige nok til at forstå og erkende, at når vi fordømmer en anden, fordømmer vi ved selve denne Handling os selv.

Denne Virkeliggørelse fylder os således med Kærlighed, at vi stadig flyder over dermed og alle, vi kommer i Berøring med, vil føle dens varmende og livgivende Magt. Disse vil igen

sende den samme Kærlighedsfølelse tilbage til os, og således vil vi stadig trække Kærlighed til os

fra alle Sider. Sig mig, hvormeget et Menneske elsker, og jeg skal sige dig, hvormeget af Gud han har set. Sig mig, hvormeget han elsker, og jeg skal sige dig, hvormeget han lever sammen med Gud. Sig mig, hvormeget han elsker, og jeg skal sige dig, 'hvor langt han er kommen ind i Himmeriges Rige - Harmoniens Rige -; thi "Kærlighed er Lovens Fylde".

Og i en vis Forstand er Kærligheden alt. Den er Nøglen til Livet, og det er dens Indflydelser, som bevæger Verden. Lev blot i Kærlighedstanken til alle, og du vil drage Kærlighed til dig fra alle. Lev i onde og hadefulde Tanker, og Ondskab og Had vil komme tilbage til dig.

"Thi Ondt er Gift; og Ondskabs Pil
Lig Bumerangen såre vil
Den Sjæl, som Pilen sender,
Og Såret aldrig læges vil,
Mens Had og Vrede brænder."

Enhver Tanke, som du nærer, er en Kraft, som går ud, og enhver Tanke kommer tilbage, ladet med sin egen Slags. Dette er en uforanderlig Lov. Enhver Tanke, du nærer, øver desuden en direkte Indflydelse på dit Legeme. Kærlighed og dens beslægtede Følelser er de naturlige og normale Følelser, i Harmoni med Universets evige Orden; thi "Gud er Kærlighed." Sådanne Følelser har en livgivende og lægende Indflydelse på dit Legeme, foruden at forskønne dit Ansigt og din Stemme og gøre dig stadig mere tiltrækkende på enhver Måde. Og da det nu er således, at du i Forhold til som du nærer Kærlighedstanker til alle, vil fremkalde de samme til Gengæld, og da disse har en direkte Virkning på dit Sind og gennem dit Sind på dit Legeme, så er det altså en tilsvarende Livskraft udefra, du føjer til din egen. Du bygger den stadig ind i både dit åndelige og dit fysiske Liv, og således bliver dit Liv beriget ved denne Indflydelse.

Had og alle dermed beslægtede Følelser er unaturlige, abnorme, forventde, og således i Disharmoni med Universets evige Orden. Thi når Kærligheden er Lovens Fylde, er altså disse dens Modsætninger Lovens direkte Krænkelse, og der kan aldrig øves en Krænkelse af Loven, uden at den får Smerte og Lidelse i Følge i en eller anden Skikkelse. Der er ingen Vej uden om. Og hvad er Resultatet af denne særlige Form for Lovens Overtrædelse? Når du tillader Vrede, Had, Ondskab, Skinsyge, Misundelse, Kritik eller Foragt at føre Herredømmet i dine Tanker, har de en tærende og forgiftende Indflydelse på Organismen; de nedbryder den, og hvis de får Lov til at vedvare, vil de til sidst ødelægge den ved at synliggøre sig selv i de særlige Sygdomsformer, som de fremkalder. Og foruden de nedbrydende Virkninger fra dit eget Sind, vil du stadig fremkalde de samme Virkninger fra andres Sind, og disse kommer som nye nedbrydende Kræfter, der forøger dine egne og hjælper dem i Opløsningsprocessen.

Altså indånder Kærligheden Kærlighed, og Had avler Had. Kærlighed og Velvilje opliver og opbygger Legemet; Had og Ondskab svækker og nedbryder det. Kærlighed er en Livsens Lugt til Liv; Had er en Dødsens Lugt til Død.

"Der er ærlige Hjerter med modig Ånd, Der er trofaste Sjæle, rene og fromme;
Giv Verden dit bedste med gavmild Hånd Og det bedste tilbage til dig vil komme.

Giv Kærlighed; og til dit Hjerte vil flyde
En Kraft, når du ved dig ej levende Råd;
Hav Tro, og en Skare af Hjerter vil yde
Dig hjælpende Tro til dit Ord og din Dåd."

Nu hører jeg det Spørgsmål: Men når der nu er et Menneske, som hader mig, skønt jeg ikke har næret nogen sådan Følelse mod ham og altså ikke været Årsag til, at han er bleven min Fjende? Dette kan jo hænde, skønt Sandsynligheden er for, at du næppe vil have Fjender, hvis der ikke er noget af en stridbar Natur i dit eget Sind og Hjerte. Forvis dig om, at der ikke er noget sådant. Hvis du alligevel skulde møde Had fra en anden uden nogen tilsyneladende Grund fra din Side, så mød det fra først til sidst med Kærlighedens og Velviljens Tanker. Ad denne Vej kan du så at sige neutralisere dets Virkninger, så det ikke kan nå dig og gøre dig Fortræd. Kærlighed er positiv og stærkere end Had. Had kan altid overvindes ved Kærlighed.

Derimod, hvis du møder Had med Had, styrker du det simpelthen. Du lægger Ved til den allerede brændende Flamme, som nærer og forøger den, og således styrker og forværrer du de onde Tilstande. Der er intet at vinde herved, men alt at tabe. Ved at sende Kærlighed i Stedet for Had, vil du kunne neutralisere det således, at det ingen Virkning vil have på dig, ja ikke en Gang vil formå at nå ind til dig. Og mere end dette, du vil ved denne Fremgangsmåde før eller senere bogstavelig talt kunne forvandle Fjenden til en Ven. Mød Had med Had, og du nedværdiger dig selv. Mød Had med Kærlighed, og du højner dig selv, og ikke blot dig selv, men også den anden, som hader dig.

Den Persiske Vismand har sagt: "Mød altid Gnavenhed med Sagtmodighed og Trods med Venlighed. En venlig Hånd kan lede en Elefant ved et Hår. Svar din Fjende med Sagtmodighed. Hvad der strider mod Fred er Synd." Buddhisten siger: "Hvis en Mand er så tåbelig at gøre mig Uret, vil jeg gengælde ham med min uskrømtede Kærligheds Beskyttelse. Jo mere ondt, der kommer fra ham, des mere godt skal der udgå fra mig." "Den vise Mand hævner Fornærmelser med Velgerninger," siger Kineseren. "Gengæld ondt med godt, overvind vrede med Kærlighed; Had standses aldrig med Had, men med Kærlighed", siger Hinduen.

Den sande vise Mand eller Kvinde vil ikke se en Fjende i noget Menneske. Lejlighedsvis hører man denne Vending: "Jaja, han skal nok få det betalt."

Skal han? og hvorledes da? Du kan gøre det på en af to Måder. Du kan, som du tænker på, behandle ham, som han behandler, eller synes at behandle, dig - betale ham, som man siger, med hans egen Mønt. Hvis du gør dette, vil du gøre op med ham ved at sænke dig ned til hans Stade, og I vil begge to lide derved. Eller du kan vise dig større end ham, du kan sende ham Kærlighed for Had, Venlighed for Mishandling, og således gøre op med ham ved at hæve ham op til dit højere Stade. Men husk på, at du aldrig kan hjælpe en anden, hvis ikke din Handling også hjælper dig selv; og hvis du glemmer dig selv, da vil i næsten alle Tilfælde Værdien for dig selv være større end den Tjeneste, du viser en anden. Hvis du er parat til at behandle ham, som han behandler dig, da viser du klarlig, at der er det i dig, som tiltrækker dig Had og Mishandling; du fortjener, hvad du får, og skulde ikke beklage dig; om du var forstandig, vilde du heller ikke beklage dig. Ved den anden Fremgangsmåde når du dit Mål på den virksomste Måde - du vinder en Sejr for dig selv, og på samme Tid viser du ham en stor Tjeneste, som han øjensynlig højlig trænger til.

Således kan du blive hans Frelser. Han kan så igen blive andre vildfarende og derfor sorgbetyngede Mænds og Kvinders Frelser.

Ofte kæmpes der hårdere end vi tænker os. Vi trænger til mere Sagtmodighed og Sympati og Medlidenhed i vort daglige Menneskeliv. Så vil vi hverken laste eller dømmes. I Stedet for at laste og dømmes vil vi føle Deltagelse og des mere vil vi:

”Trøste den ene den anden,
Thi ofte er Vejene svære,
Og Fødderne vil ikke bære,
Og Hjertet sukker beklemt.
Med tunge Byrder man frem skal gå
Og ingen synes at agte derpå,
Ak, Glæden, den har vi næsten forglemt.

Trøster den ene den anden
Med Haandtryk bløde og faste,
Med venlige øjekaste
Og med Kærligheds ømme Ly.
Tøv ej at tale det gode Ord,
Saalænge vi bryder Brød på Jord,
tenk ofte det kom som Manna fra Sky.”

Når det bliver fuld Virkelighed for os, at det virkelig forholder sig således, at alt Ondt, al Vildfarelse og Synd med alle deres påfølgende Lidelser stammer fra Uvidenhed, da vil vi, hvor som helst vi ser dem træde frem i en eller anden Skikkelse, hvis ellers vore Hjerter er i Orden, have Medlidenhed og Sympati med den, hos hvem vi har set det. Medlidenheden vil da gå over til Kærlighed, og Kærligheden vil lægge sig for Dagen i venlige Tjenester. Dette er den guddommelige Metode. Og i Stedet for at hjælpe med til at nedtræde en svagere og holde ham nede, vil vi således holde ham oppe, indtil han kan stå alene og blive Mester. Men al Livs-vækst foregår indefra udefter, og man bliver først rigtig Mester, i samme Grad som Erkendelsen af vor egen Naturs Guddommelighed går op for vor indre Bevidsthed og således tvinger os til Erkendelse af de højere Love. Og vi kan ikke på nogen virksommere Måde fremskynde dette Dagry i en andens indre Bevidsthed, end ved at lade Guddommeligheden i os selv skinne frem gennem vort daglige Liv.

Ved Eksempel, og ikke ved Formaning. Ved at leve, og ikke ved at prædike. Ved at handle og ikke ved at bekende. Ved at leve Livet og ikke ved Læresætninger om, hvordan der skulde leves. Der er intet så smitsomt som Livet. Hvadsomhelst vi så, det skal vi og høste; og

hver Ting frembringer sin egen Art. Vi kan slå ihjel, ikke blot ved at gøre en anden direkte legemlig Fortræd, men også ved enhver fjendtlig Tanke. Og da begår vi ikke blot Mord, men også Selvmord. Mangen En er bleven sys af at have en Del Menneskers ildesindede Tanker rettet på sig; nogle er virkelig dræbte derved. Sæt Had ind i Verden, og vi gør den til et virkeligt Helvede. Sæt Kærlighed ind i Verden, og Himlen med alle dens Skønheder og Herligheder bliver en Virkelighed.

Ikke at elske er ikke at leve, eller det er at leve en levende Død. Det Liv, som vender sig i Kærlighed til alle, er det Liv, som er fyldigt og rigt og stadig vil udfolde sig i Skønhed og Kraft. Det er det Liv, som bliver stadig mere omfattende og derfor større i sit Mål og i sin Indflydelse. Jo større en Mand eller Kvinde er, des mere omfattende er de i deres Kærlighed og Venskaber. Jo mindre en Mand eller Kvinde er, jo mere forkrøblede og indskrumpede deres Naturer er, des mere roser de sig af deres fornemme Afsondrethed. Enhver Tosse eller Idiot kan blive ”eksklusiv”. Det går let. Der kræves en større Natur til at være universel og rummelig. Kun den Mand eller Kvinde, som har en lille, personlig, selvisk Natur, stræber altid efter Effekt. Det gør den større Natur aldrig. Den ene går hid og did for at vinde Anerkendelse og knytte Forbindelse med Verden. Den anden bliver hjemme og drager Verden *til sig*. Den ene elsker blot sig selv. Den anden elsker hele Verden; men i sin større Kærlighed til hele Verden finder han sig selv indbefattet.

Sandelig da, jo mere nogen elsker, des mere nærmer han sig til Gud; thi Gud er den uendelige Kærligheds Ånd. **Og når vi kommer ind i Virkeliggørelsen af vor Enhed med**

denne uendelige Ånd, da fylder guddommelig Kærlighed os således, at den, samtidig med at den beriger og fryder vort Liv, flyder ud derfra til Berigelse for hele Verdens Liv. Når vi kommer ind i Virkeliggørelsen af vor Enhed med det uendelige Liv, bringes vi straks i det rette Forhold til vore Medmennesker. Vi bringes i Harmoni med den store Lov, at vi finder vort eget Liv ved at miste det under andres Betjening. Vi bringes til Erkendelse af den Kendsgerning, at alt Liv er et, så at vi alle er Dele af det ene, store Hele. Vi bliver da klar over, at vi kan ikke være noget for andre uden at være noget for os selv. Vi bliver også klar over, at vi ikke kan gøre en anden Fortræd uden ved selve denne vor Handling også at gøre os selv Fortræd. Vi bliver også klar over, at det Menneske, der kun lever for sig selv, lever et stille, forkrøblet og afstumpet Liv, fordi han ikke har Del i dette Mennskehedens større Liv. Men den, der mister sit Liv ved at tjene i dette større Liv, får sit eget Liv et Tusinde, ja en Million Gange forøget og beriget, og enhver Glæde, enhver Lykke, alt værdifuldt, som tilflyder hvert enkelt Medlem af dette større Hele, tilflyder ham selv i lige Måde; thi han har Del i hver enkelts og i alles Liv.

Og lad der her blive sagt et Ord om den sande Tjeneste.

Peter og Johannes gik en Gang op til Templet, og som de kom til Porten, traf de en stakkels Krøbling, der bad om Almisser. I Stedet tor at give ham noget til Dagens Behov og dermed efterlade ham i den samme afhængige Stilling overfor den næste Dag og den næste igen, gjorde Peter ham en virkelig Tjeneste ved at sige: "Sølv og Guld har jeg ikke; men hvad jeg har, giver jeg dig." *Og derpå helbredte han ham.* Han bragte ham i den Tilstand, at han kunde hjælpe sig selv. **Med andre Ord, den største Tjeneste, vi kan gøre andre, er at hjælpe dem til at hjælpe sig selv.** At hjælpe direkte, kan være svækkende, om end ikke med Nødvendighed, det beror på Omstændighederne. *Men at hjælpe en anden til at hjælpe sig selv er aldrig svækkende, men altid opmuntrende og styrkende, fordi det leder ham ud i et større og stærkere Liv.*

Der er ingen bedre Måde at hjælpe på, end at hjælpe Mennesker til at kende sig selv. Der er ingen bedre Måde, hvorpå man kan bringe Mennesker til at kende sig selv end ved at vejlede dem til at kende de Kræfter, der ligger slumrende i deres egen Sjæl. Der er intet, som hurtigere og fuldstændigere vil hjælpe et Menneske ind i en vågen Erkendelse af de Kræfter, der ligger og slumrer i hans Sjæl, end at bringe ham ind i den bevidste, levende Virkeliggørelse af hans Enhed med det uendelige Liv og den uendelige Magt, så han kan oplade sig for den, og den kan virke og åbenbare sig gennem ham.

Vi vil finde, at disse samme store Sandheder danner Grundvolden for en Løsning af vor sociale Stilling; og vi vil også finde, at vi aldrig når til en fuld og varig Løsning af denne, før man lærer fuldt ud at anerkende disse Sandheder og bygge på dem.

VISDOM OG INDRE OPLYSNING

Dette er den uendelige Visdoms Ånd, og i Forhold til som vi oplader os for den, vil den højeste Visdom åbenbare sig for os og gennem os. Vi kan ad denne Vej nå ind til selve Universets Hjerter og finde de Hemmeligheder, som er skjulte for Flertallet af Menneskeslægten - skjulte for dem, skønt ikke skjulte i sig selv.

For at nå den højeste Visdom og Indsigt må vi have ubetinget Tillid til, at Guddommen vil lede os, men ikke gennem et andet Menneske som Kanal. Og hvorfor skulde vi gå til andre om Kundskab og Visdom? Gud anser ikke Personer. Hvorfor skulde vi søge disse Ting på anden Hånd? Hvorfor skulde vi således sløve vore medfødte Evner? **Hvorfor skulde vi ikke gå direkte til den uendelige Kilde selv?** "Hvis nogen fattes Visdom, han bede Gud derom". "Før de råber, vil jeg svare, og mens de taler, vil jeg høre."

Når vi således går direkte til den uendelige Kilde selv, bliver vi ikke mere Slaver af Personer, Institutioner og Bøger. Vi bør altid holde os åbne for Sandhedsindskydelser fra disse Midler. Men vi bør altid kun betragte dem som Midler og aldrig som *Kilder*. Vi bør aldrig erkende dem som Mestere, men simpelthen som Lærere. Med øvning må vi blive klare over den store Kendsgerning:

Sandheden er i os selv; af ydre Ting
Den opstår ej, hvad end så er din Tro.
Der er et indre Centrum i os alle,
Hvor Sandhedsfylden bor."

Der er ingen vigtigere Formaning i hele Verden eller nogen af dybere, indre Betydning end denne: "Vær tro imod dig selv". Med andre Ord: vær tro mod din egen Sjæl; thi det er gennem din egen Sjæl, at Guds Stemme taler til dig. Dette er den indre Vejleder. Dette er Lyset, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Dette er Samvittigheden. Dette er Intuitionen. Dette er det højere Selvs Stemme, Sjælens Stemme, Guds Stemme. "Du skal høre en Stemme bagved dig, som siger: dette er Vejen, vandre på den."

Da Elias var på Bjerget, var det ovenpå de forskellige fysiske Rystelser og Fænomener, at han hørte "den stille, sagte Stemme", Stemmen i hans egen Sjæl, gennem hvilken den uendelige Gud talte til ham. Hvis vi blot vil følge denne Intuitionens Stemme, vil den tale stedse klarere og stedse tydeligere, indtil den efterhånden vil blive absolut og fejlfri i sin Ledelse. Dens store Fortræd med os er, at vi ikke lytter til og ikke følger denne indre Stemme i vor egen Sjæl, og således bliver vi som et Hus, der er splidagtigt med sig selv. Vi trækkes hid og did og vi er aldrig *sikre* på noget.

Jeg har en Ven, der lytter så omhyggeligt til denne indre Stemme, og altid derfor handler så hurtigt og så fuldt ud i Overensstemmelse med sine Syner, og selvfølgelig lader sit Liv så absolut blive ledet af dem, at han altid gør den rette Ting til rette Tid og på rette Måde. Han ved altid, når han skal handle og hvorledes han skal handle, og er aldrig stillet som et Hus, der er splidagtigt med sig selv.

Men nogen vil sige: "Kan det ikke blive farligt for os altid at handle efter vore Indskydelser? Sæt, vi fik en Indskydelse om at gøre andre Fortræd?"

Vi behøver imidlertid ikke at frygte herfor; thi Sjælens Stemme, denne Guds Stemme, som taler gennem Sjælen, vil aldrig lede os til at gøre andre Fortræd eller til at gøre noget, som ikke er i Overensstemmelse med de højeste Idealer for hvad der er rigtigt, sandt og retfærdigt. Og hvis du nogensinde skulde få en Tilskyndelse af denne Art, da vid, at det ikke er Intuitionens Stemme; det er noget ved dit lavere Selv, som tilskynder dig.

Fornuften skal ikke sættes til Side, men den skal stadig oplyses af den højere, åndelige

Opfattelsesevne, og i Forhold til som den bliver således oplyst, vil den blive en Kanal for Lys og Kraft. Når vi bliver fuldstændig individualiserede, træder vi ind i al Kundskabens og Visdommens Rige; og at blive individualiseret består i ikke at anerkende nogen anden Magt udenfor den uendelige Magt, som er bagved alt. Når nogen erkender denne store Virkelighed og oplader sig for denne den uendelige Visdoms Ånd, betræder han Vejen til sand Oplysning, og Hemmeligheder, som før var tillukkede for ham, åbenbarer sig nu for ham. Dette må visselig være Grundvolden for al sand Oplysning, denne Udvikling inde fra, denne Udvikling af det, der er bleven indlagt af den uendelige Magt.

Alt hvad der har Værdi for os at vide, vil komme til os, om vi blot oplader os for denne uendelige Ånds Stemme. Således går det til, at vi bliver Seere og får Magt til at skue ind i selve Tingenes Hjerter. Der er ingen nye Stjerner og ingen nye Love og Kræfter, uden at vi jo kan oplade os således for denne den uendelige Visdoms Ånd, at vi kan opdage og erkende det, der ikke har været kendt før; og på denne Måde bliver de nye for os. Når vi på denne Måde kommer ind i Sandhedens Erkendelse, trænger vi ikke længere til de stadig omskiftende, ydre Kendsgerninger. Vi kan da gå ind i vort eget indre Selvs Stilhed. Vi kan åbne Vinduet og se ud, og således samle Kendsgerningerne efter vort eget Valg. Dette er sand Visdom. "Visdom er Guds Kundskab." Visdom kommer ved Skuen. Den overgår langt Kundskab. Stor Kundskab, Kundskab om mange Ting, kan vindes blot ved Hjælp af en meget sikker Hukommelse. Den kommer ved Belæring. Men Visdom overgår langt Kundskab, som kun er noget underordnet ved denne dybere Visdom.

Den, som vil betræde Visdommens Rige, må først afklæde sig al intellektuel Hovmod. Han må blive som et lille Barn. Fordomme, forudfattede Meninger og Trossætninger står altid i Vejen for sand Visdom. Selvkloge Meninger er altid selvmorderiske i deres Virkninger. De spærrer Døren for Sandhedens Indtrængen.

Rundt omkring os kan vi se Mennesker i den religiøse Verden, i Videnskabens Verden, i den politiske og sociale Verden, som på Grund af intellektuel Hovmod er så hildede i deres egne forfængelige Tanker og Fordomme, at de større og senere Åbenbarelses af Sandheden ikke kan finde nogen Indgang hos dem. Og i Stedet for at vokse og udvide sig, bliver de forkrøblede og afstumpede og stadig mindre i Stand til at modtage Sandheden. I Stedet for at hjælpe virksomt med til Verdens Fremskridt er de lige så mange døde Kæppe i Vejen for Fremskridtets Hjul. De kan imidlertid aldrig standse dette. Den Slags bliver altid i Tidens Løb knækkede, knuste og ladt tilbage, medens Guds Sandheds Triumfvogn drager stadig fremad.

Da man endnu eksperimenterede med Dampmaskinen, og før den var tilstrækkelig fuldkommen til at tages i praktisk Brug, udgav en vel kendt Englænder - vel kendt på den Tid i videnskabelige Kredse - et større Skrift, der skulde bevise, at det vilde være umuligt nogen Sinde at gøre Brug af Dampmaskinen til Oceanets Besejling, fordi det vilde være aldeles umuligt for noget Skib at føre tilstrækkeligt Kul med sig til Opfyringen. Og det interessanteste ved det hele var, at netop det første Dampskib, som gjorde Rejsen fra England til Amerika, havde blandt sin Last en Del af den første Udgave af dette omhyggeligt udarbejdede Skrift. Der kom kun denne ene Udgave. Nu kunde der vist sælges mange Udgaver.

Dette er en ret morsom Tildragelse; men langt mere morsom er den Mand, der forsætlig aflukker sig for Sandheden, fordi den ikke kommer gennem konventionelle, ortodokse eller hidtil anerkendte Kanaler, eller fordi den måske ikke er i fuld Overensstemmelse med, ja muligvis endog stridende mod, fastslåede Vedtægter eller Trossætninger. Bær dig lige omvendt ad:

”Udstyr du kun din Sjæl med mange Vinduer
At alle Universets Herligheder
Kan stråle ind. Thi ingen snæver Rude
Af Sektens Tro kan fange Stråleglansen,
Som rinder af utalte Kilder.
Bort Med Fordoms Skodder,
lad kun Lyset strømme,
Ad skønne Vinduer ind - som Sandhed brede,
Som Himlen høje. Stem dit øre
Til at opfange Sfærernes Musik
Og frydes ved Naturens Røst. Og Hjertet
Skal vende sig mod Sandhed og mod Godhed
Som Blomsten imod Sol. Og tusind Hænder
Skal lønligt strække sig med Hjælp imod dig
Og hæve dig til deres Fredspavluner.
Og alle Firmamentets mange Kræfter
Skal øge dig din Styrke. Frygt da ej
At slippe Halvhed for den hele Sandhed.”

Der er en stor Lov, som hænger sammen med Sandhedens Komme. Og det er denne: Når som helst en Mand eller Kvinde aflukker sig selv for Sandhedens Indtræden på Grund af intellektuel Hovmod, forudfattede Meninger, Fordomme eller af nogen anden Grund, da er der en stor Lov, som siger, at Sandheden *i dens Fylde* ikke vil komme til en sådan fra nogen Kilde. Og omvendt: når en Mand eller Kvinde oplader sig fuldtud for Sandhedens Indgang, fra hvilken Kilde den så end kommer, da er der en lige så stor Lov, som siger, at Sandheden vil tilstrømme dem fra alle Kilder, fra alle Kanter. Dette sømmer sig for den frie Mand og den frie Kvinde; thi det er Sandheden, som gør fri. De andre forbliver i Trældom; thi Sandheden har ikke fået nogen Indbydelse, og den kommer ikke, hvor den ikke bydes fuldt og frit velkommen.

Og hvor Sandheden bliver nægtet Adgang, kan de rige Velsignelser, den bringer med sig, ikke opslå deres Bolig. Tværtimod, i så Fald skikker den en Afsending, som medfører Svind - sot, Sygdom og Død, både fysisk, åndeligt og intellektuelt. Og den Mand, der vil berøve en anden hans fri og uhindrede Søgen efter Sandheden og stå som Sandhedens Fortolker for den anden i den Hensigt at blive stående i denne Stilling hellere end at forsøge at vejlede den anden derhen, hvor han kan være sin egen Fortolker, en sådan bør skyes mere end en Tyv og en Røver. Han gør langt større Fortræd; thi han gør direkte og positiv Fortræd mod selve dens Liv, som han således holder fangen.

Hvem har nogen Sinde udnævnt noget Menneske, hvem han så end er, til Opbevarer, Bevogter og Uddeler af Guds ubegrænsede Sandhed? Mange drives tilvisse til at være Lærere i Sandheden og er således kaldede dertil; men den sande Lærer vil aldrig stille sig op som Sandhedens Fortolker for en anden. Den *sande Lærer* er den, hvis Bestræbelser går ud på at bringe sin Lærling til en sand Erkendelse af sig selv og derfor af sine egne, indre Kræfter, så han kan blive sin egen Fortolker. Alle andre er, i al Almindelighed, sådanne, som besjæles af rent personlige Bevæggrunde, Selvophøjelse eller personlig Vinding. Ja, den, der gør Krav på at eje hele Sandheden og den eneste Sandhed, er en snæversindet Person, en Dære eller en Usling.

I den østerlandske Litteratur findes der en Fabel om en Frø. Frøen boede i en Brønd, og den havde aldrig været udenfor sin lille Brønd. En Dag kom en Frø, hvis Hjem var i en Sø, til denne Brønd. Interesseret i alle Ting trådte den nærmere. ”Hvem er du? hvor bor du ?” spurgte Frøen i Brønden. ”Jeg er den og den, og mit Hjem er i Søen.”

”Søen? hvad er det? Hvor er det ?”

”Det er en meget stor Mængde Vand, og det er ikke ret langt herfra.”

”Hvor stor er din Sø ?”

”Os meget stor.”

”Så stor som denne?” pegende på en lille Sten i Nærheden. ”Os meget større.”

”Så stor som dette?” pegende på det Bræt, hvorpå de sad. ”Os meget større.”

”Hvor meget større da ?”

”Å, Søen, hvori jeg bor, er større end hele din Brønd; den kan udgøre Millioner af Brønde som din.”

”Snak, Snak; du er en Gavtyv og Bedrager; gå ud af min Brønd, gå ud af min Brønd. Jeg vil ikke have noget at gøre med sådanne Frøer som dig.”

”I skal forstå Sandheden, og Sandheden skal gøre eder fri,” lyder Forjættelsen. I skal aflukke eder for Sandheden og leve i eders egne forfængelige Tanker, og eders egne forfængelige Tanker skal gøre eder til Dårer og Idioter, vilde være et Ord, som kunde anvendes på adskillige, og det på adskillige, som praler af deres overlegne, intellektuelle Begavelse. Idiotisme opstår ved en Standsning i Åndsevnernes Vækst. Når man, af hvad Grund det nu kan være, aflukker sit Selv for Sandhed og dermed for Vækst, fremkommer der en vis Type af Idiotisme, selv om det ikke kaldes med dette Navn. Og på den anden Side er der en Type af den hæmmede Vækst, som forårsages ved at tage alt for givet uden at prøve det, blot fordi det kommer fra en vis Person, en vis Bog, en vis Institution. Den opstår ved altid at se udefter, i Stedet for at være tro mod det indre Lys og omhyggelig våge over det, at det kan give et stedse klarere Lys.

Vi burde alle kunne sige med den modige, uforfærdede Walt Whitman:

*”Fra denne Stund erklærer jeg mig løst fra alle Grænser og indbildte Linjer.
Jeg går hvorhen jeg lyster, min egen Herre helt og absolut,
Lyttende til andre, overvejende, hvad de kan sige,
Standsende, ransagende, modtagende og grundende,
Frigørende mig selv med stille, men urokket Vilje
Fra alle deres Hold, som gerne holdt mig fangen. ”*

Stor skulde Glæden være over, at Guds grænse-løse Sandhed er åben for alle, *i lige Grad* åben for alle, og at den vil gøre enhver Sjæl til sit Hvilested, i Forhold til som nogen alvorligt begærer den og oplader sig for den.

Og hvad angår den Visdom, som skal lede os i vort daglige Liv, da er der intet, som er ret og godt for os at vide, uden at vi jo kan få det at vide, når vi blot erkender Loven for dets Komme til os, og forstår at bruge det forstandigt. Lad os forstå, at alt er vort, så snart vi får Forstand til at tilegne os det.

”Den Lov står fast for alle Dage,
At ændre den til ingen står:
Vi har det i os, som vil drage
Vor Skæbne til os År for År.”

Hvis der kommer de Tider, da vi ikke ved, hvad Vej vi skal vende os, og hvilken Retning vi skal slå ind på, da ligger Fejlen hos os selv. Hvis Fejlen ligger hos os selv, så står det også til os selv at ændre dette unaturlige Forhold. Det er aldrig nødvendigt at komme ind i sådan en Stilling, hvis vi blot er vågne og holder os vågne overfor Lyset og Kræfterne inden i os. Lyset skinner uafbrudt; og det eneste, som er nødvendigt fra vor Side, er flittigt at se til, at hverken det ene eller det andet får Lov til at komme mellem os og Lyset. ”Hos dig er Livets

Kilde; i dit Lys skal vi se Lys.”

Lad os høre, hvad en af de mest højttoplyste Mænd indenfor mit Bekendtskab siger, en, der følgelig aldrig er i Mørke, når Tiden kommer, med Hensyn til hvad han skal gøre og hvorledes han skal gøre det. ”Når som helst du måtte være i Tvivl om, hvad Retning du skal tage, efterat du har vendt dig til ethvert ydre Middel til Vejledning, *da lad det indre øje se og lad det indre øre høre*, og lad denne simple, naturlige og skønne Proces fortsætte sig uhindret af Spørgsmål eller Tvivl” I alle mørke Timer og Tider, hvor Sindet er mer end almindelig forvirret, trænger vi til at følge den ene simple Anvisning, der, ligesom alle fornødne Anvisninger, kan findes i det kære, gamle Evangelium, som så mange læser, men, ak, *så få fortolker*:

”Gå ind i dit Lønkammer og luk din Dør.” Mon det betyder, at vi bogstavelig skal begive os ind i et privat Kammer med en Nøgle i Døren? I så Fald kunde Budet ikke adlydes under åben Himmel, til Lands eller til Vands, og Kristus selv elskede Søerne og Skovene fremfor de snævre Kamre i Byens Boliger. Nej, hans Råd og Bud rækker så vidt, at der ikke er det Sted på Jorden eller den tænkelige Situation for nogen af os, hvor vi ikke skulde kunne følge dem.

En af de mest indadskuende Mænd, jeg har truffet, havde sin Pult i et Kontor, hvor adskillige andre Herrer idelig afgjorde Forretninger og ofte talte højt. Aldeles uforstyrret af de mange, forskellige Lyde omkring ham kunde denne selvkoncentrerede, trofaste Mand i et Øjeblikks Uklarhed drage Lønkammerforhænget så tæt sammen omkring sig, at han blev lige så fuldkommen indelukket i sin egen sjælelige Luft-kreds og derved lige så kraftig fjernet fra alle Forstyrrelser, som om han var ganske alene i en eller anden Urskov. Idet han tog sin Vanskelighed med sig ind i den mystiske Stilhed i Form af et direkte Spørgsmål, hvorpå han ventede et bestemt Svar, holdt han sig aldeles passiv, indtil Svaret kom; og aldrig nogen Sinde gennem mange Års Erfaring fandt han sig skuffet eller vildledt. Intuitive Opfattelser af Sandheden er det daglige Brød til at stille vor daglige Hunger; de kommer som Mannaen i Ørkenen fra Dag til Dag. Hver Dag bringer kun Forsyning for den Dags Behov. De må adlydes øjeblikkelig; thi hvis vi er efterladende, fordunkles de. Og jo mere efterladende vi er, des mere indbyder vi vildledende Indtryk til at komme og dække Intuitionen med et Væv af indbyrdes modstridende, moralske Fantasier, avlede af den lavere Viljes Illusioner.

Der er en Betingelse, som den *universelle Lov* stiller os; den må vi adlyde, nemlig: Læg alle Ønsker til Side undtagen det ene Begær: at kende *Sandheden*. Forbind hermed en hellig Beslutning om at følge, hvad der klart opfattes som Sandhed, umiddelbart, når det åbenbares. Ingen anden Følelse må få Lov at blande sig ind i den altopslugende Kærlighed til *Sandheden* for dens egen Skyld. Adlyd denne ene Anvisning, og glem aldrig, at Forventning og Ønske er Brud og Brudgom og altid uadskillige - og du skal snart erfare, at din hidtil dunkle Vej bliver opklaret af himmelske Stråler, hvortil Himlen indeni dig og alle Himle udenfor dig stadig samvirker”. Dette kan benævnes at gå ind i ”Stilheden”. Dette er at opfatte og blive ledet af det Lys, der oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Dette er at lytte til og blive ledet af din egen Sjæls Stemme, dit højere Selvs Stemme.

Sjælen er guddommelig, og når den uendelige Ånd får Lov til at skinne ind i den, åbenbarer den os alle Ting. Hvis Mennesket vender sig bort fra det guddommelige Lys, bliver alle Ting skjulte. Intet er skjult i sig selv. Når den åndelige Sans er opladt, hæver den sig over alle de fysiske Sansers og Forstandens Begrænsninger. Og i Forhold til som vi er i Stand til at komme bort fra de Begrænsninger, som de sætter, og virkeliggøre os, at så vidt det virkelige Liv angår er det et med det uendelige Liv, da begynder vi at nå det Sted, hvor denne Stemme altid vil tale, hvor den aldrig vil svigte, hvis vi følger den, og hvor vi altså altid vil have den guddommelige Oplysning og Ledelse. At vide dette og at leve i denne Virkeliggørelse er ikke at leve i Himlen hist, men i Himlen her og nu, *i Dag og hver Dag*.

Ingen menneskelig Sjæl behøver at savne dette. Når vi vender vort Ansigt den rette Vej,

kommer det så simpelt og naturligt som Blomsten blomstrer og Vinden blæser. Det kan ikke købes for Penge og Betaling. Det er en Tilstand, som blot venter på at blive virkeliggjort af rig og fattig, Konge og Bonde, Herre og Tjener over den hele Verden. Alle er lige Arvinger dertil. Og hvis Bonden finder det først, lever han et Liv, som i Skønhed og virkelig Magt langt overgår hans Konges Liv. Hvis Tjeneren finder det først, lever han et Liv, som overgår hans Herres Liv.

Hvis du ønsker at leve et Liv, som er det højeste, fyldigste og rigeste Liv, der kan leves ikke blot i denne Verden, men i enhver Verden, da kom bort fra din Følelse af, at dit Liv er skilt fra Guds Liv. Hold fast ved Tanken om Enheden. I Forhold til som du gør dette, vil du finde, at det mer og mer bliver en Virkelighed for dig. Og alt som dette Liv virkeliggøres, vil du finde, at intet godt bliver nægtet dig, thi alle Ting er indbefattede i dette. Da vil det høre dig til enfoldigt at gøre i Dag, hvad der falder dig for Hånden, uden Frygt og Ængstelse, og så at være rede til Morgendagen, *når den kommer*” vidende at Morgendagens Behov vil være rede både for Tankens, Åndens og Håndens Liv. Husk dog på, at Morgendagens Behov tiltrænges ikke, før Morgendagen kommer.

Hvis nogen er villig til at betro sig *fuldtud* til Loven, vil Loven aldrig svigte ham. Det er det delte Sind, som bringer usikre og derfor utilfredsstillende Resultater. Intet er fastere og sikrere end Guddommen. Den svigter aldrig den, der kaster sig helt på den. Livets Hemmelighed er altså at leve uafbrudt i denne Virkeliggørelse, hvad som helst vi så tager os for, hvor som helst vi så færdes, ved Dag og ved Nat, vågne og sovende. Det kan leves, mens vi sover, ikke mindre, end mens vi er vågne. **Og her vil vi betragte nogle få Ting i Forbindelse med**

Søvnen, i Forbindelse med at modtage Belæring og Oplysning, mens vi sover.

Under Søvns Proces er det kun det fysiske Legeme, som er stille og i Hvile; *Sjælelivet med alle dets Virksomheder fortsættes fremdeles*. Gennem Søvnen drager Naturen Omsorg for Legemets Genoprettelse, at det kan blive genopbygget ved at få det Slid og Spild erstattet, som stadig går for sig gennem de vågne Timer. Søvnen er Naturens store Restaurator. Hvis der ikke undes Legemet tilstrækkelig

Søvn, så at Istandsættelsen kan udjævne Sliddet, bliver det efterhånden mangelfuldt og svækket, og Sygdom og Svaghed finder desto lettere Indgang, når det er i denne Forfatning. Det er af denne Grund, at de, som er udsat derfor, lettere pådrager sig en Forkølelse, når Legemet er træt og udmattet på Grund af for lidt Søvn, end ellers til nogen anden Tid. Legemet vil i denne Forfatning lettere blive påvirket af de ydre Indflydelser, end når det er i sin normale Forfatning. Og da vil disse altid først virke på de svagere Dele.

Vi har fået vore Legemer, for at de skal tjene langt højere Formål end dem, hvortil de sædvanligvis bruges. Især gælder dette i de talrige Tilfælde, hvor Legemet spiller Herre over sin Ejermand. I samme Grad som vi kommer ind i at virkeliggøre Tankens og Åndens højere Kræfter, vil Legemet, gennem disses Indflydelse derpå, blive mindre grovt og tungt, finere i

dets Væv og Form. Og dernæst vil Sjælen finde et sådant Kongerige af Glæder og Nydelser i sig selv og i alle de højere Ting, det kommer i Forhold til, at *Udskejelser* i Mad og Drikke eller af anden Slags ganske naturligt og ligesom af sig selv falder bort. Også Begæret efter de tungere, grovere og mindre værdifulde Slags Mad og Drikke taber sig, såsom Kød, Alkohol og hele den Klasse Ting, som snarere hidser Legemet og Lidenskaberne end opbygger Legemet og Hjernen til en stærk, ren, velnæret, holdbar og findelt Forfatning. I Forhold til som Legemet således bliver mindre grovt og tungt, finere i Væv og Form, bliver der mindre Spild, og hvad der bliver, erstattes lettere, så at Legemet holdes i en mere jævn og regelmæssig Forfatning. Således behøves der mindre Søvn. Og tilmed gavner den Søvn, som tages, mere et Legeme af denne finere Type, end et Legeme af den anden Natur.

Som Legemet ad denne Vej bliver finere, med andre Ord: som dets Udviklingsproces således fremskyndes, hjælper det til Gengæld Tanken og Sjælen til at virkeliggøre stedse højere Formål, så at altså Legemet hjælper Sjælen ligesom Sjælen bygger Legemet. Det var uden Tvivl dette, Browning havde for Øje, da han sagde:

”Lad os udbrøde: Alt er vort, Og Sjælen hjælper Kødet nu ej mer End Kødet hjælper Sjælen.”

Søvn er altså til Legemets Hvile og Genopbyggelse. Sjælen behøver ingen Hvile; og mens Legemet hviler i Søvn, er Sjælelivet virksomt, lige så vel som når Legemet er i Virksomhed.

Der er nogle med en dyb Indsigt i Sjæleens Funktioner, som siger, at vi rejser, mens vi sover. Nogle formår at genkalde sig de Egne, de har gæstet, den Meddelelse, de har fået, og de Begivenheder, der er hændet, og tage dem med ind i deres bevidste, vågne Liv. Men de fleste kan ikke gøre dette, og således går der meget tabt, som ellers kunde være vundet. De siger nu, at det står i vor Magt, i samme Grad som vi forstår Lovene, at gå, hvorhen vi vil, og at overføre alle de indvundne Erfaringer til det bevidste, vågne Liv. Dette være nu som det vil, såmeget er vist, at vi, mens vi sover, har det i vor Magt på en fuldkommen normal og naturlig Måde at modtage meget værdifuldt af Lys', Belæring og Vækst, som Flertallet af Mennesker nu går Glip af. (s.111)

Hvis Sjælelivet, det som sætter os i Forhold til den uendelige Ånd, altid er virksomt, selv når Legemet er i Hvile, hvorfor skulde da ikke Sindet kunne lægge Betingelserne til Rette, før Søvn indtræder, så det, mens Legemet hviler, vedvarende kunde modtage Oplysning fra Sjælen og tage denne med sig ind i det bevidste, vågne Liv? Dette kan virkelig lade sig gøre og gøres også af nogle med stor Fordel. Og mangen en Gang modtages de højeste Inspirationer fra Sjælen ad denne Vej, som det da også skulde, synes højst naturligt, siden alle Forbindelser med den ydre, materielle Verden på den Tid er afbrudte.

Jeg kender dem, der får meget udrettet under Søvn, alt eftersom de får meget Lys i forønskede Retninger. Ved at sætte sig for i sit Sind, før man går i Seng, at vågne til en bestemt Tid, er det muligt, som mange af os kender til, at vågne på selve Minuttet. Ikke sjelden har vi Eksempler på, at vanskelige Problemer, som trodsede enhver Løsning i de vågne Timer, blev løst i Søvn.

En Bekendt, en velkendt kvindelig Journalist, fik en større Avisartikel klart og fuldstændigt udarbejdet på denne Måde. Hun kalder ofte dette Middel til Hjælp. Hun fik en

Aften Besked fra Redaktionssekretæren om at have sin Artikel færdig til om Morgenens - en Artikel, der krævede mer end almindelig Omhu og Kendskab til forskellige Ting. Det var Sager, hun ikke kendte synderlig til, og alle hendes Anstrengelser for at skaffe sig Oplysninger desangående syntes frugtesløse.

Hun satte sig til at arbejde; men det var, som om selve hendes Evner svigtede hende. Det truede med at gå helt i Stykker for hende. Næsten i Fortvivlelse besluttede hun sig til at gå til Ro, og efter at have lagt sig Sagen således på Sinde, at hun kunde modtage den størst mulige Hjælp under Søvnens, faldt hun i Søvn og sov fast til om Morgenens. Da hun vågnede, var hendes Arbejde fra den foregående Aften det første, som randt hende i Sinde. Hun lå stille nogle Minutter, og som hun lå der, syntes Artiklen at stå frem for hendes Indre, fuldkommen nedskrevet. Hun gennemløb den, stod op, og 'uden at klæde sig på greb hun Pennen og ned skrev den på Papiret, idet hun bogstavelig blot var sin egen Amanuensis.

Når det Indre er sysselsat med en Tankevirksomhed ad en særlig Linje, vil det fortsætte hermed, indtil der kommer en anden Genstand for Tanken og bøjer det om i en anden Linje. Og da nu under Søvnens kun Legemet er i Ro, medens Sjæl og Sind er i Virksomhed, så sker det, at Sindet, når det har fået en bestemt Retning, før man slumrer ind, vil fortsætte denne Tankelinje, og i Tidens Løb kan det bringes til at overføre Resultaterne af sin Virksomhed til Bevidstheden. Nogle vil meget hurtig nå Resultater af denne Slags, for andre vil det tage længere Tid. Stille og vedholdende Flid vil forøge Evnen.

Dernæst vil vi, på Grund af Sindets Tiltrækningskraft og da Sindet altid er i Virksomhed, selv i Søvn tiltrække os sådanne Indflydelser fra de forskellige Områder, som er beslægtede med dem, vi syslede med i vore Tanker, før vi faldt i Søvn. På denne Måde kan vi sætte os selv i Forbindelse med hvilkensomhelst Slags Indflydelse, vi foretrækker, og følgelig opnå meget under Søvnens Proces. På mange Måder er de indre Evner mere opladte og modtagelige, mens vi sover, end mens vi er vågne. Herfor er det en Nødvendighed at anvende desto større Omhu på Beskaffenheden af de Tanker, som optager Sindet, når vi giver os til at sove, da der kun kan komme det til os, som vi selv tiltrækker ved vore egne Tankerækker. Vi har det helt i vor egen Hånd.

Og af samme Grund - nemlig denne større Grad af Modtagelighed, mens Søvnens står på - er vi, når vi forstår og bruger Loven, i Stand til ad denne Vej at indvinde meget af Værdi adskillig hurtigere, end mens de fysiske Sanser er fuldt åbne for den materielle Verden omkring os. Mange vil nok finde en Øvelse omtrent af følgende Beskaffenhed at være værdifuld: Når der ønskes Lys og Vejledning ad en særlig Linje, Lys og Vejledning, som du føler det vilde være rigtigt og forstandigt for dig at få, f. Eks. Lys over en Handling, hvor du står usikker i din Beslutning, så bring allerførst, når du vil gå til Ro, dit Sind i den Stilling, at det ånder Fred og Velvilje mod alle. Ad denne Vej kommer du i en harmonisk Forfatning og

tiltrækker så til Gengæld de samme fredelige Tilstande udefra.

Idet du da hviler i denne Følelse af Fred, udsend så stille og rolig dit inderlige Begær efter det savnede Lys eller den tiltrængte Vejledning. Bortjag fra dit Sind al Frygt eller Ængstelse for, at det ikke vil komme; thi "i Stilhed og i Tillid skal din Styrke være." Indtag den forventningsfulde Sindsstilling, så du fast tror og forventer, at når du vågner, vil de forønskede Resultater være til Stede. Når du vågner, lad så ikke

straks Tanker og Travlhed fra den ydre Verden komme ind og optage din Opmærksomhed, men hold dig en lille Stund modtagelig overfor de Intuitioner eller Indtryk, som vil komme. Når de kommer og giver sig klart tilkende, da tag dem til Følge uden Opsættelse. I samme Grad du gør dette, vil også Magten til at gøre det stadig vokse i Styrke.

Eller hvis du uden nogen selvsk Bagtanke ønsker at styrke og udvikle nogle af dine Evner eller at forøge dit Legemes Helbred og Kraft, indtag da en tilsvarende Sindsstilling, hvis Form hurtig vil melde sig selv i Overensstemmelse med den særlige Trang og Længsel. Ad denne Vej vil du oplade dig for og forbinde dig med den særlige Slags Kræfter, der vil bidrage til disse Resultater, og sætte dem i Virksomhed indeni dig selv. Vær ikke bange for at give dine Ønsker Ord. På denne Måde vil du sætte sejrige Kræfter i Virksomhed, hvilke vil gå ud og gøre sig gældende her og der, og som, idet de er sat i Virksomhed eller forener sig med andre Kræfter, giver sig i Lag med at virkeliggøre dine Ønsker. Intet godt skal forholdes den, der lever i Harmoni med de højere Love og Kræfter. Der er intet Begær, uden at det jo skal tilfredsstilles for den, der kender og tager de Kræfter i forstandig Brug, med hvilke han eller hun er udrustet.

Din Søvn vil blive mere rolig, fredelig og forfriskende og således vil du styrkes både til Ånd, Sjel og Legeme, blot ved, før du falder i Søvn, at udsende Tanker med Kærlighed og Velvilje, Tanker med Fred og Harmoni til alle. Ad denne Vej forbinder du dig med alle de Kræfter i Universet, som arbejder på Fred og Harmoni.

En Ven af mig, som er bekendt Verden over for sit Arbejde i Menneskehedens Tjeneste, har fortalt mig, at han mangan Gang pludselig vågner midt om Natten, og der kommer ligesom et Inspirationens Glimt til hans Sind, en vis Plan i Sammenhæng med hans Arbejde. Og mens han ligger der stille og oplader sig for det, afslører metoderne for hans Arbejdes lykkelige Gennemførelse sig klart for ham. På denne Måde har han indladt sig på mange Planer og ført dem heldigt til Ende, som ellers aldrig vilde være faldet ham ind, Planer, som forekommer den store Verden helt forunderlige. Han er en Mand med en følsom Organisme, hans Liv er i gennemført Harmoni med de højere Love, og helt og uforbeholdent hengivet til det Arbejde, han har offret sig for. Hvorledes og fra hvilken Kilde disse Inspirationer kommer, ved han ikke ganske nøjagtig. Muligvis ingen ved det, omend hver kan have sin Teori. Men dette ved vi i det mindste - og det er alt, hvad vi behøver at vide - at den, som lever i Harmoni med sit Væsens højere Love og som åbner sig selv for Inspirationerne, til ham vil de komme.

Syner og Inspirationer af den højeste Orden vil komme, i Forhold til som vi bereder dem de rette Betingelser. En, som har gransket dybt i vort nærværende Emne, har sagt: "At modtage åndelig Oplysning, mens Legemet hviler i Søvn, er en fuldkommen normal og regelmæssig Oplevelse og vilde indtræffe bestemt og tilfredsstillende hos os alle, hvis vi gav mere Agt på de indre Tilstande og følgelig mindre på de ydre med deres Fornødenheder, der ikke er så virkelige, som man tænker sig.... Vore Tanker gør os til det, som vi er, både her og hisset, og vore Tanker er ofte travlere om Natten end om Dagen; thi mens vi sover i Forhold til den ydre Verden, kan vi være lysvågne i Forhold til den indre; og den usynlige Verden er et virkeligt Sted, hvis Tilstande ganske reguleres af de indvundne sjælelige og moralske Resultater. Mens vi ikke henter Oplysning gennem Sansningens ydre Kanaler, modtager vi Belæring gennem den indre Opfattelses Kanaler, og når dette først bliver forstået efter dets hele Værd, vil det blive en almindelig Vane for Mennesker at tage den Sag, de stærkest ønsker sig særlig Belæring om, med ind i Søvn. Faraotypen blandt Mennesker drømmer, og det samme gør Vinskænken og Bageren; men Joseftypen, som er den virkelig benådede Seers Type, både drømmer og tyder."

Men hvorfor formåede Faraos ikke at tyde sine Drømme? Hvorfor var Josef Typen på den "virkelig benådede Seer?" Hvorfor ikke blot drømte han, men formåede også at tyde ikke blot

sine egne, men også andres Drømme? Læs blot de to Mænds Liv. Den, som løber, kan læse det. Ved al sand Kraft er det, når det kommer til Stykket, Livet, som er det afgørende. Og i Forhold til som vi lever Livet, opnår vi ikke blot den højeste Kraft og Glæde for os selv, men vi bliver også til stedse større Nytte for hele Verden. Der er ingen, som behøver at blive i Helvede, længere end han selv vil; og i det Øjeblik, han vælger ikke at blive der længere, kan ikke alle Universets Magter hindre ham i at forlade det. Enhver kan hæve sig til den Himmel, han selv vil; og når han vælger at hæve sig således opad, slår alle Universets højere Magter sig sammen om at hjælpe ham til Himmels.

Når man vågner fra Søvn og vender tilbage til det bevidste Liv, er man særlig modtagelig for Indtryk: Alle Forhold til den materielle Verden har for en Tid været ophævede, Sindet er i en friere og naturligere Tilstand, (topp s.119) noget i Lighed med en følsom Plade, hvor Indtrykkene straks sætter Spor. Dette er Grunden til, at de højeste og sandeste Indtryk ofte kommer til os i de tidlige Morgentimer, før Dagens Forretninger med deres medfølgende Adspredelser har øvet deres Indflydelse på os. Dette er en af Grundene til, at mange Mennesker kan gøre deres bedste Arbejde i Dagens tidlige Timer.

Men denne Sag er også af den højeste Betydning for Tilrettelægningen af det daglige Liv. Sindet er på den Tid som et rent Ark Papir. Det vil være af største Vigtighed for os at bruge denne stille, modtagelige og følsomme Stund til viselig at lede vort Sinds Virketrang ind på de højeste og bedste Stier og således komme i det rette Trit for Dagen.

Hver Morgen er en frisk Begyndelse. Vi skal ligesom lige til at begynde på Livet. Vi har det *helt* i vor egen Hånd. Og når Morgenen kommer med sine friske Begyndelser, burde alt Gårsdagens være Gårsdagens, med hvilket vi intet har at skaffe. Det er nok for os at vide, at vor Livsvandel fra i Går har bestemt os vort I dag. Og ligeledes, når Morgenen kommer med sine friske Begyndelser, burde alt Morgendagens høre Morgendagen til, med hvilket vi intet har at skaffe. Det er os nok at vide, at vor Livsvandel i Dag bestemmer vort I morgen.

*”Hver Morgen begynder vi frisk på ny,
Som Verden blev født nys i Dagens Gry,
Forsvundet er Sorg og Synd som en Sky.
Her er der et yndigt Håb for dig,
Et Håb for mig og et Håb for dig.”*

*”Forbi er forbi, og i Fortids Grav
Sank Byrder og Tårer med Sol i Hav,
De sank med vor Synd i Nattens Grav.
De Sår, som sintrede og blødte nys,
Har Natten helet med milde Kys.”*

*”Lad fare hvad ej vi at ændre formår,
Hvad usket at gøre til os ej står.
Vi sænker det ned i vort Fadervor,
Og hilser så Dagen med nyt Behag,
Den Dag, som er vor, den Dag i Dag.”*
*”Det lysner ind i stue i østen sødt,
Og Jorden stiger af Hav genfødt.
Spring op, du trætte fra Lejet blødt!
Gå ud i Solen, som skinner rund
Og salver med Dug i Morgenstund.”*
*”Hver Morgen begynder vi frisk på ny,
O lyt! du Sjæl på Land og i By!
Op! ud i den nye Dag dig skynd,
Fat Mod, vær glad, begynd, begynd!”*

Begynd blot med den første Time af denne nye Dag, med al dens Rigdom og Herlighed, med alle dens ophøjede og evighedssvangre Muligheder; og tag så mod hver følgende Time, alt som den kommer, men *ikke før* den kommer. Dette er Hemmeligheden ved Karakterdannelsen.

Denne simple Metode vil føre enhver ind i Virkeliggørelsen af det højest tænkelige Liv, og der er intet i denne Sammenhæng at tænke på, som ikke kan virkeliggøres på sin Måde, til sin Tid og på sit Sted.

Dette bringer et sådant Liv indenfor *alles* Rækkeevne; der er *ikke* En, som ikke kan komme til at gøre sit Bedste hver enkelt Time, hvis han virkelig ønsker det inderligt og alvorligt. Men om det også skulde glippe - hvis det blot er vor *alvorlige Bestræbelse*, skal vi, i Kraft af Loven, at Lige bygger Lige, komme det lidt nærmere i den næste Time, og endnu nærmere i den næste, og i den næste igen, indtil den Tid før eller senere oprinder, da det bliver os naturligt, og noget andet vilde falde os besværligt.

Ad denne Vej bliver vi i Kærligheden til og i Pagt med det højeste og bedste i Universet, og som Følge heraf bliver det højeste og bedste i Kærligheden til og i Pagt med os. Det hjælper os ved hver en Vending; det synes ligefrem at få alle Ting til at gå vor Vej - ja, fordi vi først er gået dets Vej.

VIRKELIGGØRELSEN AF FULDKOMMEN FRED

Dette er den uendelige Freds Ånd; og i det øjeblik vi kommer i Harmoni med den, kommer der en Fredens Bølge flydende ind i os; thi Fred er Harmoni. Der ligger en dyb, indre Mening bagved den store Sandhed: "At være åndeligsindet er Liv og Fred". At virkeliggøre sig, at vi er Ånd, og at leve i denne Tanke, er at være åndeligsindet og derfor at være i Harmoni og Fred. O, de Tusinder af Mænd og Kvinder rundt om os, trætte af Bekymring, forpinte og plagede, løbende hid og did for at finde Fred, trætte på Legeme, Sjæl og Sind, dragende til andre Lande, farende Verden rundt, kommende tilbage igen - og stadig uden at finde Freden! Naturligvis har de ikke fundet den og vil aldrig finde den ad denne Vej, fordi de søger den, hvor den ikke er. De spejder efter den udenfor sig, medens de skulde søge den indeni sig selv. Freden kan kun findes i det Indre; og den, som ikke finder den der, vil aldrig finde den.

Freden ligger ikke i den ydre Verden. Den ligger i vor egen Sjæl. Vi kan efterjage den ad mange, forskellige Veje, vi kan søge den gennem de legemlige Drifters Kanaler, vi kan søge den gennem alt det Ydres Kanaler, vi kan forfølge den hid og did, men den vil stadig undslippe os, fordi vi søger den, hvor den ikke er. Men i Forhold til som vi bringer den legemlige Trang og Drift i Overensstemmelse med Sjælens indre Tilskyndelser, vil de højere Former af Lykke og Fred komme ind i vort Liv; og i Forhold til som vi undlader dette, vil Sygdom, Lidelse og Utilfredshed melde sig.

At være et med Gud er at have Fred. Den barnlige Enfold er det kraftigste Middel til at bringe denne hele og fulde Virkeliggørelse i Stand, den barnlige Enfold, som er klar over sin sande Forbindelse med Faderens Liv. Der er mig bekendte Folk, som er kommen ind i en sådan bevidst Virkeliggørelse af deres Enhed med det uendelige Liv, den uendelige Fredens

Ånd, at deres Liv sprudler af Glæde. Jeg tænker i dette øjeblik særlig på en forholdsvis ung Mand, som i adskillige År var meget svagelig, idet hans Helbred fuldstændig var nedbrudt af Nervøsitet; han tænkte den Gang, at Livet ikke mere havde nogensomhelst Værdi for ham; han så mørkt på alt og alle, og omvendt var han et bedrøveligt Syn for alle, med hvem han kom i Berøring. For ikke længe siden kom han til en så levende Virkeliggørelse af sin Enhed med den uendelige Magt og åbnede sig så fuldstændig for dens guddommelige Indflyden, så han nu nyder et fuldkomment Helbred og hyppigt, når jeg møder ham, ikke kan tilbageholde Udbruddet:

”Os hvor det er en Glæde at leve”.

Jeg kender en Politibetjent, som har fortalt mig, at mangel en Gang, når han er færdig med Tjenesten og er på Vej hjem om Aftenen, kommer der en så levende og kraftig Virkeliggørelse af hans Enhed med denne uendelige Magt til ham og han gribes og fyldes så stærkt af denne uendelige Freds Ånd, så det er, som hans Fødder var ved at slippe Fliserne, så fri og frejdig bliver han ved denne indflydende Strøm.

Den, som kommer ind i denne højere Virkeliggørelse, kender ikke mere til Frygt; thi han har altid en Følelse af Beskærmelse hos sig, og selve denne Virkeliggørelse gør hans Beskærmelse fuldstændig. Om ham gælder det: ”Intet Våben, som dannes imod dig, skal formå noget”; ”Der skal intet ondt komme nær din Bolig”; ”du skal være i Pagt med Markens Sten, og Markens vilde Dyr skal holde Fred med dig”.

Dette er de Mænd og Kvinder, som synes at leve et forklaret Liv. I det øjeblik vi frygter for noget, åbner vi Døren for Virkeliggørelsen af selve den Ting, vi frygter for. Et Dyr vil aldrig gøre det Menneske Fortræd, som er absolut frygtløs overfor det. Såsnart han frygter, åbner han sig for Faren. Og nogle Dyr - Hunden f. Eks. - kan straks spore Frygtens Element, og dette giver den Mod til at gøre Fortræd. I Forhold til som vi kommer ind i en fuld Virkeliggørelse af vor Enhed med denne uendelige Magt, bliver vi rolige og stille, uforstyrrede af de små Hændelser, som før plagede og pinte os så meget. Vi skuffes ikke mere af Mennesker, thi vi læser dem nu rigtigt. Vi har Kraften til at trænge ind i selve deres Sjæl og se de underliggende Motiver, som er i Arbejde der.

En Herre nærmede sig forleden Dag en Bekendt, som med tilsyneladende stor Hjertelighed greb hans Hånd og sagde: *”O Hvor det glæder mig at se Dem”*.

Hurtig som Lynet læste min Ven ham, og idet han så ham fast ind i øjet, sagde han: ”Nej, De tager Fejl; De er ikke glad ved at se mig; men De er meget forvirret, så meget, at De rødmer til Bevis derpå.” Herren svarede: ”Nå ja, De ved, at i vor konventionelle Tid må man påtage sig et Skin og somme Tider lade Folk tro det, som vi i Virkeligheden ikke føler”. Min Ven så ham igen ind i øjnene og sagde: ***”De tager atter Fejl. Lad mig få Lov til at give Dem et lille Råd: De vil altid komme bedre af Sted og De vil stige i Deres egne Tanker, hvis De altid erkender og siger Sandheden, hellere end at påtage Dem et Skin af den.”***

Såsnart som vi er i Stand til at læse Folk rigtigt, vil vi ikke længere kunne tage fejl af dem; vi vil ikke længere stille dem op på Piedestaler, hvilket aldrig gøres, uden at der følger Skuffelser derpå. Det Tilfælde vil nødvendigvis komme før eller senere, og så er vi oven i Købet ubillige mod vore Venner. Når vi kommer i Harmoni med denne Fredens Ånd, vil ondt Rygte og tilsyneladende slet Behandling, enten fra Venners eller Fjenders Side, ikke længere forstyrre os. Når vi er os den Sag bevidst, at vi i vort Liv og vor Gerning er tro imod det evige Retfærdighedens og Sandhedens Princip, som gennemtrænger hele Universets forener og styrer alle, og altid får Magten til sidst, så kan intet af den Slags komme os nær; og, komme hvad der vil, vi er altid rolige og uforstyrrede.

De Ting, der forårsager Sorg, Smerte og Savn, vil ikke formå at få Tag i os, som de nu gør det; thi sand Visdom vil hjælpe os til at se alle Tings rette Plads og forstå deres rette Forhold.

Tabet af Venner gennem den Overgang, vi kalder Død, vil ikke volde den Sjæl Sorg, som er kommen ind i denne højere Virkeliggørelse; thi han ved, at der findes intet sådant som Død, da enhver er ikke blot en Parthaver, men en evig Parthaver, i dette uendelige Liv. Han ved, at det virkelige Sjæleliv på ingen Måde påvirkes af, at det fysiske Legeme falder bort. Med en rolig Ånd, født af en højere Tro, kan han virkeliggøre det for sig selv og sige det til de mindre stærke:

*”Kære Venner! vær vise og tør
I Hast hvert grædende øje,
Det, som I lagde på Båren før,
Det skal jer slet ej nedbøje.
Det er jo Muslingeskallen kun,
Hvis Perle nu er forsvundet.
Lad Skallen fare! fra denne Stund
En frigjort Sjæl vi har vundet.”*

Thi hvad Adskillelsen angår, virkeliggør han sig, at for Ånden er der ingen Grænser, og at åndeligt Samfund, hvad enten det er mellem to Mennesker i Legemet, eller to Mennesker, det ene i Legemet og det andet ude af Legemet, ligger indenfor alles Rækkevidde. I Forhold til som det højere, åndelige Liv virkeliggøres, kan der findes dette højere, åndelige Samfund.

De Ting, som vi åbner os selv for, kommer altid til os. Folk i gamle Dage ventede at se Engle; og de så dem. Men der er ikke mere Grund til, at de skulde se dem, end at vi også vil se dem nu, ikke mere Grund til, at de skulde komme og bo hos dem, end hos os; thi de store Love, som styrer alle Ting, er de samme i Dag, som de var den Gang. Hvis Engle ikke kommer for at tjene os, er det, fordi vi ikke indbyder dem; det er, fordi vi holder Døren lukket, ad hvilken de ellers vilde træde ind.

I samme Grad som vi fyldes med denne Fredens Ånd ved således at oplade os for dens Indflyden, vil den strømme igennem os, så at vi fører den med os, hvor som helst vi går. I Forhold til som vi således oplader os, bliver vi Magneter, der tiltrækker Fred fra alle Kilder; og i Forhold til som vi tiltrækker og legemliggør den i os selv, er vi i Stand til at give den videre til andre. Vi kan ad denne Vej blive så fuldkomne Legemliggørelser af Fred, at vi bestandig udstrør Velsignelser, hvor som helst vi går. Kun for en Dag eller to siden så' jeg en Kvinde gribe en Mands Hånd (hans Ansigt røbede den iboende Gud) og sige: ”O, det gør mig så usigelig godt at se Dem. Jeg har været i stor Angst og nær ved Fortvivlelse i de sidste få Timer; men blot Synet af Dem har væltet Byrden helt bort.” Der er Folk rundt omkring os, som stadig uddeler Velsignelse og Trøst, Mennesker, hvis blotte Nærværelse synes at omskifte Sorg til Glæde, Frygt til Mod, Fortvivlelse til Håb og Svaghed til Kraft.

Den, som er kommen ind i Virkeliggørelsen af sit eget, sande Selv, ham er det, som bærer denne Kraft med sig og udstråler den, hvor han går - den, der, som vi siger, har fundet sit Centrum. Og i det hele, store Univers er der kun ét Centrum - den uendelige Magt, som arbejder i og gennem alle. Den, der har fundet sit Centrum, er den, der er kommen ind i Virkeliggørelsen af sin Enhed med denne uendelige Magt, den, som erkender sig selv som et åndeligt Væsen; thi Gud er Ånd.

Dette er det mægtige Menneske. Med sit Centrum i den Uendelige har han derved, så at sige, forbundet sig selv med og fastgjort sine Bånd til Universets store Krafthus. Han drager stadig Kraft til sig fra alle Kilder. Thi med dette Centrum og kendende sig selv og værende sig sin egen Magt bevidst, er det Krafttanker, som går ud fra hans Indre; og på Grund af Loven, at Lige tiltrækker Lige, tiltrækker han sig uafbrudt fra alle Kanter ved disse Tanker Hjælp fra alle, hvis Tanker er Krafttanker, og ad denne Vej sammenknytter han sig med denne Tankerække i Universet.

Og således opfyldes det, at den som har, ham skal gives. Dette er simpelthen Virkningen

af en naturlig Lov. Hans stærke, positive og derfor konstruktive Tanke skaffer ham stadig Fremgang ad alle Linjer og bringer ham stadig Hjælp fra alle Kanter. De Ting, som han ser og skaber i Idealet, iklæder sig uafbrudt Stof gennem denne stærke, konstruktive Tankes Våben, vinder Skikkelse i og åbenbarer sig gennem Stoffet. Stille, usynlige Kræfter er i Arbejde, hvilke før eller senere vil komme til at træde frem i det synlige.

Frygt og alle Slags Tanker om Vanheld opkommer aldrig i et sådant Menneske; eller om de gør det, bliver de straks vist ud af hans Indre, og derfor bliver han ikke påvirket af denne Tankerække udefra. Han trækker den ikke til sig. Han er i en anden Tankestrøm. Følgelig har de svækkende, uheldsvangre Frygttanker, det vaklende, det pessimistiske omkring ham, ingen Indflydelse på ham. Den, som er af den negative, frygtsomme Slags, får ikke blot sin Energi og sine fysiske Evner svækkede, ja endogså lammede, under Indflydelse af den Slags Tanker, som fødes inden i ham, men han sætter sig også ad denne Vej i Forbindelse med den samme Tankerække i Verden omkring sig. Og i samme Grad som han gør dette, bliver han et Offer for hvert et svagt, frygtsomt og negativt Sind, som findes omkring ham. I Stedet for at vokse i Kraft tiltager han i Svaghed. Han hører hjemme i deres Tankerække, om hvilke det gælder: Og selv det de har, skal tages fra dem. Dette er atter simpelthen Virkningen af en naturlig Lov. Af Frygt for at jeg skulde miste, hvad jeg havde, gemte jeg det i et Klæde. Meget vel! Men da må jeg betale Prisen for "Frygt for at skulle miste".

Styrketanker drager på en Gang Styrke til udefra og opbygger Styrke indvendig. Svaghedstanker virkeliggør Svagheden indvendig og tiltrækker den udefra. Mod avler Styrke, Frygt avler Svaghed. Og derfor avler Styrke Held, men Frygt avler Vanheld. Det er Troens Mand eller Kvinde, der er Modets Mand eller Kvinde, og dem er det, som behersker Omstændighederne og lader Verden føle deres Kraft. Og det er den Mand eller Kvinde, som mangler Tro og som derfor bliver svækket og forkrøblet af Frygt og bange Anelser, der er et Produkt af alle skiftende Hændelser.

Indeni enhver ligger Grunden til alt det, der kommer til ham. Enhver Ting i den synlige, materielle Verden har sin Oprindelse i den usynlige, åndelige Tankeverden. Denne er Årsagens Verden, hin er Virkningens Verden. Virkningens Natur er altid i Overensstemmelse med Årsagens Natur. Hvad vi lever i vor usynlige Tankeverden, virkeliggør vi uafbrudt i vor synlige, materielle Verden. Hvis vi ønsker andre Tilstande i den sidste, må vi gøre den nødvendige Forandring i den første. En klar Virkeliggørelse af denne store Kendsgerning vilde hjælpe Tusinder af Mænd og Kvinder, som nu er nede i Fortvivlelsens Dybder rundt omkring os. Det vilde bringe Helbred, svulmende Helbred og Kraft til Tusinder, som nu er svagelige og lidende. Det vilde bringe Fred og Glæde til Tusinder, som nu er ulykkelige og ilde til Mode.

Og ak! de Tusinder rundt om os, som stadig lever i Frygtens Trældom. Ånden indeni dem, som skulde være stærk og mægtig, er bleven svag og afmægtig. Deres Energi er knækket og deres Kræfter lammede. Frygten er over alt - Frygt for Mangel, Frygt for Sult, Frygt for den offentlige Mening, Frygt for den private Mening, Frygt for at det, som vi ejer i Dag, ikke skal være vort i Morgen, Frygt for Sygdom, Frygt for Død. Frygten er bleven en fastgroet Vane hos Millioner. Tanken er alle Vegne. Tanken kastes ind på os fra alle Sider. . . . At leve i stadig Skræk, stadig Bæven, stadig Frygt for noget, være sig Tab af Kærlighed, Tab af Penge, Tab af Stilling eller Levevej, er at bruge de hurtigste Midler til at miste, hvad vi frygter for at miste.

Der er intet at vinde ved Frygt, tværtimod, der er alt at tabe. "Jeg ved godt, det er sandt", siger nogen, "men jeg er så frygtagtig; det er min Natur og jeg kan ikke lade være". Kan ikke lade være! Ved at sige dette angiver du een stor Årsag til din Frygt, idet du viser, at du ikke en Gang endnu kender dig selv. Du må lære dig selv at kende, for at du kan lære dine Kræfter

at kende; og før du kender dem, kan du ikke bruge dem forstandigt og fuldtud. Sig ikke, at du ikke kan lade være. Hvis du tror, du ikke kan, er Sandsynligheden for, at du ikke kan. Men hvis du tror, du kan, og handler i Overensstemmelse med denne Tanke, da er der ikke blot Sandsynlighed for, at du kan; men hvis du handler i fuld Overensstemmelse dermed, er det en absolut Sikkerhed, at du kan og du vil. Det var Virgil, som, ved at beskrive de Mænd, der efter hans Mening vilde vinde Prisen, sagde om dem: De kan, fordi de tror de kan. Med andre Ord, selve denne Sindets Holdning hos dem vil indgyde deres Legemer en åndelig Kraft, som vil give dem den Styrke og Udholdenhed, der vil sætte dem i Stand til at vinde.

Grib altså Tanken, at du *kan*; grib den blot som en Sædetanke, hvis det behøves, plant den ind i din Bevidsthed, plej den, dyrk den; og den vil gradvis strække sig ud og samle Kraft fra alle Kanter. Den vil samle den åndelige Kraft indeni dig og gøre den positiv og virksom, den, som for Tiden er adspredt og til liden Gavn. Den vil drage Kraft til dig udefra. Den vil tiltrække dig Hjælp fra andre beslægtede Sinds Indflydelse, de frygtløse, stærke og modige Sind. Du vil således tiltrække dig og forbinde dig med denne Tankerække. Hvis du er oprigtig og tros fast, vil Tiden snart komme, da al Frygt vil miste sit Hold i dig. Og i Stedet for at være en Legemliggørelse af Svaghed og et Produkt af Omstændighederne vil du finde dig selv som et Styrkens Tårn og en Herre over Omstændighederne.

Vi trænger til mere Tro i det daglige Liv -Tro på dens Magt, der arbejder det gode frem, Tro på den uendelige Gud og derfor Tro på os selv som skabte i hans Billede. Og hvordan så Tingene sne til Tider ser ud til at gå, hvor mørkt det så også til Tider kan se ud - Kundskaben om den Virkelighed, at "den højeste Magt har os i sin s sin Vold, såvelsom Solene og de uendelige Systemer i Rummet", vil indgyde os den ophøjede Tro, at alt er vel med os, ligesom alt er vel med Verden. "Du vil bevare ham i fuldkommen Fred, hvis Hjerte forlader sig fast på dig".

Der er intet fastere, sikrere og tryggere end Guddommen. Alt som vi da virkeliggør os den Kendsgerning, at vi har det i vor egen Hånd at oplade os stadig fuldere for denne uendelige Magt og anråbe den om at åbenbare sig i og gennem os, vil vi finde en stadig voksende Følelse af Magt inden i os selv. Thi på denne Måde arbejder vi i Forbindelse med den, og den vil da til Gengæld arbejde i Forbindelse med os. Vi ledes da ind i den fulde Virkelig-gørelse af den Kendsgerning, at alle Ting samarbejder til det gode for det som elsker det gode. Da vil Frygt og bange Anelser, som har behersket os i Fortiden, forandres til Tro, og Troen er, rettelig forstået og rettelig brugt, en Kraft, som intet kan modstå.

Materialisme fører naturligt til Pessimisme. Hvordan kan det være anderledes? Kundskaben om den åndelige Magt, som arbejder i og gennem os, såvel som i og gennem alle Ting, en Magt, som arbejder for Retfærdighed, fører til Optimisme. Pessimisme fører til Svaghed. Optimisme fører til Styrke. Den, som har sit Centrum i Guddommen, er den, der ikke blot rider enhver Storm af, men som, ved Hjælp af Troen og den bevidste Magt, som er i ham, møder Stormen med det samme rolige og klare Sind, hvormed han møder smukt Vejr; thi han ved så godt på Forhånd, hvad Resultatet vil blive. Han ved, at underneden er de evige Arme. Han er den, som virkeliggør Sandheden af Formaning: "Hvil i Herren, bi tålmodig på Ham, og Han skal give dig dit Hjertes Begjær". Alt skal blive givet, ja ligefrem givet, til den, der er rede til at modtage det. Kan noget være klarere end dette?

I samme Grad som vi altså arbejder i Forbindelse med den højeste Magt, behøver vi desmindre at bekymre os om Resultaterne. At leve i den fulde Virkelig-gørelse af denne Kendsgerning og alt, som hænger sammen med den, bringer Fred, en fuld, rig, blivende Fred - en Fred, som gør Nutiden fuldkommen, og som går foran os og indgyder os den Forvisning, at som vore Dage bliver, skal vor Styrke være. Den, som er således samlet og befæstet, kan virkeliggøre sig og sige, selv overfor al Uroen og Forvirringen omkring os:

”Jeg standser min Fart, nu holder jeg Hvil,
Hvad gavner vel al denne travle il?
Omkring mig slynger sig evige Veje,
Min Sjæl nok sin egen vil få i Eje.

Jeg sover eller våger, ved Nat eller Dag,
De Venner, jeg søger, de søger og mig.
Min Båd, trods Vindenes Kast og Slag,
Ej vige skal fra sin Skæbnens Vej.

* * *

Vand råber til Vand og drager hened
De Kilder histoppe til Jordens Behov;
Så Sjælen kvæges med Liflighed
Af Godheds Væld efter samme Lov.

På Himlen fremtindrer de Stjerner forvist,
Og Flod følger Ebbe fra Kyst til Kyst,
Ej Tid eller Rum, ej Magt eller List
Forholde mig kan mit eget tilsidst.”

Dette er den uendelige Magts Ånd, og i Forhold til som vi oplader os for den, vil Magten åbenbares i os. Med Gud er alle Ting mulige - det vil sige, i Forbindelse med Gud er alle Ting mulige: Magtens virkelige Hemmelighed ligger i at bevare sin Forbindelse med Gud, som virker alle Ting; og i Forhold til som vi bevarer denne Forbindelse, bliver vi bogstavelig talt i Stand til at hæve os over enhver tænkelig Begrænsning.

Hvorfor da spille Tiden med at løbe hid og did for at erhverve sig Magt? Hvorfor spille Tiden med denne og hin øvelse? Hvorfor ikke gå direkte til Bjergetoppen, i Stedet for at vandre ad Omvejene, gennem Dalene og på Bjergets Sider? At Mennesket har absolut Herredømme, således som det læres i alle Verdens hellige Skrifter, er rigtigt, dog ikke om det fysiske Menneske, men om *det åndelige Menneske*. Der er f. Eks. mange større og stærkere Dyr, over hvilke Mennesket ikke kunde herske fra et fysisk Standpunkt; men selv over disse kan han vinde Overhøjhed ved at kalde de højere Kræfter, de sjælelige og de åndelige, med hvilke han er udrustet, i Virksomhed.

Enhver Ting, der ikke kan udrettes i det fysiske, kan udrettes i det åndelige. Og i direkte Forhold til som et Menneske erkender sig som Ånd og lever derefter, er han i Stand til at hæve sig i Magt over det Menneske, der kun erkender sig som Stof. Al Verdens hellige Litteratur strømmer over med Eksempler på, hvad vi kalder Mirakler. De er ikke indskrænkede til særlige Tider eller Steder. Der er ikke nogen særlig udvalgt Miraklernes Tidsalder. Hvadsomhelst der før er udført i Verdens Historie, kan blive udført igen gennem de samme Loves og Kræfters Virksomhed. Disse Mirakler blev udførte af nogle, som ikke var mere end Mennesker, men som, gennem Erkendelsen af deres Enhed med Gud, blev Gud-Mennesker, så at de højere Kræfter og Magter virkede gennem dem.

Thi lad os en Gang spørge: hvad er et Mirakel? Er det noget overnaturligt? Kun overnaturligt i den Forstand, at det er over det naturlige, eller rettere, over det, som er naturligt for Mennesket i dets sædvanlige Tilstand. Et Mirakel er hverken mer eller mindre end dette. Den, der har tilegnet sig Kundskaben om sin sande Identitet og Enhed med den alt gennemtrængende Visdom og Magt, gør det således muligt, at Love, der er højere end dem, den sædvanlige Forstand ved Besked om, kan åbenbares for ham. Af disse Love gør han Brug. Folk ser Resultaterne, og på Grund af deres egne Begrænsninger kalder de dem Mirakler og taler om det Menneske, der udfører disse tilsyneladende overnaturlige Gerninger, som var han et over-naturligt Væsen. Men de kunde selv som overnaturlige Væsener udføre disse

overnaturlige Gerninger, hvis de vilde åbne sig for Erkendelsen af de samme Love og følgelig for Virkeliggørelsen af de samme Muligheder og Kræfter. Og lad os også huske på, at alt som vi under Udviklingens Proces skrider frem fra det lavere til det højere, fra det mere materielle til det mere åndelige, bliver det, som i Går var overnaturligt, i Dag sædvanligt og naturligt, og hvad der i Dag synes at være overnaturligt, bliver på samme Måde naturligt i Morgen, og således videre gennem Tiderne.

Ja, det er Gud-Mennesket, som gør de Ting, der synes overnaturlige, det Menneske, der, på Grund af sin Virkeliggørelse af de højere Kræfter, overgår Flertallet og rager frem imellem dem. Men enhver Kraft, der er mulig for den ene menneskelige Sjæl, er også mulig for den anden. De samme Love virker i ethvert Liv. Vi kan være Mænd og Kvinder med Magt, eller vi kan være afmægtige Mænd og Kvinder. Så snart nogen levende tilegner sig den Virkelighed, at han kan hæve sig, vil han også hæve sig; og der kan absolut ikke blive andre Begrænsninger for ham, end dem, han sætter sig selv. Fløden stiger altid opad. Den hæver sig simpelthen, *fordi det er dens Natur at hæve sig.*

Vi hører megen Tale om "Omgivelserne". Vi trænger til at blive klar over, at Omgivelsen burde aldrig have Lov til at skabe Mennesket, men Mennesket burde altid, og *kan altid*, bestemme Omgivelsen. Når vi bliver klar over dette, vil vi finde, at det ofte slet ikke er nødvendigt at fjerne os selv fra en særlig Omgivelse, idet vi endnu kan have en Gerning at gøre der. Ved selve den Kraft, vi bærer med os, kan vi nemlig påvirke og forandre Tingene således, at vi får et helt nyt Sæt Betingelser i en gammel Omgivelse.

Det samme gælder med Hensyn til "arvelige" Træk og Indflydelser. Der spørges somme Tider:

"Kan de blive overvundne?" Kun den, der endnu ikke kender sig selv, kan komme med et sådant Spørgsmål. Hvis vi giver den Tro Rum og lever i den, at de ikke kan overvindes, da er der al Sandsynlighed for, at de vil vedblive. Men i det øjeblik vi kommer ind i Virkeliggørelsen af vort sande Selv, og således af de vældige, indvortes Magter og Kræfter, - da begynder de arvelige Træk og Indflydelser, som er af en skadelig Natur, at formindskes, og de vil forsvinde med en Hurtighed, der er ligefrem proportional med denne Virkeliggørelses Fuldstændighed.

"Der intet er, vi ej kan sejrrig møde,
Tal ej om ond, nedarvet Syndighed,
Om medfødt Drift, som lægger Livet øde
Og kalder ufortjente Straffe til dig ned,"

"Bagved din Faders Fædre står i Løn
Guds store Vilje; også den er din
Guddommelige Arv, stor, rig og skøn
En sikker Løftestang for Lykken *fin.*"

* * *

"Du kan dig svinge højt i Åndens Riger
Og triumfere over Død og Grav,
Hvis du, trods alt, ej standser eller viger,
Men gør Gud til din trygge Vandringsstav."

"Hvert Jordens Krav kan Sjælen overvinde.
Kend kun dig selv som Væld af Guddoms Kilde
Og øs af Kilden årle kun og silde,
Da Åndens Styrke svigter ingen Sinde."

Endvidere er der mange, der lever langt under deres Muligheder, fordi de stadig giver deres Individualitet i andres Hænder. Ønsker du at være en Magt i Verden? Da vær dig selv. Da regn ikke dig selv og tillad ikke andre at regne dig blandt dem, der går i andres aflagte Klæder og er deres Ekko. Vær tro mod det højeste i din egen Sjæl, og lad dig så ikke beherske af Skikke og Vedtægter eller vilkårlige Menneskeregler, som ikke grunder sig på et *Princip*. Det, der grunder sig på Principper, vil i alle Fald blive efterfulgt af de retsindige Mænd og Kvinder med Hjertet på rette Sted.

Udlever ikke din Individualitet, som er din største Kraftbærer, til de Skikke og Vedtægter, som er bleven til hos den store Masse af dem, der ikke har Styrke nok til at bevare deres Individualitet - dem, som med andre Ord har givet sig selv hen som Bestanddele af den "Indrømmelsernes Vælling", der, som en af vore største Skribenter har sagt, karakteriserer vort moderne Samfund. Hvis du udleverer din Individualitet på denne Måde, hjælper du ligefrem med til at forøge de uheldige Forhold; til Løn for dette bliver du en Slave, og der er al Rimelighed for, at du med Tiden ikke en Gang kan bevare deres Respekt, hvem du på denne Måde har søgt at behage.

Hvis du bevarer din Individualitet, da bliver du en Mester, og hvis du er vis og hensynsfuld" vil du blive en Hjælp til at frembringe et højere, bedre og sundere Sæt Betingelser i Verden. Alle Mennesker vil tilmed tænke bedre om dig og ære dig højere for dette, end om du viser din Svaghed ved at udlevere dig til den samme "Indrømmelsernes Vælling", som så mange af dem selv gør. Du vil da få Indflydelse hos alle Samfunds-klasser. "Den store Helteskikkelse drager ligeligt alle Klasser, alle Samfundets yderste Klassers til sig, så vi tilsidst siger, at selv Hundene tror på ham."

At være sig selv er det eneste værdige og usvigeligt det eneste tilfredsstillende at være. Kan det ikke somme Tider være god Politik at lade sig beherske af sine Omgivelser?" er der nogen, der siger. God Politik? hvad er det? At være dig selv først og sidst og altid.

"Husk fremfor alt: Vær tro imod dig selv,
Da følger det så vist som Natten Dagen:
Du kan ej være falsk mod nogen Sjæl."

"Når vi henstiller vor Sag til den Højeste og lader vort Liv styres af et Princip, bliver vi hverken behersket af Frygt for den offentlige Mening eller for Tab af andres Agtelse, og vi kan være sikre på, at den Højeste vil opretholde

os. Hvis vi på nogen Måde prøver på at leve 'for at være andre til Behag, vil vi slet ikke behage dem, og jo mere vi prøver, des mere urimelige og fordringsfulde bliver de. Herredømmet over dit Liv er en Sag, som helt beror på Gud 'og dig selv, og når dit Liv bliver påvirket og behersket fra nogen anden Kilde, er du på en vildfarende Sti." Når vi finder Kongeriget indeni os selv og får vort Centrum i den Uendelige, da bliver vi os selv en Lov. Og når vi bliver os selv en Lov, da er vi i Stand til at lede andre til Kundskab om højere Love end dem,

hvoraf de lader sig beherske og mangan Gang lægge i Lænker.

Når vi har fundet dette Centrum, får vort Liv Del i den skønne Enfoldighed, som på en Gang er den i Sandhed store Personligheds Pryd og Kraft. Da forsvinder al denne Jagen efter Effekt - dette sikre Tegn på Svaghed og Mangel på ægte Kraft. Denne Jagen efter Effekt, som er så almindelig, forråder altid, at der mangler noget. Det minder om Manden, der kører bag en stumphalet Hest. Da han er sig bevidst, at der ikke er nok ved *ham selv* til at tiltrække Opmærksomheden, har han, i Fællesskab med en Del andre Svæklinger, anlagt den brutale Skik at save sin Hests Hale af, for at dens unaturlige, sære Udseende skal tiltrække ham den Opmærksomhed, han ikke selv er i Stand til at vække.

Men den, der jager efter Effekt, bliver altid større Nar end dem, han gerne vilde holde for

Nar. Manden og Kvinden af den sande Visdom og Indsigt kan altid gennemskue de Årsager, som foranlediger, og de Bevæggrunde, som ligger bagved alle deres Handlinger, med hvem de kommer i Berøring. ”Den er stor, som er, hvad han er af Naturen, og som aldrig minder os om andre.”

De Mænd og Kvinder, som er virkelig vågne overfor deres indre Kræfter, er dem, der tilsyneladende gør så lidt og dog i Virkeligheden gør så meget. De synes at gøre så lidt, fordi de virker med højere Midler, og netop derfor udretter de så meget. De gør deres Gerning i et højere Plan. De bevarer så fuldstændig deres Forbindelse med den uendelige Magt, at *denne* gør Gerningen for dem, og de er fri for Ansvarets Byrde. Det er de ubekymrede Sjæle. De er ubekymrede, fordi det er den uendelige Magt, som virker gennem dem, og selv er de kun denne uendelige Magts Medarbejdere.

Hemmeligheden ved den højeste Magt er simpelthen de ydre Virkemidlers Forening med den Magt, som virker indvendig fra.

Er du Maler?

I samme Grad som du oplader dig for de indre Kræfters Magt, vil du blive stor i Stedet for middelmådig. Du vil aldrig kunne give blivende Skikkelser til Inspirationer, som er højere end dem, der kommer gennem din egen Sjæl. Og for at de højere Inspirationer skal komme gennem din Sjæl, må du oplade den fuldtud for al Inspirationens højeste Kilde.

Er du Taler?

I samme Grad som du kommer i Harmoni med og arbejder i Forbindelse med de højere Magter, som vil tale gennem dig, vil du få en virkelig Magt til at omskabe og bevæge Mennesker. Hvis du kun bruger dine fysiske Midler, vil du blot være en Demagog. Men hvis du oplader dig, så at Guds Røst kan tale gennem dig og bruge dine fysiske Midler, vil du blive en stor og virkelig Taler, stor og virkelig ganske i Forhold til, som du oplader dig.

Er du Sanger?

Da oplad dig og lad Gud derinde strømme ud i Sangens Ånd. Du vil finde det tusinde Gange lettere end al din lange og flittige øvelse uden dette, og - alt andet lige - vil der komme en sådan Sangens Magt til dig, så betagende og henrivende, at dens Indflydelse vil blive uimodståelig for alle, som hører den.

Når min Hytte eller mit Telt i Sommertiden har været opslået i Udkanten af en Skov eller midt i den, har jeg somme Tider ligget vågen på mit Leje i den tidlige Morgenstund, netop når Dagen begyndte at gry. Først Stilhed. Derpå lidt Pippet af og til, her og der.

Og så, eftersom Morgenrødens frembrydende Skær blev svagt kendeligt, blev det hyppigere og hyppigere, indtil efterhånden hele Skoven syntes at bryde ud i et stort Sangkor. Forunderligt! Forunderligt! Det var som om selve Træerne, som om hvert Græsstrå, som om Buskene, som om selve Himlen foroven og Jorden forneden tog Del i denne forunderlige Symfoni. Da har jeg tænkt, mens jeg lyttede til, alt imens det blev ved og blev ved: Hvilken Skole i Sang! Om vi blot kunde lære af Fuglene! Om vi blot kunde oplade os selv for de samme Magter og tillade dem at strømme frem i os, hvilke Sangere! hvor de skulde bevæge Menneskene! Ja, hvilke Sangere vi kunde få, og vi *ville have!*

Ved du, hvorledes det gik til den første Gang, Sankey sang ”De ni og halvfems?” En af vore gode Aviser fortæller herom: ”Ved et stort Møde, som nylig blev holdt i Denver, sang Hr. Ira W. Sankey ”De ni og halvfems”, måske den af hans Kompositioner, der har spredt hans Ry videst om. Før han begyndte, fortalte han om dens Oprindelse. Da han rejste fra Glasgow til Edinburgh sammen med Moody, standsede han ved et Udsalg og købte et lille religiøst Blad. Som han lod sine øjne løbe hen over det, mens de kørte, faldt de på nogle Småvers nederst på Siden. Vendende sig til Moody sagde han:

”Jeg har fundet min Sang.” Men Moody var optaget og hørte intet. Sankey fik ikke Tid til

at lave Melodi til Versene, men klæbede dem i sin Bog.

En Dag havde de et usædvanligt Møde i Edinburgh, hvor Dr. Bonar havde talt med stor Virkning om "den gode Hyrde". Efter Talens Slutning gav Moody Tegn til Sankey om at synge. Han tænkte straks på den 23de Salme; men den havde han sunget så ofte. Hans næste Tanke var at synge de Vers, han havde fundet i Bladet; men hans tredje Tanke var, hvordan det vel kunde lade sig gøre, da han ingen Melodi havde. Da kom den fjerde Tanke, og det var at synge dem *alligevel*.

Han tog Versene frem for sig, rørte ved Orgelets Tangenter, åbnede Munden - og sang, uden at vide, hvordan han skulde slippe igennem det. Han sang det første Vers under dyb Stilhed. Han trak Vejret dybt, spændt på, om han vel skulde kunne synge det næste Vers på samme Måde. Han prøvede, og det lykkedes. Derefter gik det let. Da han var færdig med Sangen, var hele Forsamlingen mægtig betaget, og Skarerne græd. Sankey siger, at det var det mest betagende øjeblik i hans Liv, Moody sagde, han havde aldrig hørt en Sang Mage til den. Den blev sunget ved hvert Møde og gik snart Verden rundt."

Når vi oplader os for de højeste Inspirationer, vil de aldrig svigte os. Men hvis vi forsømmer dette, vil vi komme til kort med at nå de højeste Resultater, hvadsomhelst vi så tager fat på.

Er du Skribent?

Da husk på, at den ene, store Regel, som ligger til Grund for alt vellykket, litterært Arbejde, er denne: *Se ind i dit eget Hjerte og skriv. Vær sand. Vær frygtløs. Vær tro mod din Sjæls Tilskyndelser*. Husk på, at en Forfatter kan aldrig skrive mere, end han selv er. Hvis han ønsker at skrive mere, må han blive mere. Han er simpelthen sin egen Amanuensis. Han skriver på en Måde sig selv ind i sin Bog. Han kan ikke lægge mere ind deri, end han selv er.

Hvis han er et Menneske med en stor Personlighed, stærk i sit Forsæt, dyb i sin Følelse, altid åben for de højeste inspirationer, kommer der noget vist udsigeligt ind i hans Bøger, som får dem til at udånde en frisk, levende Kraft, en Kraft så stor, at enhver Læser får de samme Inspirationer som dem, der er kommen til Orde gennem Forfatteren; det, som er skrevet mellem Linjerne, er ofte mere end det, som er skrevet i Linjerne. Det er Forfatterens Ånd, som frembringer denne Kraft. Det er den, som giver hine ekstra fem og tyve eller tredive pro Cent, der flytter en Bog ud af Mellemlassen og løfter den op i den ypperste Klasse, hine ekstra pro Cent, som gør den til den ene af Hundrede, som virkelig slår igennem, medens de ni og halvfems aldrig oplever mer end den første Udgave.

Det er denne samme, åndelige Kraft, som Forfatteren med den store Personlighed lægger ind i sit Værk, der lader det gå så hurtigt fra Læser til Læser; thi den eneste Vej, ad hvilken en Bog kan nå videst omkring og nå den største Udbredelse, er fra Mund til Mund. Det er dette, som ofte får en enkelt Læser til at købe en Del Eksemplarer til andre, i Betragtning af den Værdi, Bogen har haft for ham selv. "Et godt Digt går Verden rundt," siger Emerson, "idet det anbefaler sig til forstandige Mænd, der læser det med Glæde og bringer det til deres forstandige Naboer. Således drager det *de vise og ædle Sjæle* til sig, idet det bekræfter deres lønlige Tanker og *publicerer sig selv* gennem deres Sympati."

Det er den Forfattertype, der ikke skriver med Tanken på, at hans Bog skal blive Litteratur, men han skriver blot med Tanken på at nå Folks Hjerter og give dem noget af Livsværdi, noget, som kan udvide, højne, forsøde, berige og forskønne deres Liv; noget, som vil lede dem til at finde det højere Liv og dermed de højere Kræfter og de højere Glæder. Det går imidlertid næsten altid således, at hvis det lykkes ham heri at nå Folket, sørger den litterære Side på en eller anden Måde for sig selv, og langt bedre, end om han direkte stiledede herefter.

Den derimod, der er bange for at afvige fra de trådte Stier og lader sig binde af vilkårlige Regler, begrænser sine egne, skabende Evner i samme Grad, som han lader sig binde. "Min

Bog,” siger en af de største, moderne Forfattere, ”skal dufte af Fyrretræerne og give Genlyd af Insekternes Summen. Svalen over mit Vindue skal væve den Tråd eller det Strå, den bærer i sit Næb, også ind i mit Væv.” Ja, du venlige Vismand, det er langt bedre at få den til at dufte af Fyrretræerne og genlyde af Insekternes Summen, end at den skal genlyde af de Regler, som en mindre Mennesketype henter fra Studiet af de få store, frygtløse Forfatteres Værker, for deraf at forme en Håndbog i Retorik. ”Til ingen Nytte er de Mennesker, der lægger Vind på nøjagtig at gøre, hvad der er gjort i Forvejen, de som aldrig forstår, at *i Dag er en ny Dag.*”

Når Shakspeare beskyldes for at stå i Gæld til andre Forfattere, svarer Landor: ”Alligevel er han mere original end sine Originaler. Han åndede på døde Legemer og kaldte dem til Live.” Dette er den Mennesketype, som ikke går ad Verdens Vej, men får Verden til at gå ad sin Vej.

Jeg vilde hellere være en Amanuensis hos den uendelige Gud - som det virkelig er min Lykke at være - end en Slave af nogen Talekunstners faste Regler eller nogen Kritiks Meninger. O, Folket, Folket først og sidst! Lad mig give dem noget, som vil lette Hverdagslivets Kampe, forsøde det lidt her, give det et lille Håb der, noget som vil gøre denne tankeløse Mand med den lavere Natur mere betænksom, venlig og god, noget, som vil kalde de slumrende Kræfter til Virksomhed hos denne frygtsomme, bævende lille Kvinde, Kræfter, som, når de blot bliver vakte, vil være uimodståelige i deres Indflydelse og ikke mindst overraske hende selv. Lad mig give noget, som vil vejlede enhver til Erkendelsen af enhver Menneskesjæls Guddommelighed, noget, som vil vejlede enhver til bevidst Virkeliggørelse af *hans egen Guddommelighed* med alle de medfølgende Rigdomme, Herligheder og Kræfter - lad mig få Held til dette, da har jeg Råd til at tage mig det let, hvad enten Kritiken priser eller laster mig. Hvis den laster mig, da er det under disse Omstændigheder, som når nogle få døde Grene knager og knækkes nede på Jorden, medens den bløde Forårsblæst suser med sin mageløse Musik gennem den store Fyrreskov.

Er du Præst eller Lærer i de religiøse Sandheder på en eller anden Måde? Da vil du blive en, der taler med Myndighed, i samme Grad som du gør dig fri fra de teologiske Dogmer, som er Menneskeværk, og som har holdt og holder så mange fast og begrænser dem, og i samme Grad, som du oplader dig for den guddommelige Ånde. I samme Grad, som du gør dette, vil du ransage Profeterne mindre og være på Vejen til selv at blive en Profet. Vejen er åben for dig, så godt som den nogen Sinde har været det for nogen anden.

Hvis du blev født til Verden i et kristent Land, er du sandsynligvis en Kristen. At være en Kristen er at være en Efterfølger af

Jesu Kristi *Lærdomme*, at leve i Harmoni med de samme Love, som Han levede i Harmoni med; kort sagt: *at leve hans Liv*. Hans store, centrale Lære var denne Menneskets bevidste Enhed med Faderen. Det var den fuldstændige Virkeliggørelse af denne Enhed med Faderen fra Jesu Side, der gjorde Ham til Kristus. Det var derved, han nåede frem til den Magt, han nåede, og at han talte, som aldrig noget Menneske har talt.

Han hævdede aldrig noget for sig selv, som han ikke lige så vel hævdede for hele Menneske-slægten. ”De mægtige Gerninger, som blev udførte af Jesus, var ikke exceptionelle, de fulgte naturligt og nødvendigt af hans Tilstand; han erklærede dem for at være i Overensstemmelse med en uforanderlig Orden; han talte ikke om dem som enestående Handlinger, men som Udslaget af en Tilstand, som alle kunde nå, hvis de vilde. Som Lærer og Fremholder af Sandheden gjorde han, efter sin egen Erklæring, intet i den Hensigt at bevise sin enestående Guddommelighed . . . Jesu Liv og Triumf dannede en Epoke i Slægtens Historie. Hans Komme og hans Sejr markerede en ny Tid i de menneskelige Anliggender; han indførte et nyt Ideal på Jorden, fordi det var et mere fuldstændigt Ideal, og

da de tre Ledsagere, som stod ham nærmest, så i nogen Grad, hvad det nye Liv virkelig betød, faldt de til Jorden, målløse af Betagethed og Beundring.”

Ved at komme ind i denne fuldstændige Virkeliggørelse af sin Enhed med Faderen, ved at beherske, ja absolut beherske, enhver Omstændighed, som krydsede hans Sti gennem Livet, lige til Legemet Død, og ved at fremholde de store Love for os, der er de samme for os, som de var for ham, har han givet os et Livsideal, et Ideal, som vi kan nå *her* og *nu*, og som vi ikke kunde nå uden ham. *En har sejret først” alle kan sejre bagefter.* Ved først for sin egen Part fuldstændig at virkeliggøre denne store Lov om Enheden med Faderen og derefter fremholde den for andre, er han rimeligvis bleven Verdens største Frelser.

Tag ikke Fejl af hans blotte Person og hans Liv og Lære, en Vildfarelse, som er begået atter og atter i Forbindelse med næsten alle store Lærere af deres Disciple. Og hvis du har været blandt deres Tal, som har prædikeret en død Kristus, da siger jeg for Menneskehedens Skyld, for Kristi Skyld, for Guds Skyld - og jeg siger det i største Ærefrygt - stjæl ikke mere Folks Tid og spild ikke mere din egen Tid med at give dem Sten for Brød, en død Form for den levende Sandheds Ånd. Med hans egne Ord: ”Lad de døde begrave deres døde !” Gå ud fra dem. Lær, som Jesus gjorde, *den levende Kristus.*

Lær, som Jesus gjorde, *den indre Kristus.* Find dette i al dets ophøjede Skønhed og Magt - find det, som Jesus fandt det; da vil du også blive en, der taler med Myndighed. Da vil du blive i Stand til at lede andre i stort Tal til at finde det. Dette er den såre kostelige Perle.

Det er denne Prædikanttype - ham, hvis Sjæl endnu aldrig blot har opfattet den levende Ånd i Jesu Lære, og som derfor, i Stedet for at give denne til Folket, giver dem gamle Former, Dogmer og Spekulationer - som tømmer vore Kirker. Det er dem, hvis Hovedbestræbelser synes at gå ud på at gøre Folk færdige til at dø! Tyskerne har et Ord, som siger: Gå aldrig først til den næste Ting. Vi trænger til Mænd, der først vil lære os at leve. Livet går uforanderligt forud for Døden. Og det slår også til, at hvis vi blot lærer at leve og lever i Overensstemmelse hermed, da skal Døden, som vi kalder det, på en underlig, skøn Måde bære Omsorg for sig selv. Det er i Virkeligheden den eneste Måde, hvorpå der kan drages rettelig Omsorg for Døden.

Det er på Grund af den aftagende Kirkegang, som igen har sin Grund i, at Folk er trætte af at fødes med Avner, at mange kortsynede Folk hyppig høres sige, at Religionen er ved at dø ud.

Religionen dø ud?

Hvorledes kan noget dø, før det virkelig er født? Og hvad det store Folk angår, er Religionen netop i Begreb med at fødes, eller rettere, det er netop i Begreb med at vågne op til en levende Religion for det daglige Liv. Vi begynder just at komme hinsides det rene Bogstav ind i dets virkelige, levende Ånd. Religionen dø ud? umuligt blot at tænke derpå. Religion er lige så meget en Del af den menneskelige Sjæl, som den menneskelige Sjæl er en Del af Gud. Og så længe som Gud og den menneskelige Sjæl er til, vil Religionen aldrig dø!

Meget af Dogmerne, Formerne, Ceremonierne, det rene Bogstav, der har stået som Religion - og det ofte i god Tro, bør vi føje til - dør hurtigt bort, takket være Gud, og aldrig før med sådan Hurtighed som for Tiden. Det dør bort på to Måder. Der er for det første en stor Klasse Folk, som er træt af det altsammen, ja væmmes derved, og bevidst foretrækker intet at have, hellere end dette. De forlader det simpelthen, ligesom et Træ slipper sine Blade, når den tidlige Vinter kommer. Og dernæst er der en stor Klasse, hos hvem den guddommelige Ånde begynder at komme i Bevægelse, og de er ved at finde Kristuslivet indvortes i al dets mageløse Skønhed og forløsende Kraft. Og dette nye Liv skyder det gamle af sig, ligesom om Foråret det nyvakte Liv i Træet skyder de gamle, livløse Blade bort, som

har hængt ved gennem Vinteren, for at give Plads for de nye Blade. Og det er i Sandhed højst interessant og oplivende at være Vidne til den Måde, hvorpå den gamle, døde Bladreligion bliver skudt af rundt omkring.

Lad dem, der har tømte vore Kirker ved at forsøge at give Stene for Brød og Avner for Korn, vige Pladsen blot nogle få Gange for dem, der er åbne og levende for disse højere Inspirationer, så kan vi igen spørge dem ad, som føler, at Religionen er hendøende. "Det er de levende Kul, som antænder andre, og ikke de døde Kul." Lad deres Pladser blive indtaget af dem, der har fanget den gnddommelige Åndes Inspiration, de, som derfor har et Budskab af mægtig Værdi og Vigtighed til Folket og i Kraft heraf er i Stand til at fremholde det med en sådan betagende Skønhed og Kraft, at det tager Sjælen fangen. Da skal vi opleve, at Kirkerne, i hvilket der for øjeblikket sidder en Håndfuld Folk her og der, vil blive strømfulde, og der skal ikke en Gang være Plads nok til dem, som vil ind. "Lad Skallen gå til Grunde, at Perlen kan komme til Syne." Endnu trænger vi ikke til nye Åbenbaringer. Vi trænger kun til at finde den levende Ånd i dem, vi har. Da vil der komme nye i sin Tid, når vi er rede til dem, men ikke før.

"Hvad den menneskelige Sjæl trænger til Verden over," siger John Pulsford, "er ikke at sidde og høre Taler, hvor veltalende de også måtte være, om den gamle, anerkendte Religion, men at blive gennemtrængt, grebet og betaget af *en varmere og mægtigere Guds Ånde, end de nogen Sinde før har følt*. Og jeg vilde ikke være sand overfor min personlige Erfaring, hvis jeg ikke aflagde mit Vidnesbyrd om, at denne guddommelige Ånde tilfredsstiller Sjæls Naturs Behov lige så herligt, som en Juni Morgen tilfredsstiller Jorden. Og Morgenbrisen lader ikke Træerne fryde sig og udfolde sig i større Frihed under dens Indflydelse, end Guds Ånde lader ethvert Menneskes Indre udfolde sig frit i Overensstemmelse med dets Anlæg. Intet bevæger Sjæls centrale Hjul som Guds Ånde. Hele Mennesket bliver oplivet, hans Sanser bliver nye Sanser, hans Følelser nye Følelser; hans Forstand, hans Tilbøjeligheder, hans Fantasi, alt bliver nyfødt. Forvandlingen er større, end han selv ved af; han undrer sig over de Kræfter i ham selv, som denne Ånde åbner for og kalder frem. Han finder, at hans Natur er noget usigeligt; han er derfor sikker på, at Fremtiden må have ufattelige Overraskelser i Gemme. Og heri ligger det Bevis for Guds Tilværelse, som jeg anbefaler til mine Læsere, og for det menneskelige Evighedshåb. Lad Guds Ånde optænde en ny Forårstid i

Sjælen, kalde dens dybt begravede Spirer til Live og føre dem frem til Himlens Sommertid; da vil du have så klart et Bevis for Gud indeni dig, som du har det for Universet udenfor dig. Ja sandelig, din indre Oplevelse af Livet og det ubegrænsede Håb i Gud vil være dig nærmere og kraftigere end hele din ydre og overfladiske Oplevelse af Naturen og Verden."

Der er kun een Kraftkilde i Universet. Derfor, hvadsomhelst du så måtte være, Maler, Taler, Musiker, Skribent, religiøs Lærer eller hvad andet, vid da, at Kraftens Hemmelighed fanger og fastholder du kun ved at arbejde i Forbindelse med den uendelige Magt, for at den stadig kan arbejde og åbenbare sig gennem dig. Hvis du kommer til kort med dette, vil du komme til kort med alt. Hvis du kommer til kort med dette, vil dit Arbejde, af hvad Art det så er, blive af tredje eller fjerde Rang, måske en Gang imellem af anden, men ganske bestemt aldrig af første Rang. Det vil være absolut umuligt for dig nogen Sinde at blive en Mester.

Den Vurdering, du anlægger på dig selv, vil bestemme Virkekræften i dit Arbejde i enhver Retning. Sålænge som du kun lever i det fysiske og intellektuelle, sætter du dig selv Begrænsninger, der vil holde dig fast, sålænge du lever. Når du derimod kommer ind i Virkeliggørelsen af din Enhed med det uendelige Liv og den uendelige Magt, og oplader dig for dem, at de kan virke gennem dig, vil du finde, at du har betrådt en hel ny Fase af Livet, og at du vil få Del i en stadig voksende Kraft. Da bliver det sandt, at din Styrke skal være som ti Mænds styrke, fordi dit Hjerte er rent.

I Kraft af min Fødsels Ære
Vi evig er eet, O Gud;
Det kundgør de himmelske Kræfter
Til Jorderigs Grænser ud.

Min Sjæl sig udfolder som Rosen,
Tak være den Fødsel ny,
Og rundt om og over mig flyder
En duftende Røgelsesky.

Det jubler i inderste Indre
Med Glæde usigelig stor,
Som himmelske Røster istemte,
Et klart og guddommeligt Kor.

jeg kender Opstandelseskraften,
Som Kraft af en Gud i Svøb,
Jeg værnes af gyldne Mure
Og hæver mig højt fra Støv.”

FULDT OP AF ALLE TING - LYKKENS LOV

Dette er den uendelige Overflødheds Ånd, den Magt, som har udtrykt og vedvarende udtrykker alle Ting i materiel Form. Den, som lever i Virkeliggørelsen af sin Enhed med denne uendelige Magt, bliver en Magnet, der tiltrækker sig en stadig Tilførsel af alt, hvad han begærer.

Hvis nogen sætter Bo i Fattigdommens Tanke, vil han blive fattig, og Sandsynligheden er for, at han vil blive hængende i Fattigdommen. Hvis han derimod, hvordan så hans nærværende Kår er, stadig sætter Bo i Lykkens Tanke, sætter han Kræfter i Bevægelse, som før eller senere vil føre ham ind i lykkelige Kår. Tiltrækningens Lov virker uophørlig gennem Universet, og den ene store og aldrig omskiftende Kendsgerning i Forbindelse med den er, som vi har fundet, at Lige tiltrækker Lige. Hvis vi er et med denne uendelige Magt, denne Kilde til alle Ting, da vil vi, i Forhold til som vi lever i Virkeliggørelsen af denne Enhed, sætte en tilsvarende Kraft i os selv i Virksomhed, som vil tilføre os en Overflødhed af alt, hvad der er Ønskeligt for os at have. Ad denne Vej kommer vi i Besiddelse af en Kraft, hvorved vi til alle Tider kan virkeliggøre de Kår, som vi ønsker.

Som al Sandhed er til *nu* og kun venter på, at vi skal opfatte den, således er også alle Ting til Stede, som er nødvendige for vort nærværende Behov, og der ventes kun på Kraften i os til at tilegne os dem. Gud holder alle Ting i sine Hænder. Hans stadige Ord er: Mit Barn, kend mig på alle dine Veje; og i Forhold til som du gør dette og lever dette, da er alt mit også dit. ”Jehova-Jireh” - ”Herren vil se til.” ”Han giver alle Mennesker rigeligt og bebrejder ikke.” Han giver alle Mennesker rigeligt, som sætter sig i den rigtige Stilling til at modtage fra Ham. Han påtvinger ingen de gode Ting.

Den gamle og ret fremherskende Forestilling om Guds frygt og Fattigdom har absolut ingen Grundvold for sin Tilværelse, og jo før vi kommer bort fra den, des bedre. Den kom til Verden ad samme Vej som Askesen, da den Forestilling var fremherskende, at der nødvendigvis skulde være Krig mellem Kødets og Ånden. Den oprandt derfor hos dem, der havde et forvredent, ensidigt Livssyn. Sand Guds frygt er i en vis Forstand det samme som sand Visdom. For den, som er virkelig vis og bruger de Kræfter og Evner, hvormed han er

udrustet, åbner det store Univers altid sit Skatkammer. Tilførslen svarer altid til Efterspørgslen - når Efterspørgslen gøres rigtig og forstandig. Når nogen kommer ind i Virkeliggørelsen af disse højere Kræfter, hører Frygten for Mangel op med at tyrannisere ham.

Er du ude af Stilling? Lad Frygten for, at du ikke vil få nogen anden, få Hold i dig og *beherske* dig, da er der al Rimelighed for, at det vil tage lang Tid, inden du får en anden, eller den, du får, vil blive ret ynkelig. Hvordan så Omstændighederne er, må du virkelig gøre dig, at du har Kræfter og Evner i dig, som du kan sætte i Virksomhed og som vil sejre over hvilket som helst tilsyneladende eller forbigående Tab. Sæt disse Kræfter i Virksomhed, og du vil anbringe en Magnet, som vil drage en Stilling til dig, som kan være langt bedre end den, du har mistet, og den Tid kan snart komme, da du endogså vil være taknemmelig for, at du mistede den gamle.

Vær klar over, at den samme underlige Magt, Som skaber og styrer alle Ting i Universet, den samme uendelige Magt, som styrer Verdensklodernes endeløse Systemer i Rummet, virker også i og gennem dig. Send din Tanke ud - Tanken er en Kraft, og den rummer en lønlig Magt af ukendt Udstrækning, når den bruges rigtigt og ledes forstandigt - **send din Tanke ud, denne Tanke, at den riktige stilling eller det rigtige Arbejde vil komme til dig i rette Tid og på rette Måde, og at du vil erkende det, når det kommer.**

Hold fast ved denne Tanke; lad den aldrig svækkes; hold fast ved den og vand den uafbrudt med en fast Forventning. På denne Måde indrykker du dit Avertissement i en psykisk og en åndelig Avis, et Blad, hvis Cirkulation ikke er begrænset, et Blad, som baner sig Vej, ikke blot til Jordens yderste Grænser, men til selve Universets Grænser. Det er dertil et Avertissement, som, hvis du blot anbringer det rigtigt, vil være langt virksommere, end hvad Avertissement du kunde sætte i noget trykt Blad, ligegyldig hvad Krav det kunde gøre gældende på at være det største Avertissementsmiddel. I Forhold til som du kommer ind i denne Virkeliggørelse og lever i Harmoni med de højere Love og Kræfter, i samme Forhold vil du være i Stand til at gøre dette med Virkning.

Hvis du ønsker at løbe den Spalte i Avisen igennem, hvor Plads og Arbejde tilbydes, da gør det ikke på den sædvanlige Vis. *Sæt de højere Kræfter i Bevægelse og løft det Hele op i et højere Plan.* Når du tager Bladet frem for dig, da indtag denne Stilling i dit Sind: Hvis der her er et Avertissement, som det vilde være godt for mig at reflektere på, så vil jeg erkende det, så snart jeg kommer til det. Slå dette fast, tro det, forvent det. Hvis du gør dette i fuld Tro, vil du på en eller anden Måde kende Intuitionen, i det øjeblik, du kommer til det rette, og denne Intuition er hverken mer eller mindre end din egen Sjæl, der taler til dig. Og så snart den taler, så gør derefter.

Hvis du får Pladsen og den ikke ganske viser sig at svare til dit ønske, hvis du føler, at du er i Stand til at udfylde en bedre Plads, da indtag straks den Stilling i dit Sind, at denne Plads er et Trappetrin til en endnu bedre. Hold stadig fast ved denne Tanke, slå den fast, tro det, forvent det, og vær hele Tiden tro, *absolut tro* i den Plads, hvor du for Tiden befinder dig. Hvis du *ikke* er tro der, er der Sandsynlighed for, at den ikke vil blive et Trappetrin til noget bedre, men til noget ringere. Hvis du er tro, kan Tiden snart komme, da du vil være glad og taknemmelig, ja da du vil prise dig lykkelig over, at du mistede den gamle Plads.

Dette er Lykkens Lov: Når der synes at komme Modgang, tab så ikke Modet derfor, men gør det bedst mulige ud deraf og se altid fremad mod bedre Tider og lykkeligere Kår. At bevare dig selv i denne Sindsstilling er at sætte fine, stille, men uimodståelige Kræfter i Virksomhed, som før eller senere vil lade det træde frem i Virkelighedens materielle Form, som for øjeblikket kun er en Tankeforestilling. Men Tankeforestillinger, Idéer, har en lønlig Magt.

Idéerne er, når de plantes og passes rettelig, Sædekorn til Virkelighedens materielle Kår.

Giv aldrig et øjeblik bort til Beklagelser, men brug Tiden til at skue fremad og virkeliggøre de Kår, du ønsker dig; det andet er kun Tidsspilde. Forestil dig Held og Lykke. Se dig selv i gunstige Kår. Slå det fast, at du inden længe vil være i lykkelige Kår. Slå det fast, stille og roligt, men stærkt og tillidsfuldt. Tro det, tro det absolut. Forvent det - bliv stadig ved at vande det med Forventning. Således gør du dig selv til en Magnet, som tiltrækker de Ting, du ønsker. Vær ikke bange for at forestille dig og gøre dig selv sikker på disse Ting; thi derved udsender du et Ideal, som vil begynde at klæde sig i materiel Form. På den Måde drager du dig de fineste og mægtigste Kræfter i Universet til Nytte. Hvis du har et særligt ønske om noget, som du føler, det vilde være godt og rigtigt for dig at få, noget som vil udvide dit Liv eller forøge din Nytte for andre, så fasthold blot den Tanke, at der til rette Tid, på rette Måde og gennem de rette Redskaber, vil komme eller åbne sig for dig den Vej, ad hvilken du kan opnå, hvad du ønsker.

Jeg kender en ung Dame, som for kort Tid siden meget stærkt ønskede sig nogle Penge. Hun ønskede dem i et godt øjemed; og hun så ingen Grund til, at hun ikke skulde få dem. Hun er blandt dem, der er kommen til Forståelse af de indre Kræfters Magt. Hun indtog og fastholdt den nys beskrevne Sindsstilling. Om Morgenen gik hun ind i Stilheden nogle få øjeblikke. På den Måde bragte hun sig i en mere fuldstændig Harmoni med de højere Magter. Før Dagen endte, kom en Herre på Visit, et Medlem af en Familie, som hun var bekendt med. Han spurgte hende, om hun vilde udføre et Arbejde for denne Familie, som de ønskede besørget. Hun blev lidt overrasket over, at de bad hende om at udføre dette særlige Slags Arbejde; men hun sagde til sig selv: ”Her er der et Kald; jeg vil besvare det og se, hvad det leder til”. Hun påtog sig Arbejdet. *Hun besørgede det godt.* Da hun var færdig, blev der lagt et langt større Pengebeløb i hendes Hånd, end hun havde ventet. Hun følte, at det var for stort et Beløb for det Arbejde, hun havde gjort. Hun protesterede. De svarede:

”Nej, De har gjort os en Tjeneste, som er mere værdifuld end det Pengebeløb, vi tilbyder Dem”. Den således modtagne Sum var mer end tilstrækkelig for den Gerning, hun selv ønskede at udføre.

Dette er kun et af mange Eksempler på den vise og virksomme Brug af de højere Magter. Det giver os også en Lære: Fold ikke dine Hænder i Forventning om at se Tingene falde ned i dit Skød, men sæt de højere Kræfter i Virksomhed og grib fat i det første, som tilbyder sig. Gør hvad dine Hænder finder at gøre, og *gør det godt.* Hvis dette Arbejde ikke er dig helt tilfredsstillende, så bestyrk dig i, tro og forvent, at det er et Middel, som vil lede dig til noget bedre. ”Grundvolden for at tiltrække dig det bedste af alt det, Verden kan give, er først at omgive dig med, tilegne dig og leve i disse Ting i dit Indre, eller hvad der falskelig er kaldt i din Indbildning. Alle såkaldte Indbildninger er Virkeligheder og Kræfter af et usynligt Element. Bo i dit Indre i et Palads, og lidt efter lidt vil paladsagtige Omgivelser sænke sig ned til dig. Men at bo således er *ikke* at klynke og længes og sukke. Det er, når du er dybt nede i Verden, da at se dig selv roligt og stadigt oppe. Det er, når du er nødt til at spise af en Tintallerken, da at betragte denne Tintallerken som det eneste, sikre Trin til en af Sølv. Det er *ikke* at misunde og skumle ad andre Folk, som har Sølv tallerkener. En sådan Skumlen er lige så meget Kapital, der tages ud af den indre Krafts Bank-beløb.”

En Ven, som kender Magten af de indre Kræfter og hvis Liv ledes i alle Enkeltheder af dem, har givet en Vejledning af følgende Form: Når du er i Bjørnens Arme, så se den i øjnene, selv om den favner dig, og le; men hold hele Tiden øje med øksen. Hvis Bjørnens Arbejde får Lov til at fange hele din Opmærksomhed, kan øksen komme dig helt af Syne. Med andre Ord:

hvis du giver efter for Modgangen, er der Sandsynlighed for, at den vil blive din Herre; men hvis du erkender Kraften i dig til at herske over Forholdene, vil Modgangen give efter

for dig og vil forandres til Medgang. Hvis du, når Modgangen kommer, erkender den stille og roligt og bruger Tiden til at sætte de mægtige Kræfter indeni dig i Virksomhed, i Stedet for at hengive dig til Klager, Frygt og bange Anelser, vil den snart tage Afsked.

Tro, absolut ubetingets Tro, er den eneste Lov for virkeligt Held. Når vi erkender det som en Kendsgerning, at et Menneske bærer sit Held eller sit Vanheld hos sig selv, og at det ikke afhænger af ydre Betingelser, vil vi komme i Besiddelse af Kræfter, der hurtigt vil forandre de ydre Betingelser til Midler til at skabe Held og Lykke. Når vi kommer ind i denne højere Virkeliggørelse og bringer vort Liv i fuldstændig Harmoni med de højere Love, da vil vi blive i Stand til således at samle og styre de vakte indre Kræfter, at de vil gå ud og vende tilbage Igen, ladede med det, som de blev sendt ud efter. Vi vil da være store nok til at tiltrække Lykken, og den vil ikke altid være ligesom et lille Stykke foran os. Da kan vi befæste et Centrum i os selv så stærkt, at vi ikke behøver at løbe hid og did for dit og dat, men rolig kan blive hjemme og drage de Vilkår til os, som vi ønsker.. Hvis vi stærkt befæster og opretholder dette Centrum, vil Tingene stadig synes at komme vor Vej.

Flertallet af vor moderne Verdens Mennesker ser efter Ting, som er praktiske og kan udnyttes i det daglige Liv. Jo omhyggeligere vi undersøger de Love, der ligger til Grund for de store Sandheder, som vi her betragter, des mere vil vi finde, at de ikke blot er i fremragende Grad praktiske, men i en vis Forstand og i den dybeste og sandeste Forstand de eneste praktiske Ting.

Der er Folk, som stadig roser sig af at være overordentlig ”praktiske”; men mangan Gang er det dem, der ikke af sig selv tænker noget derover, som er de mest praktiske Folk, Verden kender. Og omvendt, de som taler med stor Selv-følelse om deres egen Praktiskhed, er ofte de mindst praktiske. Eller også er de måske praktiske i enkelte Forhold, men hvad Livet i sin Helhed angår er de tåbelig upraktiske.

Hvad Fordel er det f. Eks. for et Menneske, om han også har vundet den hele Verden, når han i Virkeligheden endnu aldrig har stiftet Bekendtskab med sin egen Sjæl? Der er en Mængde Mennesker rundt omkring os, som fuldstændig mangler det virkelige Liv, Mennesker, som ikke en Gang har lært det sande Livs A B C. Slaver er de, usle Slaver af deres timelige, materielle Liggendefæ. Mennesker, som mener de ejer deres Rigdomme, og så er det tværtimod Rigdommene, som helt og holdent ejer dem. Mennesker, hvis Liv er forholdsvis ufrugtbart for dem, som er omkring dem, og for Verden i det store. Mennesker, som, når de ikke længere kan holde fast på Legemet - det Redskab, hvorigennem de har stået i Forhold til den materielle Verden - vil gå ud af Verden som i Sandhed fattige, ynkelig fattige Væsener. Ude af Stand til at tage blot det mindste Gran af deres Gods med sig, vil de træde nøgne og elendige ind i den anden Livsform.

Gode Gerninger, Karakterens Udvikling, Virkeliggørelsen af Sjælens Kræfter, det indre Livs virkelige Rigdomme og dets Udfoldelse -alle sådanne Ting, som bliver vore virkelige og evige Ejendomme, har ikke fået nogen Plads i deres Liv, og derfor er de fattige på Livets virkelige Indhold. Ja, mange Gange mer end fattige. Vi må ikke forestille os, at de én Gang formede Vaner lettere skulde kunne afbrydes i den næste Livsform end i denne. Hvis nogen frivillig opelsker en vis Lidenskab her, må vi ikke forestille os, at alle Forhold bliver fuldkomne, blot man slipper Legemet. Alt er Lov, alt er Årsag og Virkning. Som vi sår, således vil vi også høste, ikke blot i dette Liv, men i alle kommende Liv.

Den, som er trælbanden af et altopslugende Begær efter materielle Besiddelser her, vil vedblive at være trælbanden, også når han ikke længere kan fastholde sit Legeme. Og da vil han oven i Købet ikke en Gang have Midlerne til at tilfredsstille sine Begæringer. Behersket af denne Vane vil han, for en Tid i det mindste, være ude af Stand til at rette sine

Tilbøjeligheder mod andre Ting, og Begæret vil pine ham dobbelt, idet han savner Midlerne til at tilfredsstille det. Måske denne Pine vil blive forhøjet ved at se de Rigdomme, som han mente var hans, nu blive spredte og forødt af ødelande. Han testamenterer sin Ejendom, som vi kalder det, til andre; men han har intet at sige med Hensyn til Brugen deraf.

Hvor latterligt er det da, om vi tænker, at materielle Besiddelser *er vore*. Hvor tåbeligt f. Eks. om nogle indhegner nogle Tønder Land af Guds Jord og siger, at de er *hans*. Intet er vort, som vi ikke kan beholde. De Ting, som kommer i vore Hænder, kommer der ikke, for at vi skal tage dem i Besiddelse, som vi siger, end sige, for at blive ophobede. De kommer i vore Hænder for at blive brugt og viselig brugt. Vi er kun Husholdere, og som Husholdere skal vi aflægge Regnskab for, hvorledes vi bruger, hvadsomhelst der bliver os betroet. Den store Gengældelsens Lov, som strækker sig gennem alt Liv, er forunderlig nøjagtig i sin Virken, selv om vi ikke altid helt kan fatte den, eller en Gang erkende den, når den virker i Forbindelse med os selv.

Den, der er kommen ind i Virkeliggørelsen af det højere Liv, vil ikke mere have noget Begær efter at ophobe uhyre Rigdomme, så lidt som efter nogen anden Yderlighed. I Forhold til som han kommer ind i Erkendelsen af den Kendsgerning, at han er rig indvortes, bliver den ydre Rigdom mindre magtpåliggende efter hans Vurdering. Når han kommer ind i Virkeliggørelsen af den Kendsgerning, at der er en Kilde indeni ham, hvorfra han kan lade en Kraft udgå, som til enhver Tid vil tilkalde og give ham i Hænde en tilstrækkelig Forsyning for alt hans Behov, besværer han sig ikke længere med store, materielle Rigdomme, som kræver stadig Omsorg og Opmærksomhed og således tager Tiden og Tanken fra Livets virkelige Ting. Med andre Ord: han finder først *Riget*” og han er allerede klar over, at når han har fundet det, følger alle andre Ting efter i fuldt Mål.

Det er lige så vanskeligt for en rig Mand at komme ind i Himmeriges Rige, sagde Mesteren han, som intet havde, og dog havde alt - som for en Kamel at komme gennem et Nåleøje. Med andre Ord, hvis en Mand giver al sin Tid til at samle og ophobe ydre, materielle Besiddelser, langt ud over hvad han på nogen Måde kan bruge, hvad Tid har han da til at finde hint underfulde Rige, som, når det er fundet, bringer alt andet med sig? Hvilket er det bedste: at have Dollars i Millionvis, og den Byrde at passe på dem - thi det ene indbefatter altid det andet - eller at komme ind i Kundskaben om sådanne Love og Kræfter, at ethvert Behov vil blive afhjulpet i god Tid, at vide, at intet godt skal blive os nægtet, at vide, at vi har det i vor Magt at få Forsyningen til altid at svare til Efterspørgslen?

Den, der betræder denne højere Kundskabs Rige, ønsker aldrig at påføre sig den Art af Sindssyge, som har så fast et Tag i mange Mennesker i Verden nu til Dags. Han skyr det, som han vilde sky en grim, legemlig Sygdom. Når vi kommer ind i Virkeliggørelsen af de højere Kræfter, vil vi kunne henvende mere Opmærksomhed på det virkelige Liv, i Stedet for at være så optaget af at opdygne Rigdomme, som hindrer Livet i Stedet for at hjælpe det. Det er Middelvejen, der bringer den sande Løsning her, som i alle Livets Faser.

Rigdom ud over et vist Beløb kan ikke bruges, og når den ikke kan bruges, bliver den en Hindring snarere end en Hjælp, en Forbandelse snarere end en Velsignelse. Rundt omkring os findes der Mennesker med et afstumpet og forkrøblet

Liv, som kunde eje et rigt og smukt Liv, fyldt med varig Glæde, om de blot vilde begynde at bruge det viseligen, som de har anvendt den største Del af deres Liv på at samle.

Den Mand, der samler gennem hele sit Liv, og som så måske, når han går bort, endog efterlader alt til ”velgørende øjemed”, fattes meget i det ideale Liv. Det er kun en stakkels Undskyldning for det Liv, som manglede. Det er ikke særlig rosværdigt af mig at give et Par gamle, udslidte Sko, som jeg aldrig mere vil bruge, til den, der trænger til Sko. Men det er rosværdigt, hvis ellers det skal kaldes rosværdigt at gøre noget, som er vor Pligt, at give et Par gode, stærke Sko til den Mand, der virkelig går uden Sko i den hårde Midvinter, den

Mand, der gør sig al Flid for at tjene sit ærlige Brød og sørge for sin Families Fornødenheder. Og når jeg, ved at give Skoene, også giver mig selv, får han en dobbelt Gave og jeg en dobbelt Velsignelse.

Der er ingen visere Brug, som de, der har store Rigdomme, kan gøre af dem, end viselig at omsætte dem i Liv og Karakter *Dag for Dag mens de lever*. På denne Måde vil deres Liv stadig blive beriget og styrket. Den Tid vil komme, da det vil blive betragtet som en Skam for en Mand at dø og efterlade sig store Rigdomme.

Mangen en, som bor i sit Palads, er *i det virkelige Liv* fattigere end mangen en, der ikke en Gang har et Skur over Hovedet. En Mand kan eje og bebo et Palads, og Paladset kan dog være *et Fattighus* for ham.

Møl og Rust er Naturens vise Forholdsregler - Guds Metoder - til at opløse og sprede det, som er hobet op og følgelig unddraget Brugen, for at det igen kan blive rede til Brug i nye Former. Der er også en stor Lov, som stadig er i Arbejde, hvis Virkning er at kue og dræbe Evnen til at være virkelig glad, såvelsom alle de højere Evner, hos den, der puger sammen.

Masser af Mennesker forholder sig selv uafbrudt de højere og bedre Ting, fordi de stadig klynger sig til de gamle. Hvis de vilde bruge de gamle Ting og lade dem gå videre, vilde der gøres Plads for de nyere Ting, så de kunde komme. At samle til Bunke bringer altid Tab i en eller anden Skikkelse. At bruge, og bruge viselig, bringer stadig ny Vinding.

Hvis Træet lige så uvidende og gerrigt vilde holde fast på dette Års Blade, når de havde tjent deres Hensigt, hvad vilde der da blive af det fulde og skønne nye Liv i Forårets Løvspring? Langsom Tilbagegang og Død tilsidst vilde blive Resultatet. Hvis Træet allerede er dødt, kan det måske være godt nok at holde fast ved de gamle Blade, da der jo ingen nye vil komme. Men så længe som Livet er virksomt i Træet, er *det nødvendigt*, at det klarer de gamle Blade fra sig, at der kan blive Plads for de nye.

Overflod er Universets Lov, en rigelig Forsyning for ethvert Behov, hvis blot intet stilles i Vejen for dens Komme. Det naturlige og normale Liv for os er dette: at have en sådan Fylde af Liv og Kraft, ved at leve i en stadig Virkeliggørelse af vor Enhed med det uendelige Liv og dets Kraft, så vi finder os i stadig Besiddelse af en overflødig Forsyning af alle fornødne Ting.

Altså, ikke ved at hobe op men ved viselig at bruge og skille os af med Tingene, som de kommer, vil en stadig frisk Forsyning tilfalde os, en Forsyning, der svarer langt bedre til vort nærværende Behov, end den gamle på nogen Måde kunde. På denne Måde kommer vi ikke blot selv i Besiddelse af det uendelige Godes rigeste Skatte, men vi bliver også åbne Kanaler, gennem hvilke dé kan tilstrømme andre.

HVORDAN MENNESKER ER BLEVEN PROFETER, SEERE, VISE OG FRELSERE

Jeg har i det foregående ærligt og redeligt forsøgt at fremstille disse levende Sandheder og har talt om enhver Ting på Grundlag af vor egen Fornuft og Indsigt. Det har været min Agt ikke at grunde noget på andres Lære, om end det samme kan være fremholdt af de Inspirerede. Lad os nu forsøge et øjeblik at betragte disse samme store Sandheder i Lyset af de Tanker og Lærdomme, som er fremholdt af Verdens store Tænkere og inspirerede Lærere.

Den væsentligste Sum af de i disse Blade fremholdte Tanker er, som det vil erindres, at den store, centrale Sag i Menneskelivet er at komme ind i en bevidst, levende Virkeliggørelse af vor Enhed med det uendelige Liv, og fuldtud at oplade os for dets guddommelige Indflyden. ”Jeg og Faderen, vi er et”, sagde Mesteren. Heraf ser vi, hvorledes han erkendte sin Enhed med Faderens Liv. Atter sagde han: ”De Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bor i mig, Han gør Gerningerne.” Deraf ser vi, hvor klart han erkendte, at han intet kunde gøre af sig selv, kun altsom han arbejdede i Forbindelse med Faderen. Endvidere: ”min Fader arbejder, og jeg arbejder.”

Med andre Ord: min Fader sender Kraften, og jeg oplader mig for den og arbejder i Forbindelse med den.

Ligeledes sagde han: ”Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, så skal alle disse Ting tillægges eder.” Og han lod det ikke stå hen i det dunkle, hvad han rigtig mente hermed; thi atter sagde han: ”Sig ikke: se her eller se der; ved I ikke, at Himmeriges Rige er indeni eder?” Efter hans Lære var Guds Rige og Himmeriges Rige et og det samme. Hvis det da er hans Lære, at Himmeriges Rige er indeni os, ser vi da ikke klart, at hans Formaning, for at udtrykke den med andre Ord, er hverken mer eller mindre end dette: Kom ind i en bevidst Virkeliggørelse af eders Enhed med Faderens Liv.

Altsom I virkeliggøre denne Enhed, vil I finde Riget; og når I finder det, vil alle andre Ting følge efter.

Fortællingen om den fortabte Søn er også en skøn Illustration af denne Mesterens store Lære. Efterat den fortabte Søn har bortødslet alt, idet han har flakket om i alle de fysiske Sansers Regioner for at jage efter Lykke og Glæde, og har fundet, at dette ikke bragte Tilfredsstillelse, men kun førte ham ned på Trin med Dyrene, kom han til sig selv og sagde: Jeg vil stå op og gå til min Fader.

Med andre Ord: efter al denne Omflakken talte tilsidst hans egen Sjæl til ham og sagde: Du er ikke et blot Dyr. Du er din Faders Barn. Stå op og gå til din Fader, som holder alt i sin Hånd. - Ligeledes sagde Mesteren: ”En er eders Fader, som er i Himlen.” Her anerkender han den Virkelighed, at det virkelige Liv kommer direkte fra Guds Liv. Vore Fædre og Mødre er Redskaber til at give os Legemerne, Husene, hvori vi bor; men det virkelige Liv kommer fra den uendelige Livets Kilde, Gud, som er vor Fader.

En Dag blev der bragt Hilsen til Mesteren, at hans Moder og hans Brødre var udenfor og ønskede at tale med ham. ”Hvem er min Moder og hvem er mine Brødre?” sagde han. ”Den, som gør min Faders Vilje, som er i Himlen, denne er min Broder og min Søster og Moder.”

Mange Mennesker er stærkt trælbounde af hvad vi kalder Slægtskabets Bånd. Det er imidlertid godt for os at erindre, at vore sande Slægtninge er ikke nødvendigvis dem, der er forbundet med os ved Blodets Bånd. Vore sandeste Slægtninge er dem, som står os nærmest i Sind, Sjæl og Ånd. Vore nærmeste Slægtninge kan være nogle, som lever på den modsatte Side af Kloden - Mennesker, som vi endnu aldrig har set, men til hvilke vi en Gang vil blive

draget, enten i denne Livsform eller i en anden, gennem den altid virkende og aldrig svigtende Tiltrækningens Lov.

Når Mesteren gav den Formaning: ”Kald ingen eders Fader på Jorden, thi En er eders Fader, som er i Himlen”, gav han os her Grundlaget for den store Ide: Guds Faderlighed. Og hvis Gud ligelig er alles Fader, da har vi her Grundlaget for Menneskenes Broderskab. Men der er en Ide, som i en vis Forstand er endnu højere end denne, nemlig Menneskets Enhed med Gud, og derfor også den hele Menneskeslægts Enhed. Når vi virkeliggør os denne Kendsgerning, da ser vi klart, hvorledes vi, altsom vi kommer ind i Virkeligførelsen af vor Enhed med det uendelige Liv og således hæver os Skridt for Skridt op mod Gud, hjælper med til at løfte hele Menneskeslægten op til denne Virkeligførelse og sætter dem i Stand til for deres Del at tage et Skridt opad mod Gud.

Mesteren fremhævede ligeledes vort sande Forhold til det uendelige Liv, da han sagde: ”Uden I bliver som små Børn, kommer I ikke ind i Himmeriges Rige”. Da han sagde: ”Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Ord, der udgår af Guds Mund”, gav han Ord til en Sandhed, som er af langt større Vigtighed, end vi endnu fuldtud har begyndt at fatte. Her lærte han nemlig, at selv det fysiske Liv ikke kan underholdes af materiel Føde alene, men at vor Forbindelse med denne uendelige Kilde endogså til en vis Grad bestemmer Tilstanden af den legemlige Struktur og Virksomhed. Salige er de rene af Hjertet; thi de skal se Gud. Med andre Ord: salige er de, som i hele Universet kun erkender Gud; thi af sådanne skal Gud blive set.

Den store Hinduiske Vise, Manu, sagde: ”Den, som i sin egen Sjæl opfatter den højeste Sjæl i alle Væsener og erhverver sig Ligesindethed overfor dem alle, han når den højeste Velsignelse”. Det var Atanasius, som sagde: ”Også vi kan blive Guder, vandrende om i Kødet”. Den samme store Sandhed, som vi drøfter, går gennem Gautamas Liv og Lære, han som blev Buddha. ”Folk er i Trældom”, sagde han, ”fordi de endnu ikke har fjernet Forestillingen om ”Jeg’et”. At bortfjerne enhver Følelse af Særskilthed og anerkende Selvets Enhed med det Uendelige, er den Ånd, som ånder gennem hele hans Lære. Også gennem alle Middelalderens Mystikers Liv strakte sig denne store Sandhed:

Enheden med Gud.

Når vi nu nærmer os mere til vor egen Tid, møder vi den højt oplyste Seer Emanuel Swedenborg, der fremhævede de store Love i Sammenhæng med hvad han kaldte den guddommelige Influx, og viste hvorledes vi kan åbne os fuldere for dens Virkninger. Den store centrale Virkelighed i ”Vennernes” Religion og Gudsdyrkelse er det indre Lys - Gud i Menneskets Sjæl, talende direkte, altsom Sjælen oplader sig for Ham. Den inspirerede Seer, som, da han var hos os, levede i Concord, erkendte den samme store Sandhed, da han sagde: *Vi er alle Småbugter af Livets store Hav*. Og det var ved at oplade sig så fuldtud for dets Indflyden, at han blev den inspirerede.

Gennem hele Verdens Historie finder vi, at de Mænd og Kvinder, som har trængt ind i den sande Visdoms og Magts, og derfor også den sande Freds og Glædes, Rige, har levet i Harmoni med denne højere Magt. David var stærk og mægtig, og hans Sjæl brød ud i Lovprisning og Tilbedelse i samme Grad som han lyttede til Guds Røst og levede i Overensstemmelse med sine højere Tilskyndelser. Nårsomhelst han svigtede her, hører vi hans Sjæl jamre sig i Angst og Klage. Det samme gælder enhver Nation eller ethvert Folk. Når Israeliterne bøjede sig for Gud og fulgte hans Ledelse, gik de frem og var tilfredse og mægtige, og intet kunde stå for dem. Men når de stolede på deres egen Styrke alene og undlod at erkende Gud som deres Styrkes Kilde, finder vi dem besejrede, i Trældom og Fortvivlelse.

En stor, uforanderlig Lov ligger bagved denne sandhed: Salige er de, som hører Guds Ord for at gøre derefter. Da følger alt. Vi er vise, i Forhold til som vi lever i Overensstemmelse

med det højere Lys.

Alle Profeter, Seere, Vise og Frelser i Verdens Historie er bleven, hvad de er bleven, og har som Følge heraf haft de Kræfter, de har haft, gennem en ganske naturlig Proces. De erkendte alle og kom alle ind i bevidst Virkeliggørelse af deres Enhed med det uendelige Liv. Gud anser ikke Personer. Han skaber Mennesker. Men her og der er der en, som erkender sit sande Væsen, sit Livs Enhed med den Kilde, hvorfra det er kommen. Han lever i Virkeliggørelsen af denne Enhed, og til Gengæld bliver han en Profet, en Seer, en Vismand eller en Frelser. Gud anser heller ikke Racer eller Folkeslag. Han har intet udvalgt Folk; men her og der er der en Race eller et Folk, som bøjer sig for Gud og derfor lever et udvalgt Folks Liv.

Der har ikke været en særlig Tidsalder eller et særligt Sted for Mirakler, fremfor nogen anden Tid eller noget andet Sted. Hvad vi kalder Mirakler, har været rigelig til Stede alle Vegne og til alle Tider, hvor der er beredt dem Betingelserne. De sker i vor Tid så godt som nogen Sinde, når de Love, som styrer dem, bliver iagttagne. Der fortælles os, at de var mægtige Mænd, mægtige Mænd, som vandrede med Gud; og i Ordene ”som vandrede med Gud” ligger Hemmeligheden ved Ordene ”mægtige Mænd”. Det er Årsag og Virkning.

Herren begunstiger aldrig noget Menneske, men det lykkes for Mennesket, fordi han anerkender Herren og lever i Overensstemmelse med de højere Love. Salomon fik Lov til at vælge, hvad han vilde; hans bedre Skøn kom til at råde, og han valgte Visdom. Men da han valgte Visdom, fandt han, at det indbefattede alt andet. Der fortælles os, at Gud forhærdede Faraos Hjerter. Jeg tror det ikke. Gud forhærder aldrig nogens Hjerter. Farao forhærdede sit eget Hjerter, og Gud fik Skyld derfor. Men da Farao forhærdede sit Hjerter og var ulydig mod Guds Stemme, kom Plagerne. Atter Årsag og Virkning. Havde han derimod lyttet med andre Ord, havde han åbnet sig for og adlydt Guds Stemme, vilde Plagerne ikke være komne.

Vi kan være vore egne bedste Venner, eller vi kan være vore egne værste Fjender. I samme Grad som vi bliver Venner af det højeste og bedste indeni os selv, bliver vi Venner af alle. Og i samme Grad som vi bliver Fjender af det højeste og bedste indeni os selv, bliver vi Fjender af alle. I Forhold til som vi oplader os selv for de højere Magter og lader dem åbenbare sig gennem os, da bliver vi, ved selve de Inspirationer vi fører med os, i en vis Forstand vore Medmenneskers Frelser, og på denne Måde er vi alle, eller kan vi alle blive, hinandens Frelser. På denne Måde kan du virkelig blive en af Verdens Forløser.

GRUNDPRINCIPET I ALLE RELIGIONER - DEN UNIVERSELLE RELIGION

Den store Sandhed, vi betragter, er det Grund-princip, som går gennem alle Religioner. Vi finder det i hver eneste. Hvad det angår, stemmer alle overens. Det er desuden en stor Sandhed, om hvilken alle Folk kan enes, hvad enten de hører til samme eller til forskellige Religioner. Folk kives altid om Småting, om deres personlige Syn på mindre, ubetydelige Ting. De enes altid overfor de store, fundamentale Sandheder, hvis Tråde gennemløber alt. Stridigheder hænger sammen med det lavere Selv, Overensstemmelserne med det højere Selv.

Et Sted kan have sine Partier, der kives og kævle indbyrdes; men lad en stor Ulykke komme over Landet, Oversvømmelse, Hunger, Pest - og disse små personlige Uoverensstemmelser glemmes fuldstændig, og alle arbejder Skulder mod Skulder i den ene, store Sag. Det foranderlige Selv, der er under Udvikling, fremkalder Stridighederne; det blivende Sjæleselv forener alle i Kærlighedens og Tjenestens højeste Bestræbelser.

Patriotisme er noget skønt; det er godt, at jeg elsker mit eget Land. Men hvorfor skulde jeg elske mit eget Land mer end andres? Hvis jeg elsker mit eget og hader andres, viser jeg min Begrænsning, og min Patriotisme vil ikke en Gang stå Prøve overfor mit eget Land. Hvis jeg elsker mit eget Land og på samme Måde elsker alle andre Lande, viser jeg min Naturs Rummelighed, og en Patriotisme af den Slags er ædel og altid til at stole på.

Det Syn på Gud, som vi er bleven enige om, at Han er Allivets og Almagtens Ånd, som er bagved alt, at Han virker i og gennem alt, at Han er Livet i alt, er noget, om hvilket alle Mennesker og alle Religioner kan enes. Med dette Syn kan der ikke blive Vantro og Ateister.

Der har været Vantro og Ateister overfor mange Gudsbegreber - og Gud ske Lov for det! Ja, selv fromme og alvorlige Folk iblandt os har tilskrevet Gud sådanne Ting, som ingen respektabel Mand eller Kvinde vilde lade sidde på sig selv. Det Synspunkt, vi anlægger, vil derimod tilfredsstille dem, der ikke kan få i deres Hovede, at Gud kan være vred, ond og hævn syg overfor sine Børn. Hvor Mænd og Kvinder lægger sådanne Egenskaber for Dagen, nedsætter det dem i vor Agtelse, og dog tillægger vi Gud dem.

Den alvorlige, oprigtige Kætter er en af den sande Religions bedste Venner. Kætteerne hører til Guds største Tjenere. Kristus var en af de største Kættere, Verden har kendt. Han lod sig ikke binde af nogen fastslået eller ortodoks Lære eller Tro. Kristus er i udmærket Grad den universelle Type. Johannes Døber er den personlige Type. Han klædte sig på en særlig Måde, spiste en særlig Slags Føde, tilhørte en særlig Orden, levede og lærte i en særlig Egn; og han erkendte selv den Kendsgerning, at han måtte aftage, medens Kristus måtte vokse. Kristus derimod satte sig selv absolut ingen Grænser. Han lod sig ikke binde af noget. Han var ubetinget universel og lærte derfor ikke blot for sin egen Samtid, men for alle Tider.

Den mægtige Sandhed, som vi er blevet enige om at erkende som den store, centrale Virkelighed i Menneskelivet, er den gyldne Tråd, som gennemløber alle Religioner. Når vi gør det til den fremragende Virkelighed i vort Liv, vil vi finde, at mindre Forskelligheder, snævre Fordomme, og alle disse latterlige Tåbeligheder vil falde bort i Kraft af deres Ubetydelighed, så at en Jøde kan tilbede i en katolsk Katedral, en Katolik i en jødisk Synagoge, en Buddhist i en kristen Kirke og en Kristen i et buddhistisk Tempel. Eller alle kan tilbede ved deres egen Arne, eller ude på Marken, eller under Varetagelsen af det daglige Livs Sysler. Til den sande Tilbedelse behøves kun Gud og Menneskesjælen. Den afhænger ikke af Tider eller Steder eller Lejligheder. Overalt og til enhver Tid kan Gud og Mennesket mødes i Tornebusken.

Dette er det store, fundamentale Princip i den universelle Religion, hvorom alle kan

samstemme. Dette er den store Virkelighed, som er blivende. Der er mange Ting, om hvilke ikke alle kan stemme. Der er de Ting, som er personlige og uvæsenlige, og derfor falder de efter Hånden bort, som Tiden går. Den, der ikke kan gribe denne store Sandhed, en Kristen f.Eks., spørger:

”Men var ikke Kristus inspireret ?”

Jo, men han var ikke den eneste inspirerede.

En Kristen spørger: ”Men er ikke vor kristne Bibel inspireret ?”

Jo, men der er andre inspirerede Skrifter.

En Brahmin eller Buddhist spørger: ”Er ikke Vedaerne inspirerede ?”

Jo, men der er andre inspirerede hellige Bøger. Eders Vildfarelse er ikke at tro, at eders særlige Skrifter er inspirerede; men eders Vildfarelse er - og I viser eders tåbelig latterlige Begrænsning derved - at I er ude af Stand til at se, at andre Skrifter også er inspirerede.

De hellige Bøger, de inspirerede Skrifter, kommer alle fra samme Kilde - fra Gud, Gud som taler gennem de Sjæle, der oplader sig for Ham, så Han kan tale gennem dem. Nogle kan være mere inspirerede end andre. Det afhænger ganske af den Grad, hvori den ene eller den anden oplader sig for den guddommelige Stemme. Således siger også en af de inspirerede Forfattere i de hebraiske Skrifter: Visdommen er Guds Magts Ånde og *gennem alle Tider* går den ind i hellige Sjæle og gør dem til Guds Venner og Profeter.

Lad os ikke være blandt deres Tal, der er så forkrøblede, indskrænkede og bigotte, at de tror, at den uendelige Gud kun har åbenbaret sig for en lille Håndfuld af sine Børn, på en lille Del af Jordkloden og i en særlig Tidsperiode. Det er ikke efter det Mønster, at Gud arbejder. ”I Sandhed, jeg forstår, at Gud anser ikke Personer, men i ethvert Folk er den, der ærer Ham og øver Retfærdighed, behagelig for Ham”, siger den kristne Bibel.

Når vi bliver fuldtud klar over denne Sandhed, vil vi se, at det kun gør liden Forskel, hvilken særlig Form for Religion man holder sig til, men det gør en frygtelig Forskel, hvor tro vi er mod dennes *levende* Principer. I samme Grad som vi elsker Selvet mindre og Sandheden mere, vil vi bryde os mindre om at omvende Mennesker til vor egen, særlige Tænkemåde, men de mere vil vi ønske at hjælpe dem til at komme ind i den fulde Virkeliggørelse af Sandheden gennem de Kanaler, som passer bedst for dem. Vor Mesters Lære, siger Kineseren, bestod blot i Hjertets Oprigtighed. Vi vil finde, alt som vi søger efter, at dette er hver eneste Mesters Lære, som overhovedet er Mesternavnet værdig.

De store, fundamentale Principer er de samme i alle Religioner. De afviger kun fra hverandre i mindre Enkeltheder, eftersom de forskellige Folk har udfoldet dem i forskellig Grad. Jeg får somme Tider det Spørgsmål: ”Hvad Religion hører du til ?” Hvad Religion? Kære du, der er kun een Religion - den levende Guds Religion. Der er naturligvis forskellige Trosbekendelser af den samme Religion, som opstår af de forskellige Folks forskellige Fortolkninger; men de er alle af mindre Vigtighed. Jo mere udviklet Sjælen er, des mindre vigtige bliver disse mindre Uoverensstemmelser. Der er naturligvis også såkaldte forskellige Religioner. Alligevel er der i Virkeligheden kun een Religion.

Såsnart vi taber denne store Kendsgerning af Sigte, fjerner vi os fra den sande Religions virkelige, levende Ånd og lader os begrænse og binde af Formen. I Forhold til som vi gør dette, bygger vi Gærder omkring os, som holder andre borte fra os og hindrer os i at komme ind i Virkeliggørelsen af den universelle Sandhed; der er intet, som fortjener Navn af Sandhed, når det ikke er universelt.

Der er kun een Religion. ”Hvilken Vej jeg end vælger, så munder den ud i Kongevejen, som fører til dig”, siger den inspirerede Forfatter i de persiske Skrifter. ”Bredt er det Tæppe, Gud har spredt, og skønne de Farver, Han har givet det”. ”Det rene Menneske har Ærbødighed for enhver Form af Tro,” siger Buddhisten. ”Min Lære gør ingen Forskel mellem høj og lav, rig og fattig; som Himlen har den Plads til alle, og som Vandet renser den

alle ligelig.” ”Det rummelige Sind ser Sandheden i de forskellige Religioner, det snævre Sind ser kun Forskellene,” siger Kineseren. Hinduen har sagt: ”Den snæversindede spørger: er den Mand en Fremmed eller er han af vor Stamme? Men for den, i hvem Kærligheden bor, er hele Verden kun een Familie.” ”Alterblomsterne er af mange Slags, men al Gudsdyrkelse er een”. ”Himlen er et Palads med mange Døre, og enhver kan gå ind ad sin egen Vej”. ”Er vi ikke alle Børn af een Fader ?” siger den Kristne. ”Gud har gjort alle Folkeslag af eet Blod til at bo på Jordens Kreds”. Det var en Seer fra den senere Tid, som sagde: ”Det, som var nyttigt for Menneskesjælen, åbenbarede Faderen for de Gamle; det, som er nyttigt for Menneskesjælen nu til Dags, åbenbarer Han nu.”

Det var Tennyson, som sagde: ”Jeg drømte, at jeg lagde Sten på Sten til et helligt Tempel; det var hverken en Pagode, en Moské eller en Kirke, men højere, simplere og altid med åbne Døre for ethvert Himlens Vejr. Og Sandhed, Fred, Retfærdighed og Kærlighed kom og tog Bolig deri.”

Religionen i den sande Forstand er den glædeligste Ting, en Menneskesjæl kan lære at kende, og når den sande Religion bliver virkeliggjort, vil vi finde, at den bærer Fred, Glæde og Lykke med sig og aldrig den mørke, surmulende Bedrøvelighed. Den vil tiltrække alle og frastøder ingen. Lad vore Kirker gribe disse Sandheder, lad dem anvende Tid og Flid på at føre Folk ind i Kundskaben om deres sande Selv og om deres Forhold til og Enhed med den uendelige Gud, og Resultatet vil blive en sådan Glæde, og så store Skarer vil flokkes til dem, at Murene vil stå Fare for at briste, og sådanne Glædessange vil stadig strømme ud, at alle Mennesker vil fatte Kærlighed til den Religion, der sigter på det daglige Liv her og nu. Hvis den ikke består denne Prøve, er den ganske simpelt ingen Religion. Vi trænger til en dagligdags Religion, en denne Verdens Religion. Al Tid, som anvendes til nogen anden Religion, er mer end spildt. Det evige Liv, som vi lever nu, vil blive levet vel, hvis vi vogter nøje på hvert lille Tidsrum, som det kommer til os fra Dag til Dag. Hvis vi forsømmer dette, forsømmer vi alt.

IND I VIRKELIGGØRELSEN AF DE HØJESTE RIGDOMME

Jeg hører det Spørgsmål fremsat: "Hvad kan der siges i det konkrete, om hvad Metode der skal anvendes for at komme ind i denne Virkeliggørelse? De til Grund liggende Kendsgerninger er i Sandhed skønne og sande; men hvordan kan vi få den Virkeliggørelse, som medfører så herlige Resultater, til at træde i Kraft i os selv?"

Metoden er ikke vanskelig, hvis vi ikke selv gør den vanskelig. Det principale Ord er Ordet "åben". Åbn blot dit Sind og dit Hjerte for den guddommelige Indflyden, som kun venter på, at Slusen skal åbnes for at strømme ind. Det er ligesom at åbne Slusen for Vandrenden, der fører Vandet fra Beholderen histoppe til Marken dernede. Vandet vil i Følge sin egen Natur bruse frem og vande Marken, når blot Slusen åbnes. Med Hensyn til Virkeliggørelsen af vor Enhed med Al-livet og Almagten, da tænker jeg, vi nu klart har set, hvilke Forhold det står i til os og vi til det; og Hovedsagen er da simpelthen:

Virkeliggør dig din Enhed med det. Det åbne Sind og Hjerte, hvorved vi sættes i den modtagende Stilling, er det først fornødne. Dernæst et alvorligt og oprigtigt Begær.

Det kan til at begynde med være en Hjælp at tage sig nogle rolige Øjeblikke hver Dag og gå ind i Stilheden, hvor Sindet ikke bliver sat i Bevægelse af de Forstyrrelser, der kommer gennem de fysiske Sansers Kanaler. Sæt dig så der, alene med Gud, i Stilheden, i den modtagende Stilling. Begær rolig, stille og forventningsfuldt, at denne Virkeliggørelse må bryde ind i din Sjæl og tage den i Besiddelse. Som den da bryder ind og tager Sjælen i Besiddelse, vil den give sig til Kende for dit Sind, og derfra vil du føle dens Ytringer i enhver Del af dit Legeme. Og i Forhold til, som du åbner dig for den, vil du føle en stille, fredelig, lysende Kraft, der vil bringe Harmoni ind mellem Legeme, Sjæl og Sind, og derefter mellem dem og hele Verden. Da er du på Bjergetoppen og Guds Stemme taler til dig. *Når du da stiger ned igen" så tag denne Virkeliggørelse med dig.* Lev i den både vågende og sovende, tænkende, virkende og vandrende. Om du end ikke uafbrudt vil være på Bjergetoppen, vil du alligevel på denne Måde stadig leve i Virkeliggørelsen af al den Skønhed, Inspiration og Kraft, du har følt der.

Desuden vil den Tid komme, da du også på det travle Kontor og på den støjende Gade kan træde ind i Stilheden ved blot at hylle dig ind i din egen Tankekappe og virkeliggøre dig, at det uendelige Livs Ånd, Kærlighedens, Fredens, Visdommens, Kraftens og Rigdommens Ånd, vejleder, bevarer, beskærmer og fører dig der og alle Vegne. Dette er den stadige Bønnens Ånd. Dette er at bede idelig. Dette er at kende Gud og vandre med Ham. *Dette er at finde den indre Kristus.* Dette er den nye Fødsel, den anden Fødsel. Først det naturlige, så det åndelige. Således er det, at den gamle Adam afføres og det nye Menneske Kristus iføres. Dette er at blive frelst til et evigt Liv, hvordan så Troens indre og ydre Form kan være; thi det er evigt Liv at kende Gud. Den gamle Sang: "Tænk når en Gang" hører Fortiden til. Nu skaber vi en ny Sang: "Jeg lever et saligt Liv alt i Gud".

Dette er den Virkeliggørelse, som du og jeg kan komme ind i på denne Dag, i denne Time, i dette Minut, hvis vi begærer og vil det. Og hvis vi nu blot vender vort Ansigt i den rigtige Retning, er det kun et Tidsspørgsmål, når vi kommer ind i den fuldstændige Virkeliggørelses fulde Stråleglans. At vende sit Ansigt mod Bjerget og så vandre fremad, hvad enten det går hurtigt eller mere langsomt, vil føre dertil. Men ikke vil nogen nå det, med mindre han vender sit Ansigt i den rigtige Retning og sætter sig i Bevægelse. Det var Goethe, der sagde:

”Er det dit Alvor? Grib da straks Minuttet.
Hvad blot du kan og tror at kunne, gør det.
Frit Mod undfanger Ånd og magisk Kraft,
Tag *fat*, og snart det brænder i dit Indre,
Begynd, og Værket nok skal blive fuldført.”

Det var den unge Mand Gautama Siddharths, der sagde: ”Jeg er vågnet op til Sandheden os jeg er besluttet på at fuldføre min Plan - sandelig, jeg skal blive Buddha”. Det var des, som bragte ham ind i den oplystes Liv og der -- ved ind i Virkeliggørelsen af Nirvana allerede her i Livet. Og det var hans Lære, at dennes samme Virkeliggørelse og dette samme Liv lå indenfor alles Mulighed her og nu. Det var dette, som gjorde ham til Lysbærer for Millioner af Mennesker.

Det var den unge Mand Jesus, som sagde:

”Ved I ikke, at jeg må være i min Faders Gerning ?” Idet han gjorde dette til sit Livs ene store Formål, kom han ind i den fulde og fuldstændigere Virkeliggørelse af dette: Jeg og Faderen er et - Han kom således ind i Virkeliggørelsen af Himmeriges Rige allerede her i dette Liv. At alle kunde komme ind i denne samme Virkeliggørelse og ind i dette Liv her og nu, var hans Læres. Det var det, som gjorde ham til Lysbærer for Millioner af Mennesker.

Og hvad praktiske Ting angår kan vi jage det hele, vide Univers igennem, og vi skal finde at der ikke er nogen mere praktisk Formaning end denne: Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, og alt andet skal blive eder tillagt. Og i Lyset af det foregående tænker jeg ikke, der vil være nogen, som er åben for Sandheden og redelig overfor sig selv, uden at han jo vil kunne tilegne sig den til Grund liggende Tankegang og se de store Love, hvorpå den er grundet.

Personlig kender jeg Menneskeliv, der så fuldt ud er kommet ind i Riget gennem Virkeliggørelsen af Enheden med det uendelige Liv og ved at åbne sig fuldtud for dets guddommelige Ledelse, så de er højst mærkelige Eksempler i det konkrete på Virkeligheden af den store og overvættede vigtige Sandhed. Det er Folk, hvis Liv ad denne Vej ledes ikke blot i al Almindelighed, men bogstaveligt i enhver Enkelthed. ***De lever simpelthen i Virkeliggørelsen af deres Enhed med denne uendelige Magt og stadig i Harmoni med den og derfor i en stadig Virkeliggørelse af Himmeriges Rige. Alle Ting er deres i Overflod.*** De er aldrig i Forlegenhed for noget. Forsyningen synes altid at svare til Efterspørgslen. De synes aldrig at være i Forlegenhed med, hvad de skal gøre eller hvorledes de skal gøre det. Deres Liv er et sorgløst Liv. Det er et Liv, som er frit for Bekymring, **fordi de stadig er sig bevidst, at de højere Magter sørger for deres Vej ledning, og de er fri for Ansvarets Byrde.**

At gå i Enkeltheder her, især ved to, tre af disse Liv, som jeg mindes i dette Øjeblik, vilde afsløre Ting, som uden Tvivl vilde forekomme nogle næsten utrolige, om ikke mirakuløse Men lad os huske, at hvad der er muligt for ét Liv at virkeliggøre, er muligt for alle. Dette er i Sandhed det naturlige og det normale Liv, det, som vil blive det daglige Liv hos enhver, som kommer ind i og lever i denne højere Virkeliggørelse og derved i Harmoni med de højere Love. Dette er simpelthen at komme ind i den guddommelige Årsagsrækkes Strøm, som gennemstrømmer Universet; og når man først er derinde, hører Livet op med at være et Besvær og bevæger sig frem 'fra Dag til Dag, som Tidevandene strømmer, som Planeterne bevæger sig i deres Baner, som Årstiderne kommer og går.

Alle Rivninger, alle Tvivl, alle Ildebefindender, Lidelser, Frygtfølelser, onde Anelser og Forviklinger i Livet kommer til os, fordi vi er ude af Harmoni med Tingenes guddommelige

Orden. De vil vedblive at komme, så længe vi lever således. At ro imod Strømmen er strængt og usikkert. At gå med Strømmen og således drage Fordel af en stor, naturlig Krafts Virken, er trygt og let. At komme ind i den bevidste, levende Virkeliggørelse af vor Enhed med Allivet og Almagten er at komme ind i denne guddommelige Årsagsrækkes Strøm. Og når vi således kommer i Harmoni med det Uendelige, kommer vi også i Harmoni med alt omkring os, i Harmoni med Himlenes Liv og med hele Universet. Og fremfor alt, det bringer os i harmoni med os selv, så at Legeme, Sjæl og Sind bliver fuldkommen samstemte, og når dette er Tilfældet, bliver Livet fyldigt og fuldstændigt.

Da hersker Sanselivet ikke mere over os og trælinder os. Det fysiske er underordnet og styret af Sindet; og dette er igen underordnet og stadig oplyst af det åndelige. Livet er da ikke længere den stakkels ensidige Ting, det så ofte er; vi er kommen ind i det trefoldige, alsidige Liv med alle dets Skønheder og stedse voksende Glæder og Kræfter. Således går det, at vi kommer til at opleve, at Middelvejen er Livets store Løsning; hverken Asketisme på den ene Side, eller Tøjlesløshed og Forvendthed på den anden Side. Alt er til at bruge, men alt må bruges viselig for at volde fuld Glæde.

Som vi lever i disse højere Virkeliggørelser, overses Sanserne ikke, de bliver tværtimod mer og mer fuldkomne. Som Legemet bliver mindre grovt og tungt, finere i Væv og Form, bliver alle Sanserne finere, så at der efter Hånden udvikles Kræfter hos os, som vi ikke i Øjeblikket ved os i Besiddelse af. Således kommer vi ad en ganske naturlig og normal Vej ind i de overbevidste Regioner, hvorved vi gør det muligt for de højere Love og Sandheder at blive afslørede for os. Som vi betræder disse Regioner, er vi ikke mere blandt dem, der bruger deres Tid til at spekulere over, om denne eller hin havde den Indsigt og de Kræfter, som er bleven dem tilskreven; thi vi er i Stand til selv *at vide Besked*. Heller ikke er vi blandt dem, der forsøger at lede Mennesker efter en eller andens Vidnesbyrd, men vi ved, hvorom vi taler, og kun således kan vi tale med Myndighed. Der er mange Ting, vi ikke kan vide Besked med, før vi kommer ind i det Liv, hvor vi kommer i den Tilstand, at det er muligt for dem at blive os åbenbarede.

”Hvis nogen vil gøre hans Vilje, han skal forstå Lærdommen”. Det var Platinus, som sagde: ”Det Sind, som ønsker at se Gud, må selv blive Gud.” Som vi således gør det muligt for disse højere Love og Sandheder at blive os afslørede, vil vi igen blive blandt de oplyste, Kanaler, gennem hvilke de kan afsløres for andre.

Hvis nogen er fuldt vågen overfor de Muligheder, der kommer med denne højere Opvågningen, vil han, altsom han går her og der og blander sig med sine Medmennesker, kunne bibringe alle en Inspiration, som vækker en Følelse af Magt i dem, beslægtet med hans egen. Der udgår stadig Indflydelser fra os Mage til dem, der virker i vort eget Liv. Det er ganske som at enhver Blomst udsender sin egen Duft Rosen udånder sin Vellugt i Luften, og alle, som kommer i Nærheden, forfriskes og oplives af denne Udstrømning fra Rosens Sjæl. En giftig Urt udsender sin skadelige Lugt; den er hverken forfriskende eller oplivende i sine Virkninger, og hvis nogen opholder sig længe i Nærheden, kan han blive så ubehagelig påvirket deraf, at han bliver helt syg.

Jo højere Livet er, des mere beåndede og understøttende er de Udstrømninger, som det stadig udsender. Jo lavere Livet er, des skadeligere er den Indflydelse, som det stadig udsender til alle, som kommer i Berøring med det. Enhver udstråler stadig en Atmosfære af en eller anden Slags.

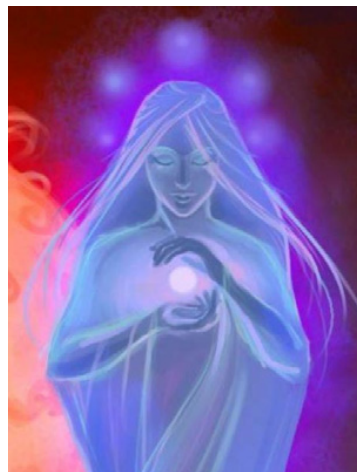
Der fortælles af Søfolk, som sejler på de Indiske Have, at de ofte er i Stand til at sige, at de nærmer sig en eller anden Ø, længe før de ser den, fra den søde Duft af Sandeltræet, som bæres langt ud på Dybet af Vinden. Ser du ikke, hvor det vilde være godt at have en sådan Sjæl virkende i et sådant Legeme, at alt som du gik her og der, vilde der udgå en fin, stille Kraft fra dig, som alle vilde føle og påvirkes af; så du bragte en Inspiration med dig og stadig

meddelte en Velsignelse, hvor du gik; så dine Venner og alle Mennesker vilde sige: Hans Komme bringer Fred og Glæde til vore Hjem, han er altid velkommen; så at, når du gik hen ad Gaden, trætte og besværede, ja syndige Mænd og Kvinder vilde føle en Slags guddommelig Berøring, der vilde vække nye Længsler og et nyt Liv i dem; som vilde få selv Hesten, som du passerer, til at dreje sit Hoved efter dig med et underligt, halvt menneskeligt, længselsfuldt Blik? Sådant er de fine Kræfter i Menneskesjælen, når den lader sig gennemstråle af det guddommelige. Blot at vide, at et sådant Liv kan blive vort Liv her og nu, er nok til at få en Sjæl til at bryde ud i Glædessange. Og når Livet selv betrædes, vil indholdet af det mindste een Sang blive:

”Jeg står nu i Evigheden
Og lever af Manna fin,
Guddommeligt er nu det hele,
Jeg drikker den himmelske Vin.
”Jeg ser nu i Regnbuens Blanding
Af Purpur, Azur og Guld
Et lysende Billede på Himlen
Af Faderens Kærlighed huld.
”I alle de Fugle, som sjunger
I jublende Lovsangskor,
I alle de Blomster, som dufter
Velsignelser ud over Jord.

”I Nattens pragtfulde Tindren,
I Morgenens herlige Luen,
O, min Sjæl er tabt i Beundring,
Min Sans er tabt i Beskuen.”

Alt som man kommer ind i og lever stadig i den fulde, bevidste Virkeliggørelse af Enheden med Al-livet og Almagten, vil alt andet følge med. Derved opleves sådanne Herligheder, Skønheder og Glæder, som kun det Liv lærer at kende, der står i dette Forhold til den uendelige Magt. Derved kommer vi ind i Virkeliggørelsen af Himlens rigeste Skatte, mens vi vandrer på Jord. Dette er at bringe Himlen ned til Jorden, eller snarere Jorden op til Himlen. Derved udveksles Svaghed og Afmagt med Styrke, Sorg og Suk med Glæde, Frygt og Ængstelse med Tro, Længsler med Oplevelser. Derved kommer vi ind i Fylden af Fred og Kraft og Herlighed. Dette er at være i Samklang med det Uendelige, med Evigheden.

Ralph Waldo Trine (author)

(1866–1958) was an American author; born in Mt. Morris, Ill., Sept. 9, 1866; was graduated at Knox College, Galesburg, Ill., in 1891, and then pursued studies in history and social and political science at Johns Hopkins University. He became deeply interested in social problems; was made director of the American Humane Society and the Massachusetts Society for the Prevention of Cruelty to Animals.

Upreading of this, whole book, was on youtube in oct.2015:

<https://www.youtube.com/watch?v=qjv8hdIXnQM>

More;

Ralph Waldo Trine was a philosopher, mystic, teacher and author of many books, and was one of the early mentors of the New Thought Movement. His writings had a great influence on many of his contemporaries including Ernest Holmes, founder of Religious Science. He was a true pioneer in the area of life-transforming thought. No other New Thought author has sold more books than he, his writings reaching far beyond New Thought circles out to the general public, which has bought and read Trine's books without ever knowing that they were New Thought.

Trine was born on 6th September, 1866, in Mount Morris, northern Illinois. He was educated at Carthage College Academy, Knox College, A.B. 1891; and studied at the University of Wisconsin and later at John Hopkins University in the fields of history and political science. He was much interested in social and economic problems, having won a \$100 prize for an essay on "The Effects of Human Education on the Prevention of Crime." After spending some time as a graduate student at the latter University, Ralph was a special correspondent for *The Boston Daily Evening Transcript*. Whilst working in this capacity, he built himself a little cabin on the edge of a pine grove - testament to the peace and simplicity of the man. He married a graduate of the School of Expression (which became Curry College) who became Grace Hyde Trine, an author and poetess in her own right, and together they had a son, Robert. Trine lived for years at Mt. Airy, New York, and was deeply involved in the metaphysical seminars at Oscawana.

He began his writing career in his early 30s. He was much influenced by the writings of Fichte, Emerson and the Scottish scientist/evangelist, Henry Drummond, his "What All the World's A-Seeking" expanding on a number of the themes covered in Drummond's inspirational classic, "The Greatest Thing in the World." His remarkable seminal book, "In Tune with the Infinite" was launched in 1897 and went on to sell over 2 million copies, and

has stood the test of time for over a century. It was read by such luminaries as Queen Victoria, Janet Gaynor and Henry Ford. It is interesting that Henry Ford, pioneer of mass produced automobiles, attributed his success directly to having read "In Tune with the Infinite." After reading the book, Ford ordered it on mass, and distributed copies freely to high profile industrialists. It's a true mark of how powerful the book was and still is!

In its pages we find perennial truths that have been restated in many other forms in recent years, though perhaps never so clearly. By recognizing the power of our thoughts and by harmonizing our own with the Divine will, we will attract perfect peace, health, love, prosperity and success.